www.aghalibrary.com

بدنامه مرواء

ناول

لیکوال

محمد نعیم وردگ

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	بدنامه مرواء (ناول)
لـــــــیکـــوال:	محمد نعیم وردګ
برېښنالـــــیک:	www.naeem.afghan@gmail.com
مخ پاڼه(فسبوک):	نعیم جان بوړا
آنلاین چاري:	انجنیر صفت الله (فضلی)
د لیکلو کــــــال:	۱۳۹۹ لېږدیز لمریز

Download From: www.aghalibrary.com

ــ نـــــــــــــاول ــ

له بده مرغه نوځوانۍ ته درسېدو سره سم مو په معصومه، سپېڅلي مینه، ورځ تر بلې دعشق ناولي رنګ راګډېده، حتا تر دې چې د دولس، دیارلس کلنۍ په دوره کې مو یې هغه مقدسه ملګرتیا اتیاه سلنه مسخه کړه، کنې له دې مخکې که څه هم ماشومتوب خو هسې هم په تمامه معنا د سپېڅلتیا نوم دی، ولې زما او مرواء منځ کې دهلک او نجلۍ یا غیري همجنس خبري هم هېڅ وجود نه لرلو، نو له دې وجې مو په لوبو کې هم دهلکانو او نجینو لوبه نه وه معلومه، توشلي، لانځکې توپ بازۍ همداسې ډېرې نورې لوبې به مو یو ځای سره کولې، ځکه چې یو خوا، نه زموږ کور کې زما هم سنې نور ماشومان و، او نه ددوئ، بلخوا دېوال په دېوال ګونډیان و، کله به چې تر دروازه راووتلو که دا به مې ولیده چې لانځکې یا کومه بله لوبه به یې کوله، زه به پرې ورګډ شوم، که به زه په کومه لوبه مصروف وم؛ دې به دلیدلو سره سم شروع راسره وکړه، حتا اکثره وخت به یو بل پسې کور ته ورتللو، په عین حال کې ډېره هوښیاره نجلۍ هم وه، خپله خو یې هېڅ داسې لوبه نه کوله، چې ځان یا نورو خلکو ته زیان ورسوي، کې زه به یې هم تل له تېرو وارولو، وغیره هغه لوبو چې جامې به پکې چټلېدلې یا به پکې شکېدلې منعه کولم، خلاصه دا ملګرتیا مو تر نهه، لس کالونو همداسې پاکه، صفا د کامل اخلاص او صداقت په بنیاد ولاړه وه، اما بد بختانه لکه څنګه مې چې سر ې ووېل، پس له یولس، دولسو کالونو یو د بل سترګو ته غله شو.

Download From: www.aghalibrary.com

خو دا چې نه مو لیدلي و، نه مو کتلي و، لمړی ځل و، د عشق عجیبې عریبې لېونی دنیا ته مو قدم راخېستی و، نور خو لا څه حتا له یو بل نه به هم شرمېدو، دسترګو غلا به مو هم، په ډېره غلا کوله، مخکې مې یادونه کړې، مرواه له یوې خوا ډېره هوښیاره، چالاکه وه، بلخوا طبیعي ده، دهلکانو په پرتله نجینې څه زیاتې شرمګیره وي، نو په همدې اساس، نظر ماته دې به تر ډېره خپل احساسات کنترول ساتل، په ډېر احتیاط او هنر به یې دسترګو تنده ماتوله، حتا اکثره وخت به یې دځینو دروغجنو حرکاتو په مټ ځان داسې ښودو چې ګواکې زه همغه ماشومه مرواه ګی یم، نه عشق پېژنم، نه یې نوم.

که څه هم، ما هم دا هڅه کوله خو دا چې د مرواه غوندې هنر مې نه لرلو کله ناکله به خبره رانه آتڼ شوه، نیغ په نیغه به یې ګیر کړمه، لاس به مې کار کې و؛ سترګې ددې په اننګیو کې یا به کوم بل شرمېدلی حرکت رانه وشو، خو دا هم خیر، یوه ورځ د اختر لمړی ورځ وه، د حویلۍ له خوا مې یو غږ واوریدو چې کتل مې مرواه یې د کور له خوا د دېوال په کنډو کې راولاړه وه، یو لاس یې زموږ حویلۍ ته راځوړند کړی و، د پنځوسو **۵۰** روپیو یو لوټ یې ګوتو کې ښکارېدو وېل یې:

- خیر لالک به مې شې دا پیسې درسره واخله دمور مې معده خوږېږي یو پاوکت ګولۍ ورته راوړه.

له یادولو دې پاتې نه وي چې مرواه، یو سپینږیری پلار لرلو؛ یوه مور هغه هم سخته مریضه، یوه یې مشره خور چې دا واده شوې وه، نور یې هېڅوک نه و، ددې له پاسه خپله ځمکه یې هم نه لرله پلار به یې دنورو خلکو دهکانۍ کولې، که څه هم ضعیفه و، ولې بیا هم ډېر غیرتي سړی و، د خپلې درې کسیزه کورنۍ د اړتیاوو پوره کولو سربېره لمې کور سره مرۍ، ژوندی یې هم ښه په مېړانه کول، خو بیا هم یو خوا سپینږیری و،

Download From: www.aghalibrary.com

بـل خـوا يـې كـور كـې مـريض لرلـو، نـو طبعـاً وخـت ناوخـت بـه دګونـډيانو پـه صـفت د اقتصـادي اړخ عـلاوه د ځينـو فزيكـي كـارونو لپـاره مـوږ تـه دربـدل مرسـته بـه يـې غوښـته، مـوږ هـم دمسـلماني او انسـاني تـرحم لـه مخـې، مـخ نـه تـرې اړوه خپـل وس مـو ورسـره كولـو، ډيـرى وخـت بـه مـو خپـل پـوخ ديـګ ورسـره نيمـه و. هغـه واده شـوي خـور او اوښـى يـې د ډيورنـډ تـر پولـه هـاخوا كوټـه كـې اوسـيدل، اقتصـاد يـې ښـه و، جـامې، مـامې خـو ټـولې دوئ ورته راوړلې او رالېږلې.

خو په هر حال راځم خپلې مخكنى خبرې ته،

رواه ته مې ووېل:

- ښـا، صـحيح ده، څـه پيسـې دي درسـره واخلـه زه يـې راوړم، اګـر چـې ماسـره هـم دومـر پيسـې نـه وې، ټـول ټـال مـې يـونيم دوه سـوه افغـانۍ جيـب خرڅـه لرلـه، بيـا عيـد هـم و، پيسـې پكاربـدلې، خـو دا مـې هـم نفـس نـه منلـه چـې د مـرواه لـه ګوتـو هـاا پنځـوس روپـۍ راواخلـم امـا مـرواه ټينګـه شـوه، بلاخبـره پيسـې يـې را خطـا كـړې، نـور مـې نـو پيسـې راوخيسـتې، مـوټر سـيكل مـې چالانـد كـړو، اول د ډاكتـر وصـيل كـور تـه ورغلـم، پوهېـدم چـې داختـر ورځ ده، حتمـا كـور دى، دواخانـه بـه يـې بنـده وي، همداسـې وه، كلـه مـې چـې دروازه ور وټكولـه ډاكتـر راووتلـو، دكيسـې د آوربـدو سـره جوخـت پـه موټرسـيكل راپسـې سـور شـو، دواخـانې تـه يـې ولاړو، يـو پاوكـت ګـولۍ او يـو شـربت يـې راكـړل، ټـولې يـې يوسـلو شـل روپـۍ شـولې، نـور راسـواره شـو، ډاكتـر مـې يـې دخپـل كـور سـره ښـكته كـړو زه راغلـم، مـوټر سـيكل مـې دخپلـې او مـرواه دوئ د دروازو تـر منـيځ ودرولـو، ور ننـوتلم، دبرنـډې پـه دوهمـه زينـه كـې د ښـځه ايښـودو سـره مـې مـرواه د دهليـزه تـر وره راووتلـه د اختـر جـامې يـې

Download From: www.aghalibrary.com

اغوستې وې، څه يې نور په ځان ګوتې وهلې وې بل شان خوږه ښکارېدله، مخکې له دې چې زه يې دمور پوښتنه ترې وکړم؛ زر زر يې وېل:

– خير يوسې ددې اختر په ورځ مې دومره زحمت درکړو، شکر مور مې هم ښه شوه، ور غبرګه مې کړه:

– ښا، څه شکر چې ښه شوه، ته ترمخ شه دا اختر به ورسره مبارك کړم، د ددك)پلار(سر خو مې دې ښه و، سهار جومات کې مبارك کړو.

– راځه !

مرواه مې ترمخ شوه، کوټې ته ور ننوتلم، د مرواه مور چې ما به هم د مرواه په خوله ادې ورته وېل، بسترې ته څنګ وهلې و، د وريځو اوبه يې څښلې، د اوليه سلام کلام سره ګډه مې د اختر مبارکي هم ورته ووېله، مننه يې وکړه، همداسې د دواه راوړلو په خاطر يې دعاګانې کولې، وېل يې:

– کينه چې مروا چاى درته راوکړي !

– نه خير يوسې چاى نه خورم موټرسيکل مې لاره کې درولى خداى پامان !

دهمدې سره ترې راروان شوم، زما او د ادې دخبرو په جريان کې مرواه له کوټې راووتلې وه، کله چې زه د دهلېزه له وره برنده‌ې ته راووتلم، دمخامخ ورانده‌ې دالان په وره کې مې په مرواه سترګې ولګېدې په لاس کې يې زموږ دمحلې رواج اړونده په يو فشکاب کې وچه مېوه نيولې وه، ور يې ځينځير کړو، خوشحاله خوله غونده‌ه، منده‌ه زما په خوا راروانه شوه، پاکې پاکې تورې او سپينې سترګې يې خوږې، خوږې اړولې، د

پرېکړو وېښتو لام یې دهر قدم سره د چپ انګکي په سر ټال وهلو، د ښځو سرې جامې زما هسې هم خوښېږي، خو د مرواه سره د سرو جامو له پاسه سره نازك ټکري او په خندېو يې نرۍ زېړې زرينې پيتې دلمر په وړاندې الوتو سپرغيو بله نمونه خوند کوو، زما حد ته په رارسيدوه سره يې په يو قسم خوش او عاطفي انداز وېل:

–ونيسه جيب دې !

په مسکا مې ور غبرګه کړه:

–خير يوسې زه يې نه اخلم، زما په ځای يې بل چاته ورکړه !

–ونيسه بيا نو اختر په څه شو؟

نور ما هم نه او نو ونه کړل، کميس کې دا دچپ بغل دجيب خوله مې ورته ونيوله، مرواه رانژدې شوه يو قسم يخه جوهري خوشبوئي ورسره مل وه، دفشكاب دا يوه خندېه يې زما جيب کې ور څوړنده کړله، تر څو په څمکه تويې نشي، د احتياط له مخې د يوې ګونډې په کم قات کيدوه سره په دې يوه ځنګ زما په طرف راماته ولاړه وه، په دې وخت کې يې نو دا يو انګکی زما له خولې ديوې لوېشتې په فاصله کې سخت ښه مچو ته برابر شو، له تاسو يې څه پټه بس زما نه هم ورخ اوبو يوړو دشرم او عقل سربېره ټولو حواسو مې کار پرېښود، نرمې مې شونډې پرې وکېښوې، دشونډو ور رسېدو سره سم نجلۍ چيغه وکړه، ځای په ځای دېښو په سر کېناسته سر يې په ګونډو، کېښودو خو داني ناخود، کشمش يوه وه، که دوې چاکلېټې هم پسې ورتوې شوې، قاب يې لا ښه و، ونه غورځو کنې شيشه يې و ماتېدو، زه هم ووېرېدم چې مور يې يا زموږ کور کې يې چا چيغه نه وي، آورېدلې، راونه ګوري، همداسې مې

پرېښودو، غټې، غټې قدمونه مې راوخیستل تر دروازه راوتلم، موټرسیکل مې تر ښکرو ونیولو غوښتل مې چې چلاند یې کړم، خو ومې نشوی کولی، داسې لړزېدم لکه پاڼه، پښو کې مې بلکل د پایډل وهلو سیک نه وه، په همدې کش او ګیر کې وم تر شاه مې د وړو وړو سلګیو غږ شو، چې سترګې مې ورواړه وې مرواه وه؛ زما د ورکتلو سره سم یې شروع وکړه:

-سپیه ! کوني ! بې شرفه ! ته صبر چې زه دې مور دربانډې خبره کړم، هغه یې کوله چې تېره شي، خوا دا چې زموږ د کور لاره ما او موټرسیکل بنده کړې وه، ویې نشوی کولی، تېزه تېره شي، تر څو تېرېدله ډېرې زارۍ مې ورته وکړې:

- خیر دا ځل مې وبښه بیا قران که داسې وکړم، په خدای ج که دې خوا ته در وګورم !

خو نجلۍ ونه منله، مخامخ ښکته شوه، له هغه بل ځنګ نه یې زموږ دروازې ته ځان جوړ کړو، ور ننوتله، زما له زړه یو خدای ج خبر و، هاااا لړزه څه وه، تا به ویل چې په روانه زنجه کې سور یم،

اګر چې مور مې ددې شان اندک ترینې بد اخلاقۍ په وړاندې تل ډېر سخت حساست ښودو، خو بیا هم وېرېدم دومره نه، لکه شرمېدم چې، ځکه تر دې دمه مې دخپلې کورنۍ سربېره په دوستانو کې هم دیو ډېر باادبه، سنګین، نیکصالح هلک موقف درلود، هیڅ داسې د بې حیایي، بدخلاقۍ دوسیه مې نه لرله، پوره باور یې رابانډې لرلو، په درنده سترګه یې راته کتل، کشران څه، اکثره وخت به مشرانو هم لالا راته ویل، نو طبعاً چې هر څوک زما په ځای وای، ویل به یې: کاشکې دا ځمکه چاق شوې وای،

غوټ پـرې ننـوتلی وی، دغـم مچـو یـې کـړې دا مـې څـه وکـړل؟ پـه همـدې فکرونـو کـې مـې د موټرسـیکل تـر څنـګ حیـران بریـان ولاړ وم، دروازې تـه مـې دوې سـترګې نیـولې، چـې اوس بـه څـوک راوځـي څـه بـه وایـي، اوس بـه راوځـي، خلاصـه لـس، دولـس دقیقـې بـه وتلـې وې، لا څـوک راښـکاره نـه شـول، یـو وخـت و، د دروازې دسـتګیر وکړپیـدو چـې کتـل مـې مـراوه را ووتلـه بـل هیڅـوک نـه و، ورسـره، بیـا یـې هـم لـه مـا لار چپـه کـړه، هسـې پـه مخکنـۍ لاره راتـاو شـوه، کلـه چـې زمـا تـر شـاه خپلـې دروازې تـه تېرېدلـه پـه همـدې تلـو کـې یې وېل:

– بـې شـرفه ! ډېـر زړور شـوی یـې، تـه دې یـو، وار کـور تـه ورشـه، غـرځ د روازه یـې راپـورې کـړه ننوتلـه، زه څـو دقیقـې نـور هـم ولاړ وم لا هـم زمـوږ د کـور نـه څـوک راښـکاره نشـول، موټرسـیکل مـې لـږ د دېـوال خواتـه کـړو، زړه کـې مـې تصـمیم ونیـوو چـې کلـي تـه بـه ښـکته شـم تـر بیګـاه بـه دا خبـره څـه سـړه شـي، بیګـاه تـه نـو توکـل پـه خـدای ج چـې هـر څـه پـېښ شـول، خـو بوټـو تـه مـې چـې فـام شـو ډېـر زاړه خیـرن او بدشـکله و، دعیـد د ورځـې دپښـو کېـدو خـو بلکـل نـه و، او همدسـې پښـو بـوی هـم پکـې کولـو، صـرف د موترسـیکل لپـاره بـه مـې کلـه کلـه پښـو کـول، اوس نـو نـه ددې بوټـو سـره کلـي تـه تللـی شـوای، لـه ځینـو هغـه همزولـو او هلکـانو شـرمېدم چـې مـا بـه تـل دهـر څـه پـه برخـه کـې سـیالي ورسـره کولـه، کوشـش بـه مـې کـوو چـې هـره برخـه کـې تـر دوئ ښـه اوسـم، نـو پـه همـدې اسـاس هـیڅ مـې نشـوای کـولای، چـې پـه دې چټلـو، زړو، بوټـو کـې پـرې ورګـډ شـم، هغـه هـم د اختـر پـه ورځ، بلخـو پـه کـور کـې وضـعه داسـې خـړه پـړه وه، چـې پـرې ورننوتـل زمـا لـه جریـت بـلا لـوړ کـار و، تـر څـو دا بـوټ مـې ایسـتلي وای، څپلـۍ مـې راپښـو کـړې وای، دهمـدې پـاڼ او پړانـګ تـر مـنځ لا هـم د دروازې تـر مـخ هـک فـک ولاړوم، چـې د دسـتګیر کړپـار شـوه، سـم دم دروازه پسـې راخلاصـه شـوه، هغـه دچـا خبـره زړه مـې دپښـو تـر تلـو تېـر شـو، مـور مـې

راوتلله دتل په څېر عادي يې راته وکتل، په غټه سره پلاستکي کاسه کې دلوښو منځلو لوښنی)اوبه(يې مخامخ وړاندې وشيندې، واپس يې ماته مخ راوړولو وېل يې:

– دوا دي راوړه، څنګه وه دمروا مور؟

– هو، را مې وړله، ښه وه.

– ځه ښه ده، مرواء هم اختر مبارکی ته راغله وه ، ويې وېل، زړه مې ښه شو.

دمور سره د همدې خبرو په جريان کې د دروازې تر خلاصه پله يې غږ راتلو خويندو مې په برنډه لوبې کولې خندل يې، مقصد د کور اوضا مو د پخوا په څېر کاملً نرمال وه، پوه شوم چې مرواکی خبره نه ده کړې، ايله مې لږ د سکن ساه واخيسته، نور نو تر هر څه تېر شوم، راساً سړې خونې ته ولاړم د چفرکټ له پاسه دبسترو په سر اوږد وغځېدم، ساعت نيم ساعت به وتلی و، چې مور مې له وره سر راهيسته کړو وېل يې:

–اوو وړکيه ! ته اختر، ښه شپه نه لرې؟ مريض خو به نه يې ولې پروت يې؟

– نه مورې ! مريض نه يم، هسې لږ ستړی شوم.

درځم !

ـــښا ستړی خير ماوېل چې مريض نه وې، له دې خبرې کولو وروسته واپس وګرځېده ور يې راپورې کړو، څو ثانيه لا نه وې تېرې چې له حويلی يې په جګ آواز غږ راغلو وېل ئې:

– وای شکر څنګه ښه ميلمانه راغلل، سودا مې شوه راجګ شوم، کړکی ته مې سر ورکوږ کړو، خاله مې وه؛ دوې يې لوراني يو يې وړکی زوی ورسره و، ترڅو چې

ددوئ سترمشـــې ســـره خلاصـــیده زه هـــم د دهلېـــزه وره تـــه ور ووتلـــم، ســـترې مشـــي مـــو وکـــړه اطـــاق تـــه راروان شـــو، څـــه وخـــت ورســـره کیناســـتم لـــږ غـــورې مـــرې مـــو وکـــړې، چـــای مـــو وڅښـــلو؛ نـــور مـــې دوئ پرېښـــول زه تـــرې راجـــګ شـــوم؛ خـــو کـــه چېرتـــه بـــه ناســـت وم، کـــه ولاړ؛ د مـــرواء د مچـــو رابانـــدې تېـــر ډار اثـــر راکـــې و، خـــدای ناخوســـته؛ لکـــه پـــه ښـــه غټـــه بـــدکارۍ چـــې ګیـــر وم؛ یـــا لکـــه بنـــګ مـــې چـــې څکـــولي وي، فکـــر مـــې یـــو قســـم هـــوایي و؛ هـــېڅ مـــې تمرکـــز عـــادي ژونـــد او کـــارونو تـــه نـــه راوښـــتلو؛ خـــو پـــه هـــر حـــال ځېلـــې مـــې پښـــو کـــړې مـــخ د کلـــې پـــه خـــوا مـــې حرکـــت وکـــړو؛ کلـــي کـــې دماشـــومانو چغـــو فـــوغ و، چـــا چـــارمغز ګټـــل، چـــا نـــورې رنـــګ رنـــګ ســـاعترۍ کـــولې، امـــا زمـــا توجـــه هـــېڅ خوشـــند نـــه پـــرې وهلـــو، ټـــول خیـــال او فکـــر مـــې پـــه مـــرواء او ســـهارنۍ کیســـه کـــې و، داســـې وم، لکـــه پـــه ســـفنج چـــې ګـــرځم. خـــو لا هـــم هـــاخوا دې خـــوا مـــې لـــږ، لـــږ قـــدم وهلـــو، یـــو وخـــت مـــې پـــه لـــوړ غـــږ خپـــل نـــوم تـــر غـــوږه شـــو چـــې ور ومـــې کتـــل صـــدیق د مســـجد د دېـــوال تـــر ځنـــګ شـــنه خولـــه نیـــولې، ســـلطان او کـــریم یـــې هـــم تـــر ځنـــګ ولاړ دي، ورغلـــم ســـلام مـــې ورواچـــوه؛ ســـترې مشـــي مـــو وکـــړه، پـــه ســـترې مشي پسې پیوست صدیق ویل:

– چېرتـــه یـــې د تـــره زویـــه ! د اختـــر پـــه ورځ هـــم نـــه ښـــکارې؟ راځـــه چـــې د حفـــظ دوئ کـــره ولاړ شـــو، د اختـــر مبارکـــه ولـــو ســـربېره یـــو چـــای بـــه پـــرې وڅښـــو، یـــو لاســـه قیطـــې، میطـــې بـــه هـــم وکړو.

–ولا بـــرادره ! ښـــه خبـــره دې وکـــړه، خـــو افســـوز زمـــوږ کـــره میلمانـــه راغلـــي زه یـــې ترکـــارۍ پسې رالیږلی یم.

– څه نو بیا ترکارې دې یوسه، دلته څه)......(ورکوې؟

ددې خبرې په کولو سره ټولو يوه خوله وخندل،

که څه هم صديق مې کلک ملګری و، تل به يې ټوکې کولې، خو بيا مې بې ځوابه هم نه پرېښودو؛ مګر دلته مې هېڅ فکر نه راټولېدو چې د ټوکې په تول تلی ځواب مې يې ورکړی وای، صرف دومره مې ورته وويل:

- ماښام ته به دې زه خوښ شم، ته هم پوهېږې چې اوس وخت نه لري. ددې خبرې سره سم ترې راروان شوم، کور ته له را رسېدو سره نارسيده تقريباً د دېرشو مترو په انداز لاره به لا پاتې وه، چې زموږ دروازې ته څېرمه د مرواء دوئ دروازه خلاصه شوه د قسيم انا ترې راووتله، فکر کرم د مور پوښتنې ته يې او يا به د اختر مبارکۍ ته راغلې وه، پسې جوخت مرواه هم پاکې پاکې غټې خومارې سترګې په دروازه کې راودرېده په اننګې ئې د پريکړ ويښتو لام تال وهلو، ددې سربېره د نازک سره ټيکرې په څنډو زرينې پټې يې همغه دسهار په شان دلمر په وړاندې سپرغۍ پاشلې، په ما د سترګو لګېدو سره يې سم، ما خپلې سترګې تر مخ غځېدلې لارې ته راښکته کړې ځان مې په جيب کې په لاس وهلو مصروف کړو.

مرواء دقسيم په انا غږ وکړو:

- ترورې خدای ج دې مل شه؛ خپه نشې، اې وخته دې لکه چې دروازه ډېره ټکولې وه، اطاقونه مو لرې دي، زر نه پرې خبرېږو، په خوا به مې د ورځې بېخی نه ځنځيره وله، اوس وېرېږم، بې حيا خلک پيدا کېږي.

- نه؛ نه؛ لورې ! ښه کړې دروازه دې ځنځيروه، پيغله نجلۍ يې وخت خراب دی هسې نه کوم سپی دې دروازې ته متيازې وروکړي.

ددې خبرې په آورېدو سره مرواء ښه په کړس وخندل، زړې انا بیا ورغبرګه کړه:

– ته کله مې ونکړه ببخي بد وخت دی بیا پیغلې نجینې خو لکه شیشه ډېرې آسانه خط کیږي.

– رښتیا وایې ترورې ! ښې دې وچې نشي، څه خدای ج دې مل شه په ملاله، او بصیره مې سلامونه وایه.

– وعلیکوم سلام ښاده شې !

نور د قسیم انا روانه شوه؛ په دې وخت کې زه هم تقریباً د دوئ دروازې ته په رارسېدو وم؛ سترګې مې ښکته اچولې وې، نه پوهېږم چې مرواء به ماته کتل کنه؟ لا به هم قهرجنه وه؛ که به مې دقسیم د انا دخبرې تر اثر لاندې سره شوي رنګ ته مسکې وه؟ ځکه چې زما وضعیت خو هسې هم په څخېدو و، دې قسیم د انا دې جملې چې:)دروازه دې ځنځیره وه، کوم سپی متیازې ور ونکړي،(سم وځپلم؛ فقط لکه له سهارنی موضوع چې خبره وي، او دا خبره یې مستقیماً ماته کړې وي.

خو په هر حال د انا له

رخصتولو وروسته په داسې حال کې چې زه یې هم تر مخ خپلې دروازې ته دتېرېدو په حال کې وم درب دروازه یې راپورې کړه، زه هم خپل کور ته ننوتلم، خلاصه دا ورځ تېره شوه؛ سبا مې ایله څه ناڅه رنګ ځای ته ورغلو، بل سبا لا پسې ښه وم، او همدسې...

)البته دي ځای کې کيسه دميني او حيا تر منځ يو، دوه قدمه لږ آرامه مخکې ځي، هاخوا بيا سره چراغونه پکې لګې بلا نادري به واورئ، تاسو راځئ کيسه راسره تقيب کړئ.(

راځم واپس مخکنی خبرې ته مې بلاخره دهفتې په تېرېدلو سره تقريباً خپل عادي حالت ته راوګرځېدم.

د زړه دربار، د پښو لړزه مړزه مې ورك شول، خو که څه هم د مرواء خوږو سترګو؛ نوراني ښکلي مخ، دهر رنځ دوا نازکو شونډو، او د چپ انګې له پاسه ويښتو تږال وهونکي لام ليدلو، او همدارنګه د هوښيارو، چالاکه خبرو اورېدلو ته اوبه اوبه وم.

ولې بدبختانه په زړه کې مې د هغه ورځې وېرې داسې منګوې خښې کړې وې، چې د زمري زړه به مې په زړه کې کېښود لا مې هم نه شوای کولی چې سترګو ورپورته کړم، اګر چې تر شل، پنځه ويشت ورځې مروتيا وروسته دمرواء وخت ناوخت غيرې مستقيم ځينو کړنو او خبرو داسې پيام له ځان سره لرلو چې غواړي زر تر زره مې ورسره وغږوي

دبلګې په ډول: يوه ورځ مې خاله راغلې وه، مرواء يې دخپل کور له خوا زمونږ حويلی ته د ديوال په کنډو کې راولاږه وه؛ د خاله سره مې غږېدله، زه مې له خاله هاخوا په برنډه ناست وم؛ د برق مليد مو خراب و، په هغې مې پېچکش را اخيستی و، په همدې وخت کې مې د خاله زوی چې تقريباً څلور، پنځه کلن و، د حاويلی په دروازه رانونتلو، دومره پوزه يې راوتلې وه، چې له خولې يې هم تېره وه تر زنې يې ښکته زنګېده، د خاله خو مې لمړی ورته پام نه و، چې ښه ورلنډ شو ور پام يې شو، لمړی يې

پــه لــوړ آواز نــارې کـــړې ویییی... خـــدای ج دې ورک کـــړه دا ګړنګــو تــه دې ګـــوره ! بیــا پــرې ورتیتــه شــوه د پــوزې وریــاکولو ســره ســم یــې پــه شــاه کــې یــو کلــک ســوق هــم ورکړو، هلک په زړا شو، خاله مې له مرواء نه پرې وشرمیده ویل یې:

- چــې قــران ورتــه ونیســم بیــرون)بهــر(تــه مــه وځــه خبــره مــې نــه پــرې لګــي، اوس وګــوره ځان یې په یخ داسې کړی په خپلو ګړنګو نه خبرېږي.

مرواء ویل:

- وهــه یــې مــه خیــر پــه ورکتــوب کــې ځینــي ماشــومان ګــړنګن وي، چــې غــټ شــی دا یــې بیــا تــر تولــو هســکه وراچــوي، زمــوږ کلــي کــې یــو هلــك و، اوس ځـــوان دی، چـــې پـــه وړوکـــوالي کـــې دې لیـــدلی وای؛ خـــدای کـــه دې اوس هـــم تکلـــه)ډوډی(زړه تـــه شـــوې وای؛ مګر نن سبا چې دده کیسې او غوره ووینې بوووو...

ددې خبــرې ســره یــې زه هــم مســکی کــړم، اګــر چــې پــه خپــل کــار مصــروف وم کوشــش مــې کولــو خپلــه مســکاه خــپ تیــره کــړم خــو دمــرواء ګــی را پــام شــو خبــره یــې همــدا د بـوووو پــه کولــو ســره پریښــوده، لمــړی شــاه تــه پــه مــلا ماتــه شــوه واپــس راســمه شــوه جــوړه څپــړې یــې ددیــوال لــه پــاس ووهلــې، یــوه شــیبه یــې ښــه پــه کــړس، کــړس وخنــدل، کــه څــه هــم ظــاهراً یــې زمــا خالــه تــه ډاډ ورکــوو؛ خــو پــه عــین حــال کــې یــې لــه مــا نــه دوړې وڅنــډلې، ځکــه چــې پــه ماشــتوب کــې زمــا دپــوزې وضــعیت هــم ډېــر خــراب و، حتــا تــر دې چــې یــوه ورځ دواړه د کوتــه ګیــو جوړولــو پــه لوبــه مصــروف و، ددې پــه لاس مــې لــه پــوزې یــو غــټ ثــاڅکی)..... ور وڅڅیــدو. دڅڅیــدو ســر ســم مــا تــرې منــډه کــړې، دا هــم راپســې شــوه لاس یــې لــه ځــان نــه لــرې نیــولی و، منــډې منــډې غوښــتل یــې چــې راګیــر مــې کــړي لاس یــې پــه مــا را

وموښـــي، خــو ښــه وه ســترې شــوه نــور يــې دمنــډې وس نــه وو، ودرېــده، لاس يــې د کـــاظم کاکــا پــه دېــوال ور ومښــلو، بيــا يــې دفــاروق دوئ لــه ډېــران نــه يــو کاغــذ راپورتــه کــړو پــرې پــاک يــې کــړو واپــس ور وګرځېــده ټولــه غوســه يــې زمــا پــه کوتــه ګــې ســره کــړه، پــه لغــت يــې ووهله رنګه بنګه يې کړه، ددې علاوه پېکې يې کولې:

– ته دې بله ورځ دا مرداره پوزه ما ته رانژدې کړه، پلانکيه، بستانکيه...

او همداســـې دې مثـــال تـــه ورتـــه، هغـــه د مچـــو لـــه موضـــوع نـــه دوې درئ مياشـــتې وروســـته، چـــې لا هـــم نـــه ســـره غږېـــدلو، يـــوه ورځ مـــې مـــور ټکلـــه پخولـــه مـــرواء د ســـپاچې پـــه ثنـــډه ور ناســـته وه، خـــدايزده چـــې کيســـه يـــې پـــه څـــه کـــې وه، خـــو کلـــه يـــې چـــې زه تـــر څنـــګ تيردلمـــه مرواء وايي:

– هـــو خالـــه ! ځينـــې نـــوي ځوانـــان همداســـې دي، لمـــړى پـــه ځـــان پـــوه نشـــي حملـــه وکـــړي، خـــو لـــړ دې چـــې وه وېـــره و، تـــه بـــه وايـــې چـــې ســـاه يـــې وختـــه لکـــه پـــانې داســـې بـــه لړزېـــږي، تـــر کالـــه يې رنګ ځاى ته نه ورځي.

او همداســـې يـــوه ورځ يـــې د زردالـــو خســـتکې مـــاتولې، چـــې پـــه مـــا يـــې ســـترګې ولګـــې دې، يـــو دم يـــې خيـــز کـــړل جګـــه شـــوه، ســـوټک يـــې هـــاخوا وغورځولـــو، دچـــپ لاس ټـــولې ګـــوتې يـــې پـــه خولـــه ننيســـتلې، بـــل لاس يـــې پـــه ګېـــډه ونيولـــو، څـــه پـــه مـــلا را کوفـــه، څـــه يـــې ګونـــډې قـــات کـــړې، کـــړ وږه ولاړه وه، پـــه جفتـــه، پښـــو يـــې پورتـــه، پورتـــه خيزونـــه وهـــل ځـــاى پـــه ځـــاى ځرخېده، په زوره، زوره سسو بېدله.

خـــدايي چـــې شـــي ســـخته خنـــدا ئـــې راوســـتله، ځکـــه چـــې دا هـــم دګـــوتې ټوکلـــو پـــه وخـــت زمـــا دماشومتوب له عادتونو نه و، عين شي تمسيل يې وکړو.

خو ځان مې کلک کړو دلته مې ونه خندل؛ شکوریه حیرانه ورته ولاړه وه، یو مخ یې وېل:

- ته لرې کړه، ته لرې کړه، چې لړ خوږ ده، که ډېره؟ زه ترې تېر شوم، ددهلېزه په وره ننوتلم؛ دننه مې نو په ستوني کې ایساره کړې زوروري خندا ته مخه ورکړه، ښه مې ورته وخندل، په عین خندا کې مې ددې دخندا غږ هم تر غوږه کېدلو؛ شکریه ته به یې نو خدایزده چې بیا څه بهانه کړې وي؟

خلاصه، تل به یې وخت ناوخت له مناسبې موقع نه په استفاده پورته مثالو ته ورته نامستقیم ګوزارونه کول، هڅه یې کوله چې ومې خندوي بلاخره ور ومې غږوي، شاید دا به په دې نه پوهېده چې هلک مې په وړاندې روحیات له لاسه ورکړي، کنې په زړه کې یې راپسې زیړی دی، یا به پوهېدله په دې کیسو به یې ماته جرات راکو تر څو ور وغږېږم، دېخوا په څېر عادي اوسو.

خو ما به چې هر څو ډاډ ځان ته ورکړو؛ د زمري زړه به مې په زړه کې کېښود، یا به مرواء بار بار چانس راکړو، مستقماً به یې دخبرو کولو موقع راته برابره کړه؛ بدبختانه زه به دتل په څېر خوبه وړی ابو وړی پاتې شوم، چانس به مې له لاسه ورکړو، په داسې حال کې چې زه دبل هېچا په وړاندې بې جراته نه وم، په پاچا مې بریک نه نیولو، خو خدایزه چې دې د کافر مرواګې څه را وکړل، ولې یې ستورۍ دومره راباندې لوړ و؟

اما فکر کړم زه خپل وجدان اندام په اندام زولنه کړی او شرمینده د مرواء په پښو کې غورځولی وم، له دې وجې مې پورته نشواې ورته کتلی، ځکه چې مرواء او د مرواء مور او پلار په ما دخپل کور د یو غړي په شان باور لرلو، په ټولو اتاقونو کې به یې آزاد

ګرځېدمه، که دشپې به ور واوښتم که دورځې دیوې روپۍ بد یې نه رانه وړل، کله به یې چې څه ښه شی پخ کړي و، غړ به یې راته کولو یا به مې یې برخه ساتلې وه، حتا هغه واده کړې خور به یې چې کله راتلله حتماً به یې څه نا څه موسمي مېوې له ځان سره راوړلې بیا نو ددې سربېره چې ټول کورته به مو یې راولېږلې، زما برخه به یې پخپل کور کې هم راته ساتلې وه.

دا هم په هر صورت دهغه مچو دورځې یاد چې دوئ خدای ج ته هیله وکړه او ما ته یې وکړه، ولې ما یې له احتیاج او مجبوریته سوء استفاده وکړه، یا مې د دوا راوړلو یعنې اندکترین احسان په مقابل ترې د دومره پست، او بد باج اخیستلو هڅه وکړه؛ له ټولو ډېر ذیله کړی وم. ولې بیا هم ما به هڅه کوله تر څو مرواء پوه نشي، چې په وړاندې مې یې روحیات له لاسه ورکړي.

بلکې کوشش به مې کوو ځان داسې ورته وښایم چې ګواکې سخت درنه خپه یم.

اګر چې که زما او مرواء تر منځ وضعه هر څومره خړه پړه شوې وه،

خو ددګ به مې یې چې چېرته ولیدو پوښتنه به مې ترې وکړه، بیا به یې که کوم کار مار و؛ ورته کولو به مې، یوه ورځ مرواء زما دمور او خویندو سره د شاته کونډیانو کره واده ته ولاړه؛ زه ورغلم دمور پوښتنه مې یې وکړه، او همداسې هر کله به مې چې موقع پیداکړه، ورتللم پوښتنه مې یې کوله.

لنډه یې دا چې دې حالت تر ډېره دوام وکړو، بل ورځ ژمی وو دشپې واوره شوې وه؛ سهار مې چې لمونځ وکړو وختلمه لمرې مې خپل بامونه تور کړل، بیا د کلا دشاه له

طرفه ددوئ بامو ته ور وختلمه، د بامو په توره ولو مې شروع وکړه، يو دوه بامونه پاتې و چې خښو، پښې مې تر غوړه شو ترخو مې ورکتل غږ يې وکړو:

- دا درواخله !

چې ور ومې کتل مروا د حاويلي له طرفه د زينه په نيمايي کې راولاړه وه، دسيني تر يوې اندازې نيمه تنه يې ښکاريده، په لاس کې يې فشکاب يې زما په لور رانيولی و، زر مې واپس مخ ترې راوړولو، په همدې مخ راړولو کې مې صرف دومره وويل:

- همدغلته يې کېږده !

- يخبړي زر يې وخوره !

- کېږده !

پشکاب يې کېښود، ددې چې خنګه سر دبام له خنډې پناه شو، پارو)واوره پاکون(مې وغوځوه، ورمنډه مې کړل چې کتل مې دوې داني ښې ګرمې پراټې پکې وې لا هم لږ لږ غوړ پرې چوڼېدل زه نو له يوې خوا سترې او وږی وم؛ بل خوا يخ نيولی وم، په دې وخت کې به نو له پراټو ښه خواږه څه و؟ پرې ور بسم الله مې کړل دا يوه خو مې په دوه ګولو کې نوشيجان کړه، په دوهمه مې چې شروع کوله ورانديې د دالان په دربچه کې مې يوه سايه تر ستر ګو شوه، لکه دالان کې چې څوك وي، فکر مې وکړو شايد مرواء ګی وي، ما به خاري چې پراټې خوري کنه؟ ددې کيسې په ليدو که څه هم دلمړی پراټې په دوې ګولې کولو، يا ديو آلوړي انسان په شان خوړلو وشرميدم، خو هغه اوبه تر ورخ تيرې وې؛ ددې دوهمې په خوړلو مې نو بيا ډېر ادبانه د يو سير چشمه انسان غوندې پيل وکړو؛ د يوې سنځلې په اندازه به مې رانيمه کړه ورووسته به

مـېِ پنځـه، شـپږ دقيقــې ژولـه، فقــط لکـه زوم چــې پـه لمــړي ځـل دخســرګنې کـره تللــی وي، تـر څـو مـې يـوه انـدازه خوړلـه نـور يخـه کرخـه شـو؛ ولـې بيـا هـم تـر دې نيمـايي مـې ور وخـوړه، نـور مـې ګـوتې پـه پيشـکاب کـې تـر پراتـو لانـدې اخبـار)کاغـذ(پـه ځنـډو پـاکې کـړې، پيشـکاب مـې واپـس سـره دپـاتې نيمـې پراتـې دبـام پـه ژۍ ورکېښـود، اګـر چـې مـوږ نه شوم دا نيمه ځه که دوې نورې هم واى

نوشجان کوله مې.

خـو پـه هـر صـورت مقصـد پـس لـه دې آتـو، نـو مياشـتو لمـړی ځـل و، چـې دا دوې، درې کلمـې خبـرې مـو مسـتقماً سـره وکـړې، تـر پسـرليه مـو دا لـړۍ همدسـې وسـاتله، چـې ډېـر ضـرورت بـه شـو پـه لنډو کـې بـه مـو يـوه دوې خبـرې سـره وکـړې، کـه ځـه هـم دې بـه هځـه کولـه چـې دا ريکـاټ مـات کـړي، خـو پـه مـا کـې لا هـم دا توانـايي نـه وه، دټولـو خبـرو ځواب به مې يې صرف ديوه)هو(يا)نه(په وېلو ورلنډ کړو.

بلاخبـره پسـرلی نـه پـوهېږم چـې د ثـور دمياشـتې پنځلسـم، کـه شپاړسـم وه؛ چـې طـارق لـه کابل نه زنګ ووهلو وېل:

- دکـانکور نتـايج اعـلان شـوي، زيـری مـې دربانـدې دمـزار کمپيـوتر سـاينس پـوهنځي تـه کاميـاب يـې، او زياتـه يـې کـړه چـې پـه پنځـه ويشـتم دثـور درسـونه شـروع کېـږي بايـد ځـان ور ورسوې.

ددې خبـرې پـه آورېـدو سـخت خوشـحاله شـوم، طـارق تـه مـې دمننـې سـربېره دزيـرې ورکـول وعـده ورکـړه، نـور تليفـون قطعـه شـو؛ رامنـډه مـې کـرل پـه مـور او خوينـدو مـې زيـری وکـړو، دوی هـم بـلا خوشـحاله شـول، حتـا مـور مـې پـه ژړاه شـوه، ددې عـادت و،

اکثره وخت به چې ډېره خوشحاله شوه، په ځای ددې چې وخاندي، اوښکې به یې راتوېې شوې، څو لحظې نه وې وتلې چې کتل مې مرواء منده را اخیستې وه، ګومان کړم د ورکې خور مې فرېښتې له خولې خبره شوې وه، لمړی مې یې مور ته په خندانه او خوشحالو کې آواز وېل:

– خاله مبارك، مبارك !

– خير يوسې لورې، ښاده شې، تاسو ته دې هم مبارك وي اكبر خو تنها زموږ نه دی، ستاسو هم دی !

بيا يې ماته مخ راواړو:

– اكبره ! مبارك ما خو دومره تکړه نه ګڼلې !

– خير يوسې !

– بختوره انجينر به شې ! فرېښتې خو وېل: انجينرۍ ته كامياب دی؟

– تقريباً همداسې يې وګڼه.

– څه فكر كړې چې زه، به ډېره خوشحاله يم كنه؟

زړه مې و، ددې خبرې په مقابل كې يې يوه تشكوري ترې وكړم؛ خو له بده مرغه جرات ياري ونكړه، يوازې په لږ مسكا مې ځان تېر كړو.

بيا مې يې مور ته مخ وروواړو وېل يې:

– هو رښتيا له ما نه خو هېر و، موركې مې هم مباركي وېله ډېره خوشحاله شوه.

– خیر یوسې لورې مورکې ته دې خدای ج جوړ وجود ورکړه.

رښتیا هم د مراوء په دې خوږو او پستو الفاظو بار، بار مبارکي وېل تمسیل، یا یوازې زموږ خوشحاله کول هدف نه و، بلکې له هر حرکت، ناستې ولاړې یې، همدارنګه لحظه په لحظه، زموږ او تر خپله کوره مستانه، خوشحاله تلو راتلو یې اخلاص دلمر سترګې په شان مطلقو ړندو هم حس کولی شوای، یعني که ووایم چې له ما او زموږ د فامیل له نورو غړو ډېره خوشحاله وه، شاید دروغ مې نه وي ویلي.

خو په هر حال دخو ورځو شپو په تېردلو سره هغه ورځ راورسیده، چې سبا باید زه خپل پوهنتون او درسونو ته ورشم؛ ان له سهار نه مې شروع وکړه، جامې په بیک کې کېږده، بوټونه رنګ کړه؛ زموږ په اصتلاح خلیفه)سلمان(ته ورغلم وېښته مې اصلاح کړل او همداسې نور.

خلاصه ورځ په همدې منډو تړرو تېره شوه، د ماښام آذان ته څو دقیقې پاتې وې، د دروازې کړپار شوه، کړکۍ ته ورسم شوم چې کتل مې مرواء یوه سپینه نوې پلاستکي خلته چې سرې غټې غټې انګلسي نوشتې پرې شوې وې لاس کې رانیولې تقریبا دیو چارق په اندازه څه پکې وه، تر څو مې له سترګو پنه کېدله دلته مې په مرواګۍ کې بنې سترګې خښې کړې، ځکه تر شیشه دننه څوک نه ښکارېدل زه یې نه لیدلم؛ بل خوا مسافر کېدم، ماویل: خدایزده بیا یې څه وخت ووینم؟ مرواګۍ راغله په دهلېزه کې مې دمور سره مخامخ شوه ویل یې:

– دغه واخله اکبر ته مې راوړې، څه وچه مېوه ده، یو څو رنځوښی)بوسراغې(دي خور مې راوړې وې، زموږ یې څوك نه خوري، په مسافرۍ کې ښې دي، که چېر ته یې تکلې ته لاس ونه رسېږي، وبه یې خوري.

– نه لورې ! خیر یوسې دا بېرته یوسه کوم میلمه به درته راشي، اکبر خو څه بیابان ته نه ځي مزار لکه کابل غټ ښار دی، هلته هر شی پیداکېږي، موږ هم لر لر شیان ورته اېښي.

مرواګۍ نرم وخندل بیا یې ووېل:

– د میلمانو برخه مې پرېښې، ټول خو مې نه دي راوړي واخله !

– په دې کار خو دې په خدای ج خپه کړمه

– نه مه خپه کېږه، خوشې خرابېدلې.

نور نو د پلاستکي خلتې کړپار شو، مور مې ترې راواخیسته، په عین اخیستلو کې یې دعاګانې ورته کولې.

مرواء دخلتې تر تسلیمېدو وروسته وېل:

– دخدای پامان لاړم.

– پاتي شه شپه وکړه.

– خیر یوسې مابښام دی اوس به مې ددك هم راشي دشلغمو شکنه)پیاوه(یې غوښتې هغه ورته پخوم.

–مورې تور بانجان پخ کړي، يو قاب در کړم؟

–نه هسې مې سهارنی لوبيا هم پاتې ده، خو ددك مې لوبيا نه خوري په معده يې ښه نه لګي.

–ښاء څه نو خدای ج دې مل شه.

ددې سره سم د دهلېزه د وره غنګ شو، زه بيا کړکۍ ته ور سم شوم، په حويلی کې لکه دګلابونو ګېډۍ، ځانګې ځانګې روانه وه، قدرتي سرې نازکې شونډې يې ورو، ورو ښورېدې، پسې مسکه شوه وې خندل، خدايزده په کوم خيال پلو کې تللې وه، دروازې ته په رسېدو سره يې کم قدم ونيولو، پيکې ته يې شور وکړو لمړی يې په انګې راپورت د وينښتو لام دغو په چارپېريال وسپارو، بيا يې غبرګ لاسونه ورجګ کړل دسر له پاسه د شيرچيي رنګه نازك ټيکري

ژی يې په دوه، دوه ګوتو ونيوه څه يې مخ ته راتېر کړو، خرف دستګر يې تاو کړو ووتله، خو ښه و، زما دهيلې سره سم، تر څو يو سمستر خالاصېږي بيا راځم وينمه يې ددې وروستي ديدن بلا مزه دار انځور يې په سترګو کې راپاتې شو.

واپس مې مخ راوړولو چې ګورم مور مې زما د اطاق په نيم کښ وره کې راولاړه ده، که څه هم ښه خجالت شوم؛ خو زر مې وويل:

–دروازه خلاصه شوه ماوېل چې څوك دي، مرواء لکه چې راغلې وه، هسې يوه نجلی خو مې لړ تر سترګو شوه؟

– ښـا ماوېـل چـې څنګـه کړکـۍ تـه ور پـه ګونـډو یـې، هـو ! مـرواء راغلـې وه، دا خلتـه واخلـه څه یې درته راوړي، چې درسره یو یې سې.

– څه دي؟

– ته وګوره !

لاس مـې ورتېـر کـړو خلتـه مـې تـرې راواخیسـته، چـې کتـل مـې پـه یـوه پاوکـت کـې یـې دیـوې کیلـو پـه انـدازه چـارمغز؛ پسـته؛ بـادام، شـنه کشـمش پاوکـت کـړي و؛ بـل پاوکـت کې رنځوښی وې.

زړه مـې و؛ ددې مېـوې لـه پاوکـت نـه یـو څـه راوخلـم وئـې خـورو؛ چـې راپورتـه مـې کـړو خولـه یـې داسـې کلکـه ور چسـپولې وه، پـه شـکولو مـې یـې زړه ونشـو. مـور تـه مـې سـترګې وروا‌ړولې:

– ویې شکوم اشتیا یې لرې؟

– نه، نه پرېږده بیا دې بیک کې بادېږي.

– ولا مـوري ! لـه مـورډ نـه دوئ ښـه دي، مـوږ خـو هغـه دچـا خبـره دا شـیان لا پېژنـو نـه؛ پـه اختـر کـې مـو هـم یـو، یـو پـاو سـپېره نـاخود؛ سـیمیان؛ پوچـک کشـمش رانیـولي وي، د اختـر پـه پنځمه دومره نه وي، ترې پاتې چې ملا یې دم کړي.

– هـو زویـه ! دا شـیان یـې مشـره خـور ورتـه راوړي، کنـي ددک بېچـاره خـو یـې چـې صـرف هغه ډوډۍ هم راپیدا کوي افرین پرې.

څه سر مو ګرځوم لنډه یې دا چې کالي مالي مې په بیک کې ځای په ځای کړل، شپه شوه؛ تراب استاز ته مې مازدیګر زنګ کړی و، چې موټر کې یې دیوه نفر ځای راته پرېږدي، سهار وختي ان له اذانونه مخکې یې زنګ وکړو وېل یې: راوځه !

زر، زر مې واسکت واغوستو، بیک مې اوږې ته کړو، په وښتو مې ګوتې کش کړې، یوازې مور مې ویښه شوه، تر دروازې راپسې وه، په دروازه کې مو خدای پاماني وکړه، زه تری راووتلم، موټر کې کېناستلم، حرکت مو وکړو، تر څو چې سترګو کار کولو له شیشې مې لیدله مور مې په نیم کښه دروازه کې راپسې ولاړه وه بلاخېره سرک ته راووتلو لا هم توره تیاره وه، له یونیم موټر هاخوا چې په مخه به راغلو چیراغونه به یې ښکاره شول، نور هېڅ نه معلومیدل، او همداسې یوازې د موټر دماشین غږ، او شا سیټ کې دیاسین کاکا خراری چې سره هماهنګ و، نور خاموشه خاموشي وه، پس له یو ساعت مزل وروسته د آسمان لمنې راسپینې شولې، کرار کرار نور هم رڼا شوه، د دوراني بازار ته نارسیده استاذ موټر یو دتیلو پمپ ته ورتاو کړو وېل یې:

- دا لمانځونه به وکړو !

مورږ هم ورسره امین کړه، ښکته شولو د پمپ په وړکی مسجد کې مو لمانځونه وکړل،

واپس مو حرکت وکړو، شاوخوا نهه بجې وې کابل ته ورسېدو، خدایې چې شې سخت وږی وم، خو ډوډۍ مې ونه خوړله، وېرېدلم چې ناوخته نه شې بیا به دمزار موټر نه پیداکېږي، په ګړندي قدم ښکته راغلم دهوایي پله په هغه غاړه ټیکسي وانانو ناري وهلې: بادم باغ، سرای شمالي، ...

دیوې کرولا یو نفر کم و، یکې ورکېناستم؛ حرکت یې وکړو؛ څو دقیقې وروسته سرای شمالي ته ورسېدو؛ بیک مې غاړه کې واچو د مزار اډې ته ور روان شوم، په لاره کې مې له یوې کراچۍ نه دوه پیرکي)بولاني(هم په اخبار کې راسره ونغاړل، چې اډې ته ورسېدم، یو مارسدیس مخ کې ولاړ و، ډرېور یې نارې وهلې دو نفر، دو نفر...

همدې ته ور وختلم تر څو زه کېناستم بل نفر هم راپیدا شو، موټر چلاند شو، دمخ په سېټ کې ناست ډنګر سپینږیري غږ وکړو:

دعا د خیر !

لاس مو پسې پورته کړل

ډرېور یې له برګ دسمال چلتار ووهلو حرکت یې وکړو، د کوتل تر سره ډېره لاربندي وه، د ډرېور مو د نور ډرېورانو سره څو ځل چغ پورته شو، یو بل ته یې کنځلې کولې، تر کوتل هاخوا لار خلاصه وه، طبعیت یې جوړ شو سګرېت یې ولګولو، ما مې هم غلې دګونډو تر منځ د بولانیو اخبار راخلاص کړو، د څنګ ملګرې ته مې هم د سر په شوررولو سره ساعت وکړو؛ خوله یې جنګه کړه، ګونګیانو غوندې یې لاس خولې ته جګ کړو، ګواکې ما ډوډۍ خوړلې، خیر یوسي.

نور مې نو ددې سر له بولاني نه یوه غټ ګوله رابېل کړو؛ چې خولې ته مې کړو داسې تریخ وه لکه زهر هغه دچا خبره په دوه پښو یې ودروم، له پوزو او سترګو مې اوښکې راروانې شوې، واپس مې اخبار کې راتف کولو؛ خو له څنګه ناست ملګري نه وشرمېدم؛ زر زر مې یو دوه ځله غواښ پرې تخته کړل، غوړوت تېره مې کړو، نور مې بیرته په اخبار کې وپیچلو دخوړلو نه وه، دماشین او مخې چوکۍ تر منځ قات کې مې

ورتخته کړو؛ که څه هم ډېري لاړي مې پکې وشړپولې؛ خو خوله مې لا هم ويده وه، بېخي نه پرې پوهېدم؛ دا هم په هر حال باور وکړئ له معدې مې داسې سور تاو راختلو لکه د تناره نه؛ تر چهاريکارو مې وضيعت ښه نه وه؛ پس له هغې څه ښه شوم؛ اګر چې معده مې سوزېدله، زړه مې و؛ ډرېور ته ووايم: د يوه دوکان مخ ته دځو ثانيو لپاره راته ودرېږه يو، دوه بيسکوټ، ميسکوټ را اخلم، خو ښه و تر څو مې ورته وېل بيک ته مې پام شو، دمرواء رنځوښې رايادې شوې، زر پرې ورتيټ شوم، بيک مې خلاص کړو؛ په خلته کې مې لاس ورواچولو دپاوکټ خوله يې ډېره کلکه ورچسپولې وه ، مجبور شوم پاوکپ مې له څنګ نه وشکولو، يو ښه موشت مې ترې راوخيستې له يوې خوا زه ډېر وږی وم، بلخوا فکر کړم په شيدو کې يې پخکړې وې بل قسم خوشخوره؛ پستې رنځوښې وې؛ په جبل سراج کې مې بيا لاس ور وغځوو يوه ښه موټې نورې مې راواخيستې، دسالنګ ښاسته منځيره، او د مرواء خوندورې رنځوښې هغه د مشرقيانو خبره بل رقم چک يې لګولو، ان تر پلخمريه مې خوړلې، لنډه دا چې دشپې اوه نيمې بجې وې مزار ته ورسېدلو، شپه مې همدا د اډې په هوټلو کې وکړه، سهار سرک ته ووتلم پوهنتون نه و رامعلوم يوه ټيکسي مې راودروله، ډرېور شيشه ټيټه کړه وېل يې:

– کجا؟

– تا پوهنتون چند ميري؟

– صد افغانی !

– نه چې ميګی شست بتم؟

– بيا هشتاد بتی !

دروازمې راخلاصه کړه ورسره وختلم؛ حرکت يې وکړو لس، دولس دقيقې وروسته يې موټر ودرولو وېل يې:

–اينه پوهنتون !

بيک مې راوخيستلو رابښکته شوم؛ اتياه روپۍ مې تر شيشه ورته ونيولې ټيکسي مې روخصت کړه، لړ لړ مې په ويښتو ګوتې ووهلې، د اوږې دسمال مې راوخيستلو له جامو مامو مې دسفر دوړې څنډوهلې؛ پرې ور روان شوم، د پوهنتون مخ کې لس ګونه محصلين هاخوا دي خوا ټولی ټولی ولاړ و، څوک ناست وه.

دروازې ته نږدې يو ځوان د ګلدان په څنډه ځان تکيه کړی و، دوه نور يې مخې ته ورولاړ وه، افغاني جامې يې په تن وې، ښايسته ويښتان غځې، غټې سترګې، نوراني څېرې يې لرلې، ميده ميده يې سره خندل، شک مې پرې راغلو شايد پښتانه وي، لږ پښه نيولی شو، چې د دوئ هم راپام شو، ور روان شوم سلام مې وراچولو، د وعليک سره سم لمړی مخکنې هلک لاس راته ونيولو بيا مو دي نورو سره ستړي مشي وکړه، شک مې په يقين بدل شو هلکان پښتانه و، ورته خوشحاله شوم؛

ګلدان ته تکيه هلک ووېل:

–پوهنتون ته راکامياب شوی يې؟

–هو !

–ښاء، ډېر ښه الله ج دې راول !

–مننه ژوندی اوسې !

– دکوم ځای نه راغلې؟

– له وردګو نه !

مخامخ هلك ته مسکی شو ویل یې:

– اممم آصفه بچېش کار دې جوړ شو نور ولاکه مورې بېخي ووینې !

بیا یې ماته مخ رواړو د سترګو په واسطه یې دچپ لاس ملګري ته اشاره وکړ ویل یې:

– آصف هم د وردګو دی؛ زه دننګرهار یم نوم مې فرید احمد دی؛ ضیاء لوګری دی.

– ښا؛ خوشحاله شوم ولا.

– مننه، کومې پوهنځی ته راکامیاب شوی یې؟

– کمپیوتر ساینس ته !

– ښه ځانګه ده خدای ج دې ورته تکړه کړه !

– ژوند ستاسو سره !

– ته به سترې یې ځئ لیلیه ته ولاړ شو، دمه به جوړه کړې بیا به راشو ثبت نام به وکړې !

ضیاء غږ وکړو:

– هسې لا سترې کېږې، چې اوس یې تر لیلیه بیایې، یو ساعت وروسته یې راولې، معاون صیب شته ځی ثبت نام به وکړو مخ به مو یوه شي !

– هو ولا بد دي ونه وېل راځئ !

فريد احمد مو تر مخ شو معاونيت ته ورننوتلو يوازي معاون صيب ناست و، سلام يې ور واچو سترې مشې مو وکړه. معاون صيب ووېل:

– فريد خيرت است؟

– آمعاون صيبّ ! خيرت است، اين جوان قومي ام است نو به پوهنځي کمپيوتر ساينس آمده.

معاون صيب ماته مخ را واړولو وېل يې:

– ای ډي نمبر پيشت است؟

– بلې !

– مرا، همرای تذکره تان بتي !

ای ډي نمبر او تذکره مې ورکړل، په راغلو ليستو کې مې يې نوم پيداکړو، حاضری ته يې ورسولو، فريداحمد ته يې مخ ور واړولو وېل يې:

– ديګه چه خدمت باشه؟

– قربانت شوم معاون صيب، به اجازه شما، باش که امی حساب ليليه را خلاص کنم.

– برو پنايتان به خدا !

له معاونيت نه راووتلو، د ليليه د مدير شبه ته ورغلو له اوليه سلام کلام وروسته فريد احمد زما په اړه خبرې ورسره شروع کړې، مدير صيب وېل:

په لمړي منزل دوهم اطاق کې پنځم چپرکټ خالي دی.

فريد احمد په خندا کې ورغبرګه کړه:

- د دريم منزل نوي چپرکټ او بسترې چاته ساتې؟

- تر څو لاندې منزل ډک نشي برسېره څوک نشو لېږلی.

- لاندې به هم ډک شي مدير صيب ! دا زما ملګرى ډېر ښه سړی دی، په خندا يې پسې زياته کړه: ته به ګورې چې اوړی ښکګه د وردګو منې درته راوړي. په دې خبره يې مدير هم مسکی کړو؛ بلاخير خبره يې پرې ومنه.

يو کوچنی خط يې راکړو د ليليه د تحويل دار لپاره. نور مو خدای پاماني ترې راوخيستله را روان شو، تقريبا شل پنځه ويشت دقيقې لاره وه، ليليه ته له را رسېدو سره سم، په مخه کې دې تحويل دار شبه ته ورننوتلو دمدير خط مو ورښکاره کړو، تحويل دار دخط متابق ښه نوي بستره راکړه او په دريم منزل کې لمړی څپرکټ يې راپسې ورسولو، ولاړو بستره مو په چپرکټ کې هواره کړه؛ آصف ماته مخ راوړولو وېل يې:

- تنها دزړه تنګېږي، تر څو دې نور اطاقيان راځي ته به له موږ سره اوسې يو ملګری مو له ډېره وخته نشته چپرکت يې خالي دی.

- ژوندی اوس نه انشاءالله نه تنګېږم.

- ته هم ژوندی اوسې، راځه خو که بيا دې موږ سره زړه تنګ شو، واپس به راشې.

ورسره روان شوم اته شپې مې د آصف دوئ سره وکړې کور يې ودان څومره چې له قوارونه ښکلي و، همغومره يې زړونه هم ښکلي و، په ټول توان يې زما دخوشحاله

ساتلو هڅه کوله. پس له اتو شپو مې خپل اطاق ته راغلم څه اطاقیان مو راغلي و، نور مې نو په نورمال ډول دخپلو درسونو وېلو ته ادامه ورکړه؛ ان تر دې چې اوړی شو د ټول پوهنتون امتحانونه شروع شول، یوازې زموږ دلمړیو ټولګیو یې وځنډول استاذانو ویل: ستاسو پروګرامونه پس پاتې دي، پسرلی د کانکو دنتایجو ځنډېدو له کبله درسونه مو په خپل وخت شروع نکړل، خلاصه تر څو زموږ امتحانونه شروع کېدل دنور پوهنتون محصلین ټول د اوړي په روخصتی کورونو ته ولاړل، تر څو زموږ امتحانونه خلاصېدل دوئ واپس راغلل، مقصد زموږ رخصتي پکې مدغم شوه، ومې نشوای کولی چې کورته ولاړ شم، که څه هم نوي مسافري وه کورته مې زړه ختلی و، روخصتی ته به مې شپې ورځې شمارلي خو له بدمرغه نصیب مې نه و، په دوام دار ډول مې دوهم سمستر ته دوام ورکړه؛ لمړی شپې ورځې وې اطاق کې مې د نوکری نوبت و، د دهلیزه په دست شویی کې مې ګیلاسونه مینځ چې یوه ملګري مې غږ راوکړو:

– راشه زنګ درته راغلو !

ګیلاسونه مې ځای په ځای پرېښول چې ورغلم، زنګ مې مور وهلی وه، مبایل مې راسره راوخیستلو واپس دهلېزه ته راووتلم، اوکې مې کړو !

– سلام علیکوم مورې ښه یې؟

– شکر دی زویه ! ښه یو، په دې حال شکر دی، ستا ملګري ښه دي، سبق دې زده کېږي؟

– هو شکر ښه دي، د درسونو سره هم ښه یم؛ دغلته مدینه، فرېښته ښې دي؟

– ښه دي شکر مور ښه یو؛ خو پرون نه، هغه بله ورځ د مرواء مور مړه شوه؛ د پاکستان خور یې هم راغلې وه، دواړو داسې چیغې پسې وکړې اګر چې تر اوسه پورې ژړې، خو ښې دي هغه ډیرې چیغې نه وهي.

– نځه، نځه خدای ج دې وبښي !

– آمین ښه ښځه وه، خدای ج به بښلې وي.

– ددک یې څنګه دی؟

– دهغه بیچاره هم مزه نشته لویدلی و، ګونډه یې ختلې، دا ډیر وخت ځای په ځای دی، سږ کال یې دچا ځمکه هم ونشوای کرلی، دمور له مرګ نه یې مخکې ډاکتر سمیع یوه بوجۍ اوړه یو ټیم غوړ لږ چای او صابون ورته اخیستي و، یوه بوجۍ وریجې دقاضي فضل الحق زوی ورته راوړل، خور او آښې یې هم ډیر لاس ورسره وکړو؛ د مور په مرګ کې یې پنځه زره افغانۍ حاجي فتاح ورکړې څلور زره مسلیم ورکړې نور هم خلکو کمک ورسره وکړو، ښه و هغه دمړي دسقواط او د کفن کار یې پرې وشو.

خدای ج دې رویا نه کوي میلمانه یې د غرمې او بیګاه ډوډۍ ته مور راوستل دسهار چای مو هلته ورولیږو؛ روزي خان او داود هم څو تنه میلمانه ورسره بوتلل، خو ډیر زور یې مور واخیستلو؛ کنې دومره میلمانه یې هم نه وه، ټول نر او ښځې پنځلس نفره نه و،

– ښا، ښه مو کړي، په دې بیچاره ګانو خو مې ولا سخت زړه بد شو.

– هو، په حال یې دمرغانو ژړا وه !

– مرواء خو یو ناسکه کاکا هم لري، دمړي مصارف ولې هغه ونکړل؟

– نه زویه ! دهغو هندو له کیسې خبر نشوې؟

– نه څنګه؟

– دوې میاشتې مخکې راغلی وه، د مرواء دې ددك نه یې مرواء وغوښته زوی ته یې، ددك یې ورته وویل:

– ستا زوی خو ګونګی دی عصاب یې هم خراب دي، دا به ظلم نه وي؟

ده بې ښه او بده ورغبرګه کړه:

– نو ته وایې زما له زوی نه به ښه سړی ورته پیداکړې؟ ټول ولس ستا په لور کې غړېږي، خدای دې وبښي ستا دپلار نوم یې واخیستلو وېلې: ئې ستاسو ددې ګونډي سالم دزوی سره یې بوی ولګیدو، له دې هاخوا مو نوم مه پرې سپکه وه، صرف ددې لپاره راغلی یم چې دا خپله مرداري په خپله پټه کړو کني ښځې کمې نه دي.

نور هم ډېر وګرځېدو اخېر دمرواء ددك هم ورته په قهر شو، ښه څه یې ور وکړل، سپې غوندې یې تر دروازه ویستلو.

په همدې خاطر مړي ته دخلکو له شرمه راغلی و؛ خو لکه پردی سړی لرې به ولاړو.

– بووو دا څه خر سړی دی، زوی یې زه پېژنم یو ګړنګن لیونی دی، پرتوګ په څټ اغوندي.

– ما لیدلی چې وړکی و؛ د مور سره به یې کله کله راتللو.

- ښا؛ موري لمونځ قضا نشي، په خدای ج دې سپارم، دوئ ته دې خدای ج صبر ورکړي، مور يې دې خدای ج وبښي، ولا ډېر زړه مې پرې بد شو.

- آمين ! څه خدای ج دې مل شه !

- ستاسره !

تليفون قطعه شو واپس فکر خرابی په ټيلاسو مينځلو لګياه شوم له مينځلو وروسته مې اطاق ته ننه ايستل، صفي الله له چيرکټ نه پښې را زنګولي مسکی؛ مسکی کېدلو ويل يې:

- ښه يې چې ښځه نه يې کني ميړه بيچاره دې په شنه آسمان غرق و !

ددې خبرې په اورېدو ټول هلکان په خندا شول، ما هم په ورين تندي ورغبرګه کړه:

- هو ولا وبښئ څنډه مې وکړه؛ يو زنګ راغلو دهغو سره مصروف شوم.

لنډه دا چې په همدې شان شپې ورځې وې تېرېدې بلاخېره دا سمستر مو هم ختم کړو، امتحانونه شروع شول، شل پنځه ويشت، ورځې يې ونيولې، عمومي نتايج نه و اعلان شوي، خو موږ به تر هر امتحان وروسته له مربوطه استاز نه دخپلو نمرو معلومات کولو، په همدې باب تر اخېر امتحان وروسته ډېر خوشحاله وم، له يوي خوا مې تقريباً نوي ۹۰ سلنه فيصدي پوره کړې وه، بل خوا د ژمي په روخصتی سبا کور ته روان وم، ليليه ته ولاړم، جامې مامې مې راټولې کړې ټوله شپه مې زړه باغ، باغ کېدو سهار وختي اډې ته راغلم، دکابل په نوي ماډل سه صدچهار سفري موټر کې راوختلم، قريب دولس بجې وې دخيرخانې کوتل بېخ کې يې بريک ووهلو، کلنډر غږ وکړ:

–بيايي پاين شو، بخير رسيدي

راښکته شومه، واړندې سرای شمالي خوا راغلم د کوتسنګي په موټرو کې وختلمه، ګوتسنګي ته له رارسيدلو سره سم د کمپنۍ يوه مارسدیس موټر ته وختلم حرکت يې وکړو؛ چوک ته لا نه و رسيدلي زموږ دکلي اډې ته مخامخ مې غږ پرې وکړو.

–پاين ميشم !

بريک يې ونيولو راښکته شوم؛ په دې مخه کې مې لږ مالتېې ترکارۍ مرکارۍ راسره واخيستلې اډې ته ننوتلم چې کتل مې صادق استاز يې دموټر له څنګه ولاړ دی هاخوا دې خوا په سوارۍ پسې سترګې اړوي، ورغلم سترې مشي مې ورسره وکړه؛ وېل يې:

–لکه چې کور ته دې ځې پخير؟

– هو:

– کينه حاجي فقير او ښځه يې ډاکټر ته تللي زنګ يې وهلی و، اوس راځي، څو به پخير !

ور وختلم په موټر کې له ناستو کليوالو سره مې سترې مشې وکړه، تر څو مو لږ لږ پوښتنه سره کوله، حاجي فقير او ښځه يې هم راورسېدل، صادق استاز جلب ته کېناستلو، د دعا دخير په ويلو سره يې حرکت وکړو، ماښام آذان ته لا څو شېبې پاتې وې دخپل کور مخ کې يې ښکته کړم، تر دروازه ورننوتلو سره سم خوشحالي شوې، مور مې په کړکۍ کې خوشحاله خوله رانيولې و، په عين حال کې يې موټې په سترګو رغړولو اوښکې يې وچولې؛ خويندو مې دروازې ته رامنډه کړل، سترې مشي يې

وکړه، بیګ او د سودا خلته یې رانه وخیستله، بلاخېره کوټې ته ورسېدم د مور سره مې هم سترې مشې پوښتنه موښتنه وکړه، له لمانځونو کولو وروسته مدینې چای راوړو، لمړی مو د مور او خویندو دپوښتنو اړوند د مسافرۍ، پوهنتون؛ مزار شریف؛ درسونو کیسې وکړې، د چای په اخیر کې مې مور ته سترګې ور واړولې:

– د مرواء دوئ څه حال دی، ددک یې څنګه دی؟

– ښه دي بېچارګان د ددک یې خونده نه و؛ پنځه شپږ شپې کېږي د کوټې خور یې ورسره بیولی دواه پرې کوي، مرواء هم ورسره تللې دروازه یې قلف ده.

خدایې چې شي ددې خبرې په آورېدو مې طبعیت بل شان ګنده شو؛ مرواء مې سخته یادېده همغه د پسرلي اخېرې ورځې انځور به مې یې تل په سترګو او ذهن کې را اړولو وخت به مې پرې تېروه؛ بل خوا مې سودا وه، چې پرې تېرو طوفانونو نه به څنګه وتلې وي لږ به یې خرابه کړې وي، که دېره؟ خو ظاهراً مې خپل سور او تال نرمال وساتل تر څو دوئ مې په خفګان پوه نشي.

مور مې بیا د مرواء د مور دمرګ کیسه راوچوله، په تلیفون کې خو یې هسې سر سرکي څو خبرې راته کړې وې، دلته یې چې کیسه وکړه، د نه منلو احتیاجونه؛ خفګانونه، سختۍ په خوارانو تېرې وې، ماته په اسانه ژړاه نه راځي، مګر دې کیسې راخوړین کړم؛ هغه وخت مې رایاد شو مرواء چې وړه وه، که څه هم دې به چې هر څه خوړل ما به ورته ویل:

– څه شی خورې؟ خیر لږ راکړه.

تنهـا زمـا نـه دا دټولـو هلکـانو او نجينـو عـادت و يـو لـه بلـه بـه مـو دخـوراکي شـيانو سـوال کولـو، کـه بـه يـې راکـړل خوشـحاله بـه و، غنمـت مـو ګڼـل، کـه بـه يـې رانکـړل هـيڅ خبـره نـه وه.

امـا مـا يـا نـورو ماشـومانو بـه چـې هـر شـی خـوړل دي يـوه ورځ ونـه ويـل چـې څـه شـی خـورې؟ خيـر لـږ راکـړه، يعنـي لـه همغـه وختـه يـو ډېـر ښـه صـبر او غـرور، خـدای ج ورکـړی و، هـيڅ يـې نشـوای زغملـی چـې چـا تـه دې کمـه شـي، چـا تـه دې احتيـاج شـي، او همداسـې يـوه ورځ زمـا او مـرواء پـه شـمول څلـور پنځـه ماشـومان و، دسـاعت تـري پـه محـال مـو منـډې وهلـې د مـرواه د پـروګ کشـک وشـکېدو؛ زر يـې لاس ورواچـوه پرتـوګ يـې يـوه ذره ښـويدو تـه پـرې نـه ښـود، خـو صـرف ددې کشـک لـه شـکېدو سـره لمـړی لـه شـرمه داسـې تکـه سـره شـوه، لکـه سـره منـه، بيـا پړينـګ پـه ژړا شـو، پرتـوګ يـې کـش پورتـه ورنيـولی و، په سلګيو سلګيو يې کور ته روانه شوه.

پـه داسـې حـال کـې چـې زمـا پـه شـمول د نـورو هلکـانو او نجينـو بـه هـر ورځ شـکېدل حتـا ترڅـو بـه دربـدو څلـور پنځـه قدمـه منـډه بـه مـو پـه لـوڅ ځـان کـړې وه، وروسـته بـه مـو پرتوګ له ښنو نه راپورته کړو، بيا هم کيسه کې يې نه و.

نـو دې ټولـو تـه پـه کتـو زړه کـې مـې ويـل: هغـه شـرمګيرې، هغـه د احتيـاج او څـه غوښـتلو پـه وړانـدې اساسـې، صـبرناکې، ننګيـالی مـرواء بـه دمـور دغـم سـربېره، دا احتياجونـه؛ دکفـن پيسو نه لرلو، دميلمانو لپاره د ډوډۍ نشتون، دردونه څنګ زغملي وي؟

خـو پـه هـر حـال راځـم خپلـې خبـرې تـه، نـه يـوازې دا چـې زمـا پـه سـترګو کـې يـې اوښـکې را ډنډ کړې، مور مې هم پس له نيمايي پاتې کيسه په ژړا ژړا پای ته ورسوله.

نـــور مـــو دمجلـــس پيڅکـــې را ونغـــاړلې، مـــوټرو خســـته کـــړی وم؛ ويـــده شـــوم، شـــپه تېـــره شـــوه، ســـهار وختـــي مـــې حمـــام وکـــړو، جـــامې مـــې بـــدلې کـــړې دا ورځ مـــې ميلمـــه غونـــدې تېـــره کـــړه؛ ســـر لـــه ســـبا مـــې پـــه خپلـــو کورنيـــو کـــارونو لاس پـــورې کـــړو، د پخـــوا پـــه څېـــر عـــادي ژونـــد مـــې پيـــل کـــړو؛ د هـــر ګـــام پـــه اخيســـتلو دهغـــه ځـــای اړونـــد د مـــرواء خـــاطرې او يادګارونـــه ذهـــن تـــه راتلـــل، ځينـــې بـــه جـــالبې وې لکـــه ليـــونی ځـــان ســـره بـــه مســـک شـــوم وبـــه مـــې خنـــدل؛ ځينـــې بـــه خواشـــنونکې وې، تـــر ټولـــه بـــده صـــحنه بـــه بيـــا هغـــه وه چـــې پـــه دروازه اچـــول شـــوي ســـتر قلـــپ بـــه مـــې يـــې ســـترګې ولګېـــدې، خـــو پـــه هـــر صـــورت شـــپې ورځـــې وې تېرېـــدې کـــه څـــه هـــم هـــره ورځ بـــه مـــې يـــې لارې څـــارلې، کلـــي تـــه بـــه چـــې مـــوټړ راغلـــو ورڅـــک بـــه شـــوم؛ خـــو لـــه بدمرغـــه پســـرلی شـــو؛ زمـــا واپـــس پوهنتـــون تـــه دتلـــو وخـــت شـــو، مـــرواء دوئ رامعلـــوم نـــه شـــول، مـــا مـــې دتېـــر پـــه څېـــر جـــامې مـــامې بيـــک کـــې واچـــولې روان شـــوم، لکـــه څنګـــه چـــې تېـــر ځـــل پـــه خوشـــحالی او پـــوره انـــرژی ســـره روان وم، خـــو دا ځـــل بـــرعکس ډېـــر پـــه مـــات زړه روان وم؛ بـــار بـــار بـــه مـــې ځـــان تـــه ډاډ ورکـــړو: چـــې ســـړيه ! نـــه دې کـــور څـــه مشـــکيل و، نـــه دې پوهنتـــون او درســـو کـــې کومـــه ســـتونزه شـــته، بيـــا نـــو دا خفګـــان پـــه څـــه معنـــا؟ ګوشـــکې بـــه مـــې غـــوږو تـــه کړلـــې مبايـــل کـــې بـــه مـــې يـــوه ښـــه مســـته ســـندره کليـــک کـــړه، امـــا دڅـــو شـــيبو پـــه تېرېـــدو بـــه دا هـــم رابانـــدې بـــوج شـــوه؛ دتبلـــې دربـــار بـــه مـــې پـــه ســـر کـــې داســـې غـــږ خپـــل کـــړو لکـــه جنګـــې راکېټونو، واپس به مې لرې کړې.

خلاصـــه پـــه همـــدې ډک زړه پوهنتـــون تـــه ورســـېدم، د پخـــوا پـــه شـــان مـــې خپلـــو درســـونو تـــه دوام ورکـــړو، نـــه پـــوهېږم چـــې پنځلســـمه؛ کـــه شپاړســـمه ورځ وه؛ کـــور تـــه مـــې زنـــګ وکـــړو، موبايل مديني جګک کړو، پوښتنه موښتنه مو سره وکړه، دخبرو اترو اخير کې يې ويل:

پرون مرواء او ددک يې هم راغلل !

– ښا، ددك يې ځنګ دی پښه یې نه ده ښه شوې؟

– تر هغه وخت نه لږ ښه دی اوس په لکړه تر برنډې راوتلی شي.

– څه ښه دی، خدای ج دې نور هم ښه کړي.

– آمین

– که کوم خدمت نه وي، سلامونه کوه، نور دې په خدای ج سپارم صرف احوال مې اخیستلو.

– ژوندی اوسې وعلیکوم سلام؛ خدای ج دې مل شه !

تلیفون قطعه شو خو دقعطه کېدو سره سم آرمان راغلو چې ناکي مې دمرواء پوښتنه هم تري ونکړه؛ بیا مې ویل: څه ښه و چې تري ومې نکړه ډېر بې حیا به یې تر پامه ورغلی وم، چې ان له دې ځایه مې دپیغلې نجلی پوښتنه تري کوله؛ تش په پوښتنه هم څه نه کېږي درى میاشتې وروسته رخصتیو کې به یې پخیر په خپلو سترګو وینم، په همدې انتظار مې شپې ورځې تېرولې، بلاخېره امتحانونه راورسېدل حتا نور لا تېر وو، یوازې درى امتحانونه پاتې وو؛ ماسپښین و موبایل ته مې زنګ راغلو له جیب نه مې راویستلو مور مې وه، د او کې سره سم مې سلام ور واچو، پوښتنه موښتنه مو وکړه لږ هاخوا دې خوا وغږېدو اخېر کې یې ویل:

– د مرواء خور او آوښی راغلي د راتلونکي جمعې په ورځ مرواء او ددك یې ورسره بیایي وايي: دا دوا یې د دریو میاشتو وه، ډاکتر بیا ورغوښتی.

افففففف دا خبره نه وه، د تېر ګوزار و، ويې کړو، ځکه چې راتلونکې جمعې ته زموږ هم امتحانونه خلاصېدل کور ته راتلم، خو په هر حال د مور دباقي خبرو ځوابونه مې په لنډو لنډو الفاظو ورکړل بلاخره دخدای پامانی په کولو سره مو موبایل قطعه کړو.

نه پوهېدم چې اوس څنګه وکړم يو ځل مې تصميم ونيولو چې تر وروستي امتحان تېر شم، چې فکر مې وکړو وروستی امتحان مو د استاذ رسول و، دا داسې يو عجيب جدي انسان و، که له نن ورځې خطا شوای وای پس له وخته يې بيا هېڅ عذر معذر نه منلو، له همدې کبله مې دوهم تصميم دا شو چې دپنج شنبې په ورځ د وروستي امتحان له ورکولو وروسته د کابل اډې ته راغلم دهغه موټرو ټيکټ مې وکړو چې د شپې په دوه بجو به راوتل، تر څو مخکې له دې چې زموږ دکلي موټر کابل ته راورسېږي زه هم بايد کابل ته ور ورسېږم خدای ج مهربان دی که اډه کې يې يو ځل ووينم، ځکه چې دوئ هم لمړی کابل ته راتلل له کابل نه بيا د کندهار په لويو سفري موټرو کې تلل، په همدې نيت مې ورته واړول شپه مې اډه کې وکړه دشپې په يوه نيمه بجه مې ساعت زنګ وکړو پسې ورجګ شوم موټر کې په خپله چوکۍ کېناستم د وعدې سره سم په دوه بجو يې حرکت راوکړو، لنډه دا چې تقريباً په اوه نيمو بجو يې سرای شمالي کې ښکته کړلو، سم دم ټيکسي کې راوختلم کمپنۍ کې خپلې محلي اډې ته راغلم، هاخوا ديخوا مې پسې وکتل له وحيد استاذ پرته نور کليوال ډرېور مې تر سترګو نشول، موبايل مې راويستلو مور ته مې زنګ وکړو له کورنۍ پوښتنې وروسته مې ووېل:

- د مرواء ددک يې څنګه کړلو خور يې ورسره بوتلو کنه؟

- هو زويه ! سهار د رفعي تونس ورته راغلو ټول پکې سواره شول اوس به کابل ته رسېدلي وي.

د رفعي شماره تياره راسره وه، د مور سره تر تماس قطعه کېدو وروسته مې رفعي ته زنګ ووهلو: رفعي مې همزولې و، يوه نيمه ټوکه مو هم سره لرله، له همدې وجې د او کې سره سم يې دسلام په ځای يوه لوچکه خبره وکړه چې يادول يې مناسب نه دي، خو په هر راز سره ومو خندل بيا مې وويل:

– وړکيه ! چېرته يې؟ که کابل ته راروان يې چې درته منتظر شم له دې خوا مې درسره يوسه اډه کې يم.

– تر چوک ارغندی درتېر شوم، فقط لس دولس دقيقې صبر وکړه در رسېږم.

رښتيا هم لس پنځلس دقيقې پس راوسېدو موټر يې په اډه کې وړاندې ګوښې ته تېر کړو سواري يې ښکته کړه، يوازې مرواء، ددک، او مشره خور يې په شاه سېټ کې ناست و، اوښې يې هم راښکته شو په ټيکسي راوستلو پسې ولاړو ترڅو د کندهار اډې پکې ولاړ شي، نور زه هم لنډه ورغلم لمړی مې د رفعي سره ستړي مشي وکړه تر يوه لحظه ورسره تم کېدو وروسته را تاو شوم د تونس د دې دروازه مې راکش کړه، موټر ته د سر ور دننه کولو سره جوخت مې سلام واچولو دسلام ځواب راکولو سره هم محال د مرواء مشرې خور چې ما به هم د مرواء په خوله خورکه ورته ويل دا هم تقريبا ځوانه نجلی وه، ډېره ښه ځواني يې درلوده، په عين حال کې خورا شريفه ښځه هم وه، دې لاس راته ونيولو ستړي مشي مو وکړه، بيا لږ ور وځغېدم د ددک لاس مې راونيولو ددې سره تر ستړي مشي وروسته، مرواء چې له دوی ټولو وړاندې ناسته و، وخوځېد زړه يې وو، چې لاسونه سره ورکړو، خو له بده مرغه لاسونه، نه سره رسېدل ممکن تر منځ مو د ددک ښه خوږ کړې وای، مجبور شوم له همدې ځای نه مې ورته وويل:

– مرواء ته هم سترې مشې !

– خير يوسې !

بيا مې د ددک نه پوښتنه وکړه:

– ددکه ! څنګه يې؟

په جړ وړ غږ يې وويل:

– شکر دی ښه يم !

– الله ج دې کامل صحت درکړي، په دې خبره پسې پيوست مې د مرواء مشرې خور ته سترګې را واړولې زياته مې کړه:

– ددک لکه چې بيا پاکستان ته درسره بيايې؟

– هو، ډاکتر وويل: تر دوا خلاصېدو وروسته يې راولئ، اوس يې دوا خلاصه شوې د پښې درد يې هم زيات شوی.

– نخه، نخه الله ج د عاجله شيفاء ورکړي.

– خير يوسې اکبرجانه ! امين، ته ښه يې له خاله خو مې دې پوښتنه کوله؟

– الحمدالله شکر دی په دې ساعت.

همدې خبره پسې مې مرواء ته سترګې ور واړولې:

– مرواء ! ددک خو شکر ښه دی، انشاءالله نور به هم ښه شي، ډېره انديښنه مه کوه.

مخکې له دې چې ماته خواب راکړي لمړی یې د عربو ښځو غونډې له سره تور پېچلی ټیکری چې یوازې سترګې یې ترې ښکارې دې لرې کړو، ترې لاندې یوازې یو سپین نازک ټیکری یې په سره پاتې شو، لاړې یې تېرې کړې، ستره ساه یې واخیستله، غټې غټې پاکې اوږدو باڼو لرونکې سترګې یې آرامې راپورته کړې ویل یې:

- هو شکر ښه دی.

نور یې په خوله څه ونه ویل، خو د همدې دوه ثانیو سترګو را اړولو په لړ کې یې راډکو سترګو پرې تېرو ټولو سختیو، احتیاجونو، دردونو، غمونو کیسه وکړه. او د زړې زړې ماته زه انځور یې راته وښودو.

نه یوازې دا بلکې زما په زړه یې هم توره خپرې خوره کړه، خو افسوز نور مې هیڅ په وس نه و، صرف ددک ډېښې په بهانه مې غیر مسقیم په لاندې الفاظو ډاډ ورکړو:

- څه خدای ج مهربان دی، دپاکستان دواګانې ښه دي، ددک به ورسره جوړ او روغ شي ان شاءالله هر څه به سم شي. واپس مې یې مشرې خور ته سترګې راواړولې ومې ویل:

- خورکې ! څه شی درته راواخلم چې په لارو یې وخورئ؟

- خیر یوسې هر څه راسره شته.

تر څو مې دوهم ځلې ټینګار کولو تر شاه مې ټکسي ودرېده، د مرواء اوښې ترې راښکته شو، ورسره کمک شوم ددک مې په ټکسي کې ورسره کېنولو د خدای پامانۍ په مهال مې د مرواء خور ته بیا وویل:

– خــورکي ! زمــا د مــور نمبــر بــه درســره وي؟ د ددك د صــحت پــه اړه يــو نــيم حــوال ورکوه، ددې طرف نه زنګك ډېر په مشکېل روخ کېږي.

– ښــا، پــه ســترګو دوئ هــم انشــاءالله زر رالېــږم نــور ټيکســي حرکــت وکــړو، رانــه دتېرېــدو پــه محــال د شــاه دسـيټ لــه شيشــې مــرواء ډکــې ســترګي راواړولــې ترڅــو نــور څــوك پــوه نشي صرف دوې ګوتې يې په شيشه راکېښوې ګواکي باى باى.

مــا هــم د رفعــي لــه خــاطره دتنــدې ګرولــو پــه بهانــه لاس ورتــه جګك کــړو، څــو ټيکســي نــه وه پنــاه ګــوتې يــې پــه شيشــه ښــکارېدې، دټيکســي تــر پنــا کېــدو وروســته رفعــي دشــاه لــه خوانــه پــه اوږه لاس راکېښود مسکى، مسکى کېدو ويل يې:

– بــيچش ! ګونــډياني دې لکــه چــې ډېــرې دربانــدې ګرانــې دي؟ خورکــه، خورکــه غــږ دې راتلو، نور پسې شين شو ښه په کرس يې وخندل.

خــدايي چــې شــي مــا تــه يــې هــم خنــدا راوســتله خــو بــرعکس پــه تونــده لهجــه مــې ورغبرګــه کړه:

– ځغله خوار شي بېکاره سړى هر چا ته دځان فکر کوي. نور هاخوا ترې روان شوم.

خــو پــه هــر حــال راځــم خپلــې مخکنــۍ خبــرې تــه کــه څــه هــم دمــرواء دوئ دې وروســتى صــحنې د ژړا تــر حــده راورســولم، ولــې بيــا هــم خوشــحاله پــه دې وم چــې د مــزار د اډې پــه ګرغــرن هوټــل کــې شــپې کولــو او تلــواري راتللــو مــې ځــاى ونيولــو مــرواء مــې وليدلــه، کــه څــه هــم ډېنګــره شــوې وه، هغــه تتــه مســکا، د ادب پــه دايــره کــې شــوخي يــې تــرې لــوټ کــړې وه، دمــخ ســرو او ســپينو يــې کــم زېړوالــى هــم خپــل کــړى و، امــا پــه ټــول کــې نــوې درى رنګــه ښــکلاء يــې دغليتــوب ســره پــه همغــږى لا مــزه کولــه؛ خــو ترڅــو ســترې مــو نکــړم راځــم دې

ځــای تــه چــې د رفعــي دمــوټر لــه را ډکېــدو وروســته دکــور پــه لــور راروان شــوو قضــاء ماسښــين و رفعــي مــو د دروازې ســره بريــک ووهلــو، راښــکته شــولم پــه مــوټر کــې ســوارۍ تــه مــې ســاعت وکــړو، مننــه يــې وکــړه، مــوټر روان شــو، زه پــه خپلــه دروازه ورننــوتلم مــور او خويندو مې د نورو ځلونو په څېر خوشحالۍ راته وکړې.

پــه اجــازه مــو دلتــه بــه هــم کيســه رالنــډه کــړم پــه کــور کــې د رابانــدې تېــرو شــپو ورځــو پــه جريــان کــې دهســکو ټيټــو پــه يادونــه بــه کــانې کېــږدم، البتــه يــو څــه بايــد ووايــم هغــه دا چــې د مــرواړ د خــور خبــرې تــه پــه کتــو چــې وېــل يــې: زر يــې رالېــږم، درې ځلــور ورځــې وروســته بــه مــې يــې راتلــو تــه ســترګې وې، خــو لــه بــده مرغــه رامعلــوم نشــول رخصــتي خلاصــه شــوه، بيــا پوهنتــون تــه راوان شــوم؛ زمــا لــه بختــه دوې شــپې مــې نــه وې وتلــې، چــې کــور تــه مــې زنــګ ووهلو مديني وېل:

–مــرواړ دوئ هــم راغلــل، کــه څــه هــم دې تــه خــو مــې څــه ونــه وېــل امــا دخپــل نصــيب پــه وړاندې مې احساساتي شوم.

خــو پــه هــر راز، راځــئ دلتــه بــه هــم لــږ وړانــدې تېــر شــو هغــه داســې چــې دراتلــونکې يــوې نيمــې مياشــتې نرمــال تــر پوهنتــون او ليليــه دتلــو راتلــو پــه کيســه پســې بــه هــم اوبــه وڅښــم، پــه خلاصــه ډول بــه ووايــم پوهنتــون تــه تــر راتلــو يــوه نيمــه مياشــت وروســته، مــې يــوه ورځ مــور زنګ راته ووهلو په سلام کلام مو وکړو دمجلس په لړ کې يې کړل:

–الــه زويــه ! د تورګــل کاکــا د زوی پــه وراه تللــې وم، پــه مــدين خيلــو کــې مــې يــوه نجلــۍ وليــده، نــيم زړه مــې يــې وړی، پــه پېغلــو کــې داســې ښــکارېده لکــه دپنځلســمې ســپوږمۍ، يــوه ځــواني خــدای ج ورکــړې وه، يــو ســترګې يــې وې، يــوه هوښــياره، حيانــاکــه نجلــۍ وه.

دشکور لالا د اننګور ورېره ده، پرون دشکور لالا کره ورغلي وم، پوښتنه مې يې وکړه اينګور يې وېل: ورور مې دکلي په ليسه کې سرمعلم دی، دوه دکانونه لري، ځمکې باغونه يې هم ډېر دي، يو کورلا موټر يې هم شته، فقط د خپلې کورنۍ چکر، د دوستانو دعاوې، او مبارکۍ پکې کوي. ډېره درنده کورنۍ ده، کنې زما خو زړه وه، چې پوهنتون دې خلاص شي، مرواء به درته وکړم، که خلک هر څه پسې وايي موږ ته خو يې ښايست، پاک لمنې، هوښياري، انسانيت، پاکيزه ګي هر څه معلوم دي، چې زموږ کلي کې خو څه شاوخوا کليو کې يې هم جوړه نشته، مګر دا نجلۍ مې چې وليدله مرواء يې په دوره پسې نشي رسېدلی.

- ښا نو اوس زړه دې څه دی؟

- زړه خو مې داسې دی چې راتلونکي جمعې ته دې خاله هم راسره بيايم، ورځو درته غواړم يې، که يې راکړه هغه نجلۍ مې خدای ج اينګور کړه، د ډېرو به ذره وچوي.

- ولا موري ! څه درته ووايم؟ خو اوس دې په خدای ج سپارم صنف ته مو استاز ننوتلو، وروسته بيا زنګ درته کوم.

تلفون قطعه شو ورمنډه مې کړل، داجازې اخيستلو په پار مې دصنف ور ټک ټک کړو، استاز غږ وکړو:

- راځه !

سلام مې واچو دوهم کتار کې په خپله چوکۍ کېناستم، استاذ درس ته دوام ورکړو، که څه هم په ډېره اړينه موضع يې خبرې کولې، ولې ما به چې هر څو کشش وکړو فکري تمرکز مې د استاذ په خبرو نه راټولېدو، همغه دمور نه په لمړي ځل آورېدلې

عجیب او غریبه کیسه کې ورجړ وم، لکه نشه مې چې کړې وي، یا زنګو کې ناست وم؛ چوکۍ کې به مې تال ووهلو؛ لنډه دا چې درسي ساعت خلاص شو لیلیه ته راغلم ډوډۍ مې زر زر وخوړله؛ د پردې په راخوړولو سره مې چیرکت ته له نورو اطاقیانو پناې ورکړه، اوږد پکې وغځېدم نور مې نو دمور خبرې په ډېر دې قت تر غور لاندې ونیولې، تقریباً دوه ساعته مې ئې په ټولو اړخونو فکر وکړو، په نتجه کې زړه نازړه شوم، چې دمور سره مې د مدین خیلی نجلی خبره اوکې کړم کنه؟

ځکه چې له یوې خوا مې مرواکۍ رګ رګ کې خوره وه؛ د لاسه په ورکولو مې یې هېڅ زړه نه کېدو؛ بل خوا مې دمور له خولې دمدین خیلی دښکلاء، اخلاقو، شرافت او همداسې ستړې کورنۍ بې ساري صفتونو د زړه مراندې ور کړې کړې.

او له یادولو دې پاتې نه وي چې، په ټول ددې یونیم کال پوهنتون ویلو کې زما هم څه سویه جګ شوای و، د رانګا رنګ، بیلو، بیلو ولایاتو د ځوانانو سره مې شناخت پیداکړی و؛ دداسې ځوانانو سره چې ستړې ستړې، کورنۍ یې لرلې، ځانو ته یې یو څه وېل، دهمداسې کورنیو نه یې وادونه هم کړې و، یا یې کول؛ خو ما هم ځان کم نه ترې ګڼلو؛ ولې برعکس که څه هم خپله په مرواء کې د یوې ذرې کمی نه و؛ اما د کورنۍ له حساب بېخي په ټیټه خانه کې و؛ خصوصاً په دې وروستیو کې چې زموږ دهغو کلیوالو هلکانو کورنیو هم خپل عشر او زکات مرواء دوئ ته ورکولو، کوم چې ما رقابت او سیالي ورسره کول

ددې سربېره؛ څو متاهلو اطاقیانو ملګرو به مو تل په خپل مینځ کې دګپ شپ په لباس کې، دخوابنې، ښمینو له خوا نازونو؛ خسرګنۍ کې دمیلو، مزو نه ژبه شړپوله؛ چې د وخت په تېرو سره یې موږ هم له اثره ګوښه پاتې نشو؛ زما په شمول، نورو مجردو

اطاقیانو ملګرو مو یې هم دخوابښې ښمینو یعنې د دوئ په شان خسرګنیو ته زړونه موښی موښی کړل. بدبختانه پورته تولو نقطو ته په کتو، تر ډېره دمور سره ددې د خبرې منلو ته مایل شوم، اما له مرواکی هم دومره آسانه نشوای تېردی، همدا وجه وه چې وروسته له دومره وخت فکر کولو لا هم ونتوانیدم یوه قاطع پریکړه وکړم، شپه مې د همدې پاڼ او پړانګک ترمنځ کله ویښ کله ویده هیجاني حال کې تېره کړه، سهار شاوخوا اوه بجې مې بیا مور زنګک راته وکړو، له اوکې سره سم مې سلام ورواچو، پوښتنه موښتنه مو وکړه، له پوښتنې وروسته یې وېل:

– تا خو زنګک ونکړو؛ زما پرونی خبره دې لکه چې هېره شوه؟

– نه مورې ! هېر مې نه دي، ولاکه پوهېږم څه درته ووایم؟

مور مې بیا دمدین خیلی نجلی د پرونیو صفتونو په تکرار سربېره دومره نور صفتونه وکړل:

یو عجیب ویښته خدای ج ورکړي و، یو غټې غټې ښایسته سترګې یې وې، نری نازکه پوزه، غونډه منډه خوله نازکې نازکې شونډې؛ میانه جګګ قد لکه د ګلو ونه او...

خلاصه دومره ستاینې یې وکړې، د نوځوانۍ جوش و؛ بې ادبي دې معاف وي؛ نږدې و چې په رڼا ورځ او ولاړو پښو یې د شیطان د بازی ښکار کړی وم، البته بیا هم ښښنه غوږم فکر کرم بې ادبي مې وکړه. خلاصه په نالیدې مدین خیلی نجلی)صدف(پسې مې یې د زړه ستني بل شان ور رنګې بنګې کړې، د ځمکې په سر دیوازني ښکلي بشر په حیث مې یې په سترګو او تصور کې بې انتها ښایسته، ښایسته تصویرونه تاوېدل راتاوېدل. بس نصیب دی کنې دومره ساده هم ولاکه وم، او که خدایزده په دې باب د

نوځوانی په دوره کې د جنسي غریزې دسختې تندې دفشار له وجې سړی په عقل پرېکړه نشي کولی؟

خو هر څه چې و، مقصد د مور دخبرو په اخېر کې مې ور غبرګه کړه:

– خوښه دې مورې ! هر څنګه چې کوې دنرمې تمسیلې خندا په کولو سره مې، زیاته کړه: کنې ما خو وېل چې زه به ټول عمر واده نه کوم اما ستا چې خوښه شوې...

نور مې څه ونه وېل خبره مې همدلته په کنایه ولاړه پرېښوده.

په مقابل کې دمور مې هم لمړی د خندا غږ راغلو، بیا یې ووېل:

– مور دې در ځار شي زویه ! نه، نه بېغمه اوسه که دا نجلۍ مې درته وکړه، په ډېرو به اور بل شي ته غوږ نیسه.

– سمده مورې ! ورشئ.

– راتلونکې جمعې ته دې زه او خاله ورځو؛ ترې غواړم یې که راضي مو کړل، بله جمعه به پخیر یو څو نفره ورشو ګل به ترې راوړو.

له دې خبرې وروسته یې تلیفون قطعه شو، زنګ مې پسې ووهلو، شبکې جواب راکړو مبایل یې خاموش و؛ د دوهم ځل لپاره مې هڅه وکړ، بیا هم همغه ځواب و؛ فکر کړم تلیفون یې چارچ خلاص کړو. خو په هر حال ما هم خپل مبایل جیب ته واچو چې ساعت ته مې وکتل آتو ته څو دقیقې پاتې وې زر زر مې تقسیم اوقات وکتلو ددې ورځې درسي مضامین مې برابر کړل، پتلون او یخنکاک مې واغوستل وېښته مې غوړ کړل؛ تدرسۍ ته روان شوم، صنف ته له رسېدو سره سم مې په همصنفیانو سلام واچو

تر څو په چوکۍ کېناستم استاذ هم راورسېدو په درس ويلو يې پيل وکړو؛ که څه هم هوش او فکر مې لا هم هوايي و؛ ولې بيا هم نظر پرون ورځې ته ښه وم، يوه شيبه به مې پام صنف کې و؛ بله به د واده په معامله کې سرګردان آوښتم، راوښتم لنډه دا چې دا څو ورځې شپې هم تېرې شوې جمعه راورسېده؛ مور او خاله مې مدين خېلو ته روانې شوې، شپه يې وکړه، سبا ماسپښين په دريو بجو مې مور ته زنګ وکړو، مبايل يې اوکې کړو، په سلام پسې پيوست مې پوښتنه ترې وکړه:

– چېرته يئ؟

– دغه دي زويه ! همدا اوس کورته راورسېدو.

– خاله هم درسره ده؟

– هو؛ دبېچاره سر موټر نيولى، دلته يې خنګک وهلى سلام درته وايي !

– وعليکوم سلام؛ ښا څنګه مو وکړل؟

– الا زويه دومره درانه خلک و؛ داسې قدرونه عزتونه مو يې وکړل؛ لماخستن له ډوډۍ وروسته مو خبره ور ياده کړه اول خو يې وېل:

– مورې به خوښه وکړو؛ بيا حوال درکوو، چې خاله دي ورته ووېل:

– وراره مې په مزار کې فنتون)پوهنتون(وايي کپټر سايس دی که څه شی دي زما يې نوم نه زده کېږي هغه وايي.

دا خبره يې چې ورته وکړه ښځې ميره ته، ميره ښځې ته خوشحاله، خوشحاله سترګې ور واړولې، خو نور يې غږ ونکړو؛ لږ وروسته دي خسر وېل:

–ماما ناوې ! خپه نشې، نن ټوله ورځ وګرځېدم خسته یمه یو ساعت ویده کېږم، خیره، خدای ج دې خیر پېښ کړي.

نور یې هېڅ ونه ویل جګ شو؛ مورې هم یو ساعت نور ناست و؛ پسې ویده شو؛ د شپې په بستره کې مېړه او ښځې مصلحت سره کړی و؛ سهار چې راروانیدلو؛ خسر دې ویل:

–ماما ناوې ! ستاسو له کلي نه بر په ډنډکلا کې مې یوه خور واده ده، ته به یې خدایزده پېژنې کنه؟ د نورګل کډه، اوس مې زنګ ورته وهلی و، تاسو یې پېژندلی، ډاډه یې راکړو؛ توکل په خدای ج هر وخت چې راځې راشې، څه چې زمونږ رواج دی، زه به یې په یو کاغذ کې درته ولیکم؛ که مو خوښه و؛ په دواړو سترګو دعا به سره وکړو.

–نجلۍ دې ولیدله؟

–نه مشر ورور یې په هرات کې، اوسې اوس یې زوی شوی و، ښځې یې کار نشوای کولی، نجلۍ دهغه کره تللې وه، لیدلو ته یې حاجت هم نشته یو ځل مې لیدې په نجلۍ کې دیوې ستنې عیب نشته؛ نغمه دې ځان وخوري، زویه ! ته به وایې په ګوتو دې جوړه کړې.

–سمده موري: خو کاشکې وای خاله به هم لیدلې وه، چې هغې څه پکې وېل؟

–نه، نه بیغمه اوسه !

–ښا نو له دې وروسته دې خنګه زړه دی؟

– راتلـونکې جمعـې تـه دې ماما راغـوارم، خالـه خـو دې تيـاره راغلـې، ټـول ورځـو، کـه پـه ولـور، او د واده پـه نـور خـرخ کـې جـوړ شـو؛ دعـا ورسـره کـوو، خـو زه دې دخسـر پـه خولـه پوه شوم، که خدای ج کول راسره جوړېږي، ډېر راته خوشحاله شو.

– سـمده مـورې ! پوښـتنه مـې کولـه چـې راغلـئ کنـه؟ نـور دې پـه خـدای ج سـپارم زمـا لـږ نوټ پاتې دی دا رسوم، خاله ته مې بيا هم سلامونه وايه !

– وعليکوم سلام؛ ځه خدای ج دې مل شه !

موبايـل مـې ورقطعـه کـړو، کتـابچې متـابچې مـې راخـورې کـړې پـه نـوټ ليکلـو مـې پيـل وکـړو، بلاخيـره مـازديګر شـو پـه اوداسـه او لمانځـه پسـې جـګ شـوم؛ پـس لـه لمانځـه د مصـوير سـره دليليـه تـر مـخ بـاغچې تـه ووتلـم، مصـوير لـه هـاخوا او دې خـوا غږېـدو؛ ټـوکې يـې وهلـې خنـدل يـې؛ مـا هـم خولـه جينګـه ورتـه نيـولې وه؛ نـور مـې د فکـر ډېـرى برخـه دمـور پـه روانـه کـړې معاملـه کـې سـرګردانه وه؛ ان تـر دې چـې د ماښـام لمانځونـه مـو هـم پـه همـدې باغچـه کـې وکـړل؛ لـه لمانځـه وروسـته مصـوير سـګريت تـازه کـړو؛ يـو دوه کشـه لا پاتې و، چې د طعام خورى په لاډسپيکر کې غږ وشو:

– بيايي نان تيار است !

يـو غـټ کـش ئـې بـل هـم ورکـړو، نـور يـې سـيګريت وغورځـو؛ ور روان شـو؛ طعـام خـورى تـه ننوتلـو ډوډى مـو راوخيسـتله، د ډوډى اخيـر و، يـوه کولـه لوبيـا مـې لا پـه قـاب کـې پـاتې و؛ مبايـل تـه مـې زنـګ راغلـو، چـې ومـې کتلـو شـماره نابلـده وه؛ پـه طعـام خـورى کـې چغـو پـوغ و، غـږ نـه آورېـدل کېـدو؛ تـر پـاتې يـوه کولـه لوبيـا مـې تېـر شـوم؛ تـر طعـام خـورى

راووتلم په همدي راوتلو کې مې مبایل اوکې کړو، واپس د باغچې په لور ورسره روان شوم، غږ مې پرې وکړو:

– سلام علیکوم !

له مقابل لوري لمړی یوه غټه ساه وخیستل شوه، بیا په ښځینه مایوسه آواز ځواب راکړل شو:

– وعلیکوم سلام؛ اکبره ! ښه یې؟

که څه هم په لمړي قدم کې مې وپېژنده چې مرواء ده، خو ځان مې واچو ومې وېل:

– شکر دی ښه یم، وبښه ومې نه پېژندې؟

– مرواء یم !

– ښاء، څنګه یې، ددک دې ښه دی، د خور نه دې حوال لرې ښه ده؟

– شکر دی ښه یو؛ ته څنګه یې؛ د درسو سره دې څه حال دی، مسافري ښه تېرېږي؟

– په دې حال شکر دی ښه یم، خیرت خو به وي غږ دې ولې لوېدلی؟

– هو خیرت دی، مازدیګر مدینه راغلې وه، وېل یې: پرون مې مور او خاله مدین خیلو ته تللې وې کومه نجلی یې کتلې، لالا ته مو یې کوو، دا رښتیا ده، که دروغ ته خبر یې؟

– هو، رښتیا ده، څنګه؟

په دې وخت کې د مرواء له خوا دسترې ستمېدا؛ غټو غټو زندۍ شو سلګيو سره ګډ يو غږ راغلو، لکه څوك چې په خوله لاس ونيسي، په چيغو چيغو ژړا ستوني کې حصاره کړي، نور هيڅ غږ نه راتلو؛ بيا مې وويل:

-آورې؟

دا ځل هم چا جواب رانکړو؛ مبايل کې همغه د زندۍ سلګيو او ستما، آواز راځي.

تر څو مې بيا غږ پرې کوو، تماس قطعه شو، له دې خوا مې زنګ پسې وکړو؛ تر اخيره يې زنګونه تېر کړل، ولې ګوشي يې پورته نکړه؛ بيا مې زنګ ورته وکړو، دا ځل يې هم پورته نکړو.

څو لحظې نور هم تم شوم؛ زنګ يې ونکړو؛ مبايل مې جيب ته کړو اطاق ته راوختلم، ملګرو مې چاى راکړى و، ټوکې ټکالې يې وهلې زما په راتلو سره اميرخان ووېل:

-هغه دى، ملګرى مې راغلو تاسو اوس په ما ټوکې وکړئ، هلکان په خندا شول، فهيم د خندا سره موازې ووېل:

-د ملګري دې هم دا څو شپې خونده نشته طوطې يې مړ دى؛ لکه چې خيرالله خان ستاذ ته په کومه ګوښه؛ موښه کې تر ګوتو ورغلى.

ددې خبرې په اورېدو سره دخندا غږ دومره جګ شو چې په ټوله ليليه کې يې انګازه ولګېده؛ قاري نصير خو چې په خندا کې يې شهرت لرلو په ګېډه لاس نيولى و؛ له خندا بيران په غولې رغړېدو؛

خیرالله خان استاز زموږ پوهنتون کې یو پوخته ساله استاز و، خدای ج یې دې غیبت نه کوي، خپله مې څه نه دي پکې لیدلي خو هلکانو به ویل: ډېر سخت بچباز دی؛ په لیلیه کې یو شبرغانی هلک و، کمه کمه ګیره یې اوس راغلې وه؛ واقعاً ډېره ښه ځواني یې لره؛ خو دا ګنګوسه هم پسې پرته وه؛ چې تېر کال امتحانو کې خیرالله خان استاد د یوې نمرې په کمولو سره ناکام کړی و، تاو سر، تاو سر؛ بلاخیره دیوې مچو په مقابل کې یې ورپوره کړه، همداسې دې ته ورته نورې حتا له دې نه ورانې نورې کیسې به هم د خیرالله خان استاذ په تړاو کېدلې، نو ځکه زما تغیر شوي رنګ او نارامی ته په کتو دفهیم خبره دومره جالبه تمامه شو. خو په هر حال ما هم څه رښتیا څه د زړه په زور خوله جینګه ورسره نیولې وه، خندل مې، چای مې راواچو د چرګکټ په څنډه کېناستم؛ هلکانو د انتظار شیبې شمارلې چې له فهیم نه به اوس خپل ورا اخلم، ځکه زه دوئ پېژندم چې په ټوکو کې په ټوله لیلیه کې څوک راته دټینګې نه و، اما بدبختانه دلته هېڅ ټوکه ذهن ته نه راتله چې دفهیم نه مې خپل وار اخیستی وای؛ که وار نه وای اکلاً چې ددې نورو هلکانو توجه خو مې له ځان اړولې وای خولې ته مې یې نغې نغې سترګې نه وای نیولې، له همدې مجبوریته لا هم د یوې ټوکې د راجوړولو په هڅه کې وم؛ چې کتل مو د لیلیه مدیر ډېر تېز او په قهر اطاق ته راننوتلو ټولو ته مخامخ ودرېدو ویل یې:

-دا لیلیه ده که د شغالو ځنګل دی؟ انسانان یئ که څه بلاوي یئ؟ خدای ج مو ووهه، د پوهنتون او لیلیه بلا دې درواوړي... همداسې ډېرې نورې سپکې سپورې یې وویلې، اخیر کې یې ویل: که دا ځل مو د خندا غږ راغلو ولا که په لیلیه کې پل رانه کېږدئ، نور ښه شو ووتلو.

که څه هم مدیر صیب سخت خپه او خجالت کړو؛ مګر یوه ګټه مې وکړه؛ مخکنی مجلس رنګ شو، دفهیم په وړاندې له هغه مکلفیته په پرده کې خلاص شوم چې زما دتېرو عمر ټوکماری ته په کتو ملګرو یې دقوي څواب هیله رانه لرله؛ په داسې حال کې چې ذهن ته مې هېڅ نه راتلل؛ چوپه خوله هم نشوای پاتې کېدلی، ځکه چې په تېر کې چاته چوپ نه وم پاتې شوای، نن که چوپ پاتې وای، ځنګه چې فهیم وویل:)دا څو شپې دې دملګري خوند نشته رنګ یې الوتی(طبعاً ټول ملګري به شکي شوي و، چې ربښتیا سړي ته څو څه کیسه ورشوې؟ له همدې کبله اړ وم یو څه مې ویلي وای، اما ښه شو د مدیر له وتلو وروسته مړه، مړه خپلو چپرکټو ته جګ شو، ما هم خپل پاتې چای یو غوړپ کړو؛ پرده مې راخوشې کړه، په چپرکټ کې وغځېدم، ګوشکې مې په غوږو کې ورکړې؛ دهغه تاجکی نجلی سندره مې پلې کړه چې وایي:)رنجیده ای، رنجیده ای غزیزم جان جان از من ګنا چی شده؟(

تر یوه وخته سندرې ته غوږ وم؛ پس له څه وخته سندره غږېده، زما فکر د مرواء د تماس په وروستیو زندی سلګیو او ورک آواز کې محشوش شو، قصد مې وکړو یو ځل بیا زنګ ورته وکړم، ساعت ته مې وکتل نهه بجې وې ناوخته وه، واپس پښېمانه شوم؛ چې ویده به وي، وطن کې خلک وختي ویده کېږي. ګوشکې مې له غوږو لرې کړې، راکیناستم کمیس مې ویستلو آیاته کرسي مې وویله، زما عادت دی ډېری وخت پرمخې څملم همداسې مې دمه جوړېږي، ښه خوب راځي، دلته هم دخپل عادت له مخې پرمخې پرېوتم، یو ساعت ویښوم له یوې خوا خوشحاله وم، چې هر ځنګه شي په یو مجرد ځوان د واده غږ ښه لګېږي، بلخوا د وېرې تر ځنګ هیجاني غونډې وم، لکه مور چې وایي: دا نجلی به ربښتیا همدومره ښکلې، باحیا، اخلاقي، وغیره صفتونه لري کنه؟ او همداسې مرواء مې هم نه لورېده چې پردئ دې شي، که

څه هم ما به کوشش کولو نور دمرواء له اثره ځان راوباسم، خو غيرې ارادي مې يې د روح په مرئ پښه اېښې وه، پوره يې نارامه کړی وم.

په همدې خوشبنيو؛ وېرې او انديښنو کې ويده شوی وم.

دشپې مې خوب ليدو؛ دکلي په خوړ کې مو ډېر ستر او خطرناک سيلاب راغلی وي، لکه اوښان داسې آوښتو، اوبه يې له زيات خړولي تکې توري ښکارېدې، درباری يې لګېدو غټې غټې دغره شنه کمر يې له ځان سره رغړول؛

مرواء ديوه پاڼ له پاسه ورته ولاړه وه سيل يې کولو، غلی غلی دشاه له خوا ورغلم په وليو مې يې لاس ورکېښول دلاس اينسودو سره يې تر دې يوه ځنګ لړ وليدم څو يې پوره مخ را اړولو تېل مې وهله، د تيلوهلو سره سم يې دچيغه په انداز کې ويل: ای ظالمه ولې؟

نور دسيلاب زوروه ځپه پرې راواوښتله ترکې تامه يې کړه، زه د همدې پاڼ په ځنډه ولاړ وم؛ لاس مې د پيک په شان د سترګو له پاسه نيولی و؛ په خوړ کې مې ښکته د سيلاب غرونه؛ غرونه ځپو ته کتل چې مرواء سره ته راوړې کنه. ډېر وخت ووتلو تر سترګو مې نشوه، زړه کې مې راتاو شول شايد دکمرو تر منځ ورغلې وي، ذره ذره به يې کړې وي، هغه و نور را روانيدمه چې ډېر کوز دسيلاب منځ کې يو ډېر ښايسته تخت مې تر سترګو شو، په ځنډو يې رنګا رنګ اشارې ډېم او فول کېډلو سربېره غنچه غنچه ګلونه پرې کتار و؛ لکه کينېتی په مزه مزه دسيلاب دغرونه غرونه ځپو له پاسه روان و؛ مرواء په ښکلو رنګينو جامو کې بلا سينګار کړې دهغه پخوانيو اصيلو قالينو له پاسه ديو ښکلي ځوان سره چې سپينې جامې او تور واسکټ يې په تن و، شاته

اړولـې تـورې مـزداې څڼـې يـې پـه ولیـو پرتـې وې، پـه کـوچ ناسـته وه، پـه نازکـه سـپینه غـاړه يـې د زيـړو ځنځيـر پـړك وهلـو، مـخ تـه يـې دميـز پـه سـر قسـم، قسـم مېـوې پـه قـابونو كـې ايښـې وې، سـيلاب كـه هـر څـومره وحشـتناك و، څپـې، څپـې اوښـتو يـا يـې غورځـبـار کولـو، خـو د دوئ پـه تخـت يـې كـوم اثـر نـه لرلـو، همغـه شـان پـه آرام او پـه خونـد خونـد روان و، زه ددې عجيـب او غريبـې صـحنې پـه تماشـه لا هـم لاس پـه تنـدي ولاړ وم؛ پـام مـې نـه و، تـر پښـو لانـدې پـاڼ مـې د سـيلاب څپـو وهلـي و؛ حرکـت يـې وکـړو دجگـې چيغـې پـه کولـو سـره مـې راټـوپ کـړل، خـو لـه بـده مرغـه بريـالي نشـوم، روان پـاڼ د مسـت سـيلاب د وحشـي څپـو پـه خولـه ورکـړم، چيغـې مـې وهلـې هـاخوا دې خـوا مـې منګـولې اچـولې، يـوې څپـې بـه تـر انبـار انبـار خـړو ګـيلاو لانـدې کـړم؛ بلـې بـه واپـس د اوبـو سـر تـه راجـګك کـړم؛ ددې تـر څنـګك يـو قسـم وحشـت نـاكو غټـو غټـو داړو لرونکـو بـلاو څهـرې مـې تـر سـترګو کېـدې زمـا لـور تـه يـې خـولې را اچـولې؛ مـا تـه يـوازې چيغـې راپـاتې وې، نـور بـه مـې څـه کـړې واى؟ بلاخيـره تـر ډېـرو غوټـو متـو وروسـته چـې نـور لـه چيغـو هـم لويـدلى وم، سـاه مـې پاکـه ولاړه وه، يـوې څپـې د ابـو سـر تـه راپورتـه کـړم، د راپورتـه کېـدو سـره سـم مـې دمـرواء دوئ پـه تخـت سـترګې ولګېـدې تـرې د تېـردو پـه حـال کـې وم؛ کـه څـه هـم د مـرواء سـيلاب تـه راغورځولـو ورسـره کـړې ظلـم لـه وجـې مـې د مرسـتې اميـد نـه تـرې لرلـو، خـو هغـه متـل ده چـې وايـي: بـد سـاعت سـرى هـر څـه تـه مجبـور وي، بـد سـاعت اخيسـتى وم؛ پـه ټـول تـوان مـې د مرسـتې غوښـتلو پـه پـار دوې بدريغـه چيغـې پـرې وکـړې، چـې ددوئ راپـام شـو، تخـت يـې زمـا لـور تـه رانـژدې کـړو، مـرواء او ورسـره ځـوان دتخـت لـه څنـډې جـوړه لاسـونه د مرسـتې لپـاره را وغځـول، مـا هـم ددوئ لـور تـه منګـولې غورځـولې، څنګـه مـو چـې دګوتو سرونه سره ولګېدل.

د اطاق ملګرې مې فيصل تر مټ ونيولم ټکان يې راکړو په لوړ غږ يې وېل:

–اکبره !اکبره ! جګ شه ولې چيغې وهې؟

چې سترګې مې رالوخې کړې دليليه په چپرکټ آرامه پروت وم، نه سيلاب و، نه مرواء وه، نه تخت،

په خپلو خولو کې لوند خوشت وم؛ زړه مې لا هم د رابانډې تېر ترس له کبله لکه د مورېک په يوه ذربه غورځېدو.

کلمه مې وويله راکيناستم؛ فيصل ته مې وويل:

– مننه وروره چې راويښ دې کړم، ډېر يو وحشي خواب مې ليدو.

– داسې چيغې دې وکړې چې زما دې نږدې ذره چاودلې وه، د همدې خبرې په کولو سره فيصل رانه راون شو.

دسمال ته مې لاس کړو دمخ او غاړې خولې مې وچې کړې، دخولو وچوالي سره سم څو لحظې دليدلي خوب په فکر کې ولاړم؛ اخير کې مسک شوم زړه کې مې وېل: د خوب هم عجيب کارونه وي، نور پسې ونه ګرځېدم.

مبايل ته مې لاس ورتېر کړو ساعت مې وکتلو پنځه بجې وې تقريباً سهار و، واپس پرې نه وتم؛ کميس مې واغوستلو جګ شوم، له اطاق نه راووتلم د آذانو ګړنګو پرونګ و، اودس او لمونځ مې وکړل، واپس مې چپرکټ کې وغځېدمه مبايل کې مې ګوتې وهلې، د اطاق نوکري د کريم وه، غږ يې وکړو، راځې چاې تيار دی، چې پرده مې پورته کړه؛ دسترخوان په غولي هوار و، ډوډۍ پرې ايښې وه، کريم په ګيلاسونو کې بوره اچوي، ملګري راځي له دسترخوان هاخوا دې خوا کيني، زه هم ورجګ

شـوم، دفیصـل ترخنـګ کیناسـتم فهـیم چـې د دسـترخوان لـه هـاخوا مخـامخ راتـه ناسـت و، وېل یې:

- دشـپې دې خنګـه چیغـې وهلـې، خـوب اخیسـتی وم، د وسـه مـې نـه کېـدل چـې درجـګ شم، کنې تر پښه مې نیولې له دې کړکۍ مې د لیلیه د تعمیر شاه ته غورځولې.

هلکان په خندا شو، جاوېد پسې زیاته کړه

- خوب کې به خیرالله خان استاذ بیا په کومه ګوښه موښه کې راحصار کړی و.

ددې سـره د خنـدا غـږ لا جـګ شـو؛ قـاري نصـیر خـو لـه ډېـر خوځېـدو نـه ګـیلاس هـم وراړولو.

دهلکـانو خـولې لا لـه خنـدا نـه وې راټـولې چـې د دسـترخوان لـه بـر کـونج نـه د اطـاق دمشـر فرهاد په تونده لهجه غږ جګ شو هلکان چپ شول، فرهاد وېل:

- هغـه بېګـانی عـزت مـو بـس نـه دی، چـې مـدیر صـیب راکـړو؟ اخیـر شـرم دی، رښـتیا یـې وېل شغال خانه خو نه ده ! پسې اوږده یې کړه...

اخیـر کـې یـې وېـل: کـه دا ځـل مـې پـه اطـاق کـې د چـا لـه خـولې توکـه او داسـې خنـداګانې واورېـدې، زه لـه دې اطـاق نـه تبـدیلي اخلـم، تاسـو بـه نـه شـرمېږئ، د مـدیر بېګـاني بـد رد وېل به اثر نه درباندې لري. مګر زه یې نشم برداشت کولی.

د مشر له خبرو وروسته مې په ټیټ آواز فهیم او جاوید ته صرف دومره ووېل:

- زه به په تدریسی کې ستاسو سره ګورم.

نور خاموشي خوره شوه، چای مای مو وخوړلو جگك شوم درشي مې وغوستله تقسيم اوقات مې برابر كړو، روان شوم، كريم غږ وكړو:

– تر اوسه وخت دی صبر لږ وروسته به ولاړ شو.

– تاسو راپسي راځئ؛ په بازار كې مې ديوه هنصنفي دوكان دی زه هلته ځم لږ كار مې دی ورسره.

په همدې بهانه له اطاق نه راووتلم، د ليليه تر عمومي دروازه وتلو وروسته مې مرواء ته زنگك وكړو، څو زنګونه يې تېر كړل اخير كې يې اوكې كړو د دساړه اوسيلي سره موازي، يو لوېدلی دمرواء دغږ سره كاملاً متفاوت غږ راغلو.

– سلام اكبره ښه يې؟

– شكر ښه يم، مرواء يې؟

– هو !

– غږ دې څنګه بدل شوای؟

– خدايزده ستونی مې لوېدلی ددې تاثير به وي.

– ښا ددك دې څنګك دی؟

– شكر دی ښه دی !

– پرون دې زنګك ووهلو له هغه يو څو خبرو وروسته دې غږ ورك شو، سودا مې شوه څه دې ويل؟

-زړه کې مې ډېرې خبرې وې او دي، خو يوه د سوز چيغه مې مرى ته راغله په خوله مې لاس کېښودو همغه مې تربت کړه، نور هر څه ولاړل.

-ولې؟

-د ولې په ځواب دې خپله ښه پوهېږې، مګر دومره درته وايم؛ منم، مدين خيلى نجلى به له ما ښکلې وي، ولې څومره مينه چې زه ستا سره لرم، کومه مينه مې چې د راتلونکې لپاره درته ساتلې وه، که دټولې دنيا نجينې ستا مينه شي، بديل به يې نشي.

بل خوا تاته ښه معلومه ده، چې زه له ماشومتوبه ستا په تور بدنامه يم، که څه هم زه او ته ښه پوهېږو چې پرته له دې خالي خبرو چې هغه هم له يوې خوا واړه سره راستر شو؛ بل خوا زما مور مريضه وه، پلار مې سپينږيرى و، د مجبوريتونو له وجې مې نشواى کولى په تا غږ ونکړم، مرسته درنه ونه غواړم.

صرف هغه يوه مچو چې په هغو کې هم زه درسر همغږې نه وم، حتا ډېره خپه شوم تر ډېره وخته وجدان ځورولمه، داسې احساس راته کېدو چې ګواکې د پلار د عزت، غيرت او شملې سره مې لوبې وکړې، ځکه تا ته معلوم دى چې ددک مې مخکې له دې مريضۍ که څه هم سپينږيرى و، خو غيرتي سړى و، د خپلې کورنۍ يوه ګوله حلاله ډوډۍ، لباس او نور ضرورتونه يې ښه په مېړانه راپيدا کول، او همداسې په کلي کې د ښې او بدې، مسجد د مصارفو ورسېدلې ونه‌ده يې په نره پرې کوله، نو طبعاً به مې ددې کار په کېدلو سره دخپل غيرتي پلار په حق کې وجدان کړولمه، خو دا چې ستا خاطر ډېر رابانـدې ګران و؛ خوله مې پټه ونيوله، له دې هاخوا کومې نامشروع اړيکې نه سره لرو؛ اما د خلکو خولې به څوك وربندې کړي؟ چې څه، څه نه وايي؟ او تر

کومې اندازې مو نه سره توروي، خو تر پرونه ددې خلکو د خبرو او ستا په نوم د بدنامۍ مې دومره اندیښنه نه کوله، مګر ددې نوې کیسې له خبرېدو راپه دې خوا یې ډېر تاثیر راباندې کړی.

ددې سربېره له کالونو راپه دې خوا ستاسره د یو ځای والي په خوشبیني پایم؛ خصوصاً په دې وروستي غمجن دور کې چې له یوې خوا د مور دمرګ او ابد لپاره دبلتانه دروند غم و، بلخوا د پلار مریضي، ځای په ځای کېدل، او همداسې د غربت انتها لوړې، تندې، احتیاجونه، دخلکو عشرونو، زکاتونو ته کېناسته؛ واقعاً ګام په ګام زړه چاودونکې صحنې وې، لا هم جریان لري، خو ددې ټولو په وړاندې زما د زړه تکیه، لمړی په الله ج وه؛ بیا په راتلونکې کې ستاسره د ژوند دملګرې په حیث له مینې مالامال ښکلي ژندګۍ په خوشبینې وه.

یقین وکړه ددغه ټولو اندیښنو سره سره مې یوه ورځ له یاده ونه وتلې له هر لمانځه وروسته مې اول تاته د سر دسلامتیا؛ خوشحالۍ او صحت دعا کوله بیا د ځان لپاره په ژړاغوني غږ یې پسې زیاته کړه، نن به مې ولې بې اختیاره سوې چیغې خولې ته نه راځي...

نور خبره ترې ولاړه، آواز یې ورک شو.

بار بار مې غږ پرې وکړو:

-بلې؛ بلې غږ مې آورې؟

یوازې دتېرې ورځې په څېر دخښو پښ سره موازې د سترې ستمار او زندیو سلګیو آواز مې تر غوږه شو؛ سم دم مبایل پسې راقطعه شو.

بیا مې زنګ پسې وکړو، شبکې ځواب راکړو؛ خاموش و.

مسیج پاڼه مې را خلاصه کړه، د سلام په پیلولو سره مې ورته ولیکل:

– څنګه چې تاویلي؛ همداسې مې د خپل راتلونکي ژوند مینه، د زړه سکن راز او نیاز ګڼلې اما هغه د اختر په ورځ دې چې د یوې مچو په مقابل کې کوم تریخ عکسل عمل راسره وکړو، دومره دې ووېرولم چې تر میاشتو میاشتو مې د خپل زړه دربار آورېدو. له همغې ورځې په دې باور شوم چې ته مینه نه راسره لرې،

زه هسې خطا وتلی وم.

مګر اوس خو نو تر ورخ اوبه تېرې دې، ددې خلکو سره غږېدلي یو کیدی شي راتلونکې جمعې ته دعا سره وکړي.

نور تاته هم ښه بخت او راتلونکي کې ښه ژوند غواړم.

په همدې خبره مې لیکنې ته د پای ټکی کېښود، مسیج مې ور واستلو،

التبه له یادولو دې پاتې نه وي. چې مرواء هېڅ د مکتب دروازه نه وه لیدلې، او نه هلته دنجینو مکتب و، پرته له دې چې په ماشومتوب یې مسجد کې له ملا نه)الف او ب(سپاره ویلې وه، او را وروسته یې له ددک نه قرانکریم زده کړی و؛ نور یې هېڅ زده کړې نه وې کړې؛ بس هسې خدای ج ډېر ښه استعداد ورکړی و؛ یعنې که ووایم چې د دولسم د فارغینو له اکثریتو یې روان لیک او لوست کولو، دروغ به مې نه وي ویلي.

خو په هر حال د مسیج له ور استولو وروسته مې ساعت ته وکتل، صرف څو دقیقې پس درس شروع کېدو ته پاتې وې، که څه هم د مرواء سره د خبرو په محال قدم، قدم

کې تر ډېره راغلی وم، ولې لا هم څه لاره پاتې وه، حرکت مې ګړندي کړو. کافي وخت مې صنف ته ځان ورسو، دوه ساعته درس مو وویلو؛ دریم ساعت خالي و، راووتلم مرواء ته د لېږلي مسیج ځواب ته مې سودا وه، له دوهم منزل نه راښکته شوم زینو کې د راښکته کېدو په حال مې مبایل راویستلو صفحه مې وکتله کوم مسیج نه و، راغلی، واپس مې جیب ته کړو، لیلیه ته ولاړم، لیلیه کې مې بیا وکتلو لا هم کوم مسیج نه و، له ډوډۍ خوړلو اودس او لمونځ کولو وروروسته مې بیا وکتل څه مې ونه لیدل، بلاخېره هر ساعت، یونیم ساعت وروسته مې کتلو، تر دې چې د شپې یولس بجې شوې، مسیج رامعلوم نه شو، نور مې مبایل دبالښت تر څنګ کېښود ویده شوم. سهار چې راجګ شوم دمبایل په صفحه د نوي مسیج علامې ټوپونه وهل کلیک مې کړو، مرواء ځواب را استولی وو؛ خو دلوستلو وخت یې نه و، لمونځ قضاء کېدو ببخي ناوخته وه، جګ شوم زر زر مې اودس او لمونځ وکړل، خدای ج یې دې قبول کړې فکر او پام مې ټول مسیج کې و، چې څه به یې ویلي وي؟ لنډه دا چې مسیج مې راوسپړلو، زما دسلام په جواب راکولو پسې یې لیکلي و، البته لمړی یې د یوه کم رنګه مسکاه ستیکر لګولی و، وروسته یې پسې لیکلي و:

-زه ماشومه نه یم چې په دې خام دلیل مې دې غلته کړې، بل دا چې هغه ورځ هم ما کوم داسې عکسل عمل نه دی کړی چې تاته یا ستا شخصیت ته مې ذره تاوان اړولی وي، نه مې خپل مور او پلار ته وویل، نه مې ستا کورنۍ خبره کړه، صرف له دې وېرې چې سبا تر دې زیات جرات ونکړې د لوړو نفسي خوهشاتو لپاره زړه راښه نکړې، تمسلي غوسه او غذب مې په څېره خواره کړل؛ د دروغو ژړا تور او ترپې مې وکړې. هغه هم دیوې لحظې لپاره یوازې ستا مخ کې.

خو اصلاً دا خبره نه ده، ستا چې په میاشتو، میاشتو رنګ الوتی یا دې زړه دربېدو، سترګې دې نشوای پورته کولی دخپلې بې شرمانه حملې او کړنې تر اثر لاندې دې راغلې وې د شرمه دې سترګې نشوای راپورته کولی، کنې له هغې ورځې راوروسته ان زما د مورکې تر مرګه ما ستا سترګو کې زما د مینې شفاف او تاز انځور لیدلو اما بدبختانه دې وروستیو کې چې په موږ کوم طوفانونه راغلل، نه یوازې دا چې جسمي؛ روحي، مالي ذربه یې کړه، دکلي کور، سیالانو دوست او دښمن په وړاندې یې حیثیت رانه لوټ کړو. بلکې ستا له دیدګاه یې هم دومره کم اصله بې ارزښته کړم چې راتلونکې کې دژوند دملګرې په حیث راباندې شرمېږې له ماشومتوب نه تر دې دمه په ټوله مینه او هیلو مو خاورې اړوې لار جلا کوې، خو زما دې بیا هم دنور ټولو دردونو سربېره ددې ستر امتحان په وړاندې هم صبر خدای ج ته وي.

مسیج همدومره وه، که څه هم داسې واقعات یې وېلي و، لکه زما زړه چې ویني، خو بیا هم ما هڅه کوله د رد الفاظ ورته راپیداکړم؛ تر ماښامه مې ذهن ښه پرې سترې کړو، ولې له بدمرغه بیا هم منطقي یا تر یوې اندازې قناعت بخش الفاظ ذهن ته رانه غلل؛ بلخوا ددې فکر هم ډېر تېز و، په وړاندې یې ښه فولادي دلیل ته اړتیا وه؛ همدا وجې وې چې ناکام شوم بلاخېره ببخې مې په مسېج ورته کولو خاشه واچوله، څو شپې ورځې تېرې شوې، دې هم بیا ځان پوه نکړو، نه یې مسېج وکړو نه یې زنګ ووهلو.

زه هم حیران بریان وم، نه پوهېدم چې په څه کې به مې خیر وي، د مور صفتونو ته په کتو مدین خیلی نجلی ته مې هم زړه کېدو، هم مې ساړه کېدل، خو په هر صورت.

راځـــئ دلتـــه بـــه بیـــا یـــو قـــدم وړانـــدې لاړ شـــمه لنـــډ بـــه ووایـــم بلاخیـــره د پـــنج شـــنبې ورځ راوســـېده، مـــازدیګر و، د دریشـــی پـــه منځلـــو اختـــه وم، ګرنګـــار شـــو، موبایـــل تـــه مـــې زنـــګ راغلـــو زر زر مـــې لاس پـــه ځنـــګ کـــې پرتـــه خیرنـــه زیـــړ پیرانـــی وچ کـــړو، موبایـــل مـــې راویســـتلو، زنـــګ مـــې مـــور وهلـــی و؛ د اوکـــې ســـره ســـم مـــې ســـلام وړواچـــو لـــه لمړنیـــو پوښـــتنو، موښتنو وروسته یې وېل:

– زویـــه ! مامـــا دې راورســـېدو، خالـــه خـــو مـــې دې پـــرې نښـــوه تیـــاره دا یـــوه هفتـــه همدلتـــه ده، سبا پخیر مو زړه دی چې مدین خیلو ته ولاړ شو، دعا کوه.

– صـــحیح ده مـــورې، خـــدای ج دې خیـــر درپـــېښ کـــړي، کـــالي مینـــځم اوبـــه مـــې یخیـــږي بیـــا مو حوال اخلم ماما او خاله ته مې سلام وایه.

– وعلیکـــوم ســـلام؛ ځـــار زمـــا نازولیـــه زویـــه ! کاشـــکې ځـــوک درتللـــی دغـــه خیـــر کـــالي بـــه دې رالېږلي و، پاک به مو درلېږلي و.

– نه مورې د یخنکال غاړه مې لړ خیرنه شوې وه، اسانه پاکیږي.

– ښا زویه ! ځه خدای ج دې مل شه !

مبایـــل قطعـــه شـــو؛ دخوشـــحالی تـــر ځنـــګ د حیرانتیـــا او وېـــرې کچـــه مـــې هـــم ســـاعت پـــه ســـاعت زیـــاتې ده. خلاصـــه شـــپه راغلـــه دشـــپې هـــم همداســـې کلـــه بـــه خوشـــحاله وم د نوځـــوانۍ او مســـتی جـــوش و، دواده غـــړ لکـــه پـــه تـــرې فصـــل بـــاران بـــلا خونـــدور لګېـــدو، کلـــه بـــه اندېښـــنو پـــه مخـــه کـــړم، هســـې نـــه مـــور مـــې پـــرې غلطـــه شـــوې وي، پـــه داســـې چـــا واوړم، هـــا د مشـــرانو خبـــره: چې پرتوګ په غاړه راوړم.

په همدې چورتونو کې تر دوه بجو بستره کې اړخ په اړخ اوښتم خوب نه راتلو پس له دوه بجو ویده شوای وم، سهار داود غږ وکړو:

- جګ شه وخت دې لمانځه دی.

- ښا درجګیږم !

داود ولاړو زه بیا خوب وړی وم، یو وخت مې چې سترګې رارڼې کړې آته بجې وې یو دوه هلکان نور هم ویده و، مصویر په غولې کړوپ و، خط یې لیکلو نور هلکان وتلي و؛ دجمعې ورځ وه، چا په چا کار نه لرلو، چېرته چکر ته تلل که استراحت یې کولو، دجمعې ورځ به دایم همداسې معاف وه، راکښاستم کمیس مې واغوستلو، په بیرو وېښتو مې لاس تېر کړو؛ نور مې له چېر کټ نه ښې راوځړولې، د مخ او لاس مینځلو په پار تشناب ته روان شوم؛ په عینې روانېدو کې مې د مور شماره هم وراوکې کړه، تر اطاق له وتلو سره سم یې زنګ تېر کړو، دهلېزه کې د دېوال خواته مې قدم ورسره ونیولو، تر څو زنګونو تېرولو وروسته ئې اوکې کړو، مبایل کې یې ډېر غورو، بر، ښنبو پېښ و، څو ځل مې غږ پرې وکړو:

- سلام علیکوم ! بلې ! بلې ! هیلو ! له ډېر ځنډ پس مې دمور غږ راغلو وېل یې:

- غږ دې نه اورم زویه ! موټړ کې یو مرجان کلا ته رارسېدلي یو.

- ښا ځئ خدای ج مو مل شه.

تلیفون مې ورقطعه کړو، تشناب ته ننوتلم مخ او لاس مې پرې مینځل ویښتو ته مې د نم مساج ورکړو، واپس راووتلم.

څه سر مو خوړوم، ورځ د تېرې شپې غونډې د دوزخ او جنت تر منځ یعنې خوشحالۍ او اندېښنو په فکر کې تېره شوه، ماسښين مې مور ته بيا زنګ وکړو مبايل يې خاموش و؛ د ماما نمبر مې ونيولو دې هم زنګ تېر نکړو، سم دلاسه مې را پام شو چې هاخوا خو يوازې له سلام نورې مخابراتي شبکې کار نه کوي.

د شپې مې بيا زنګ ورته وکړو؛ زنګ ورنه غلو؛ پوه شوم چې شپه يې شوه

سهار اوه بجې مې هم دوارو شمارې داېرې کړې لا يې هم زنګ تېر نکړو.

تقريباً نهه بجې وې مور مې زنګ وکړو د اوکې سره سم مې سلام ور واچو، د سلام ځواب راکول سره پيوست يې په خوشحاله آواز ووېل:

– مبارک دې شه زويه ! خداى ج دې بختور کړي داسې نجلۍ مې درته وکړه لکه د کوچو غونډارى، خاله دوځ دې هم مبارکي وايي.

– خير يوسځ، مننه.

نور مې ورسره اورېده نه کړه څه دشرم احساس راته وشو دخبرو سور او تال مې ولاړو.

مور مې راغبرګه کړه:

– موټر کې يو چې کور ته ورسيدو بيا به غږېږو، اوس دې غږ هم سم نه آورم.

– ښا ځئ خداى ج مو مل شه.

تلفيون قطعه شو خو ددې کيسې په اورېدو يو عجيب او عريب حالت رابانديې راغلو هيڅ داسې الفاظ ذهن ته نه راځي چې راټول يې کړم په مټ يې هغه حالت مې څه

ناخه درته وښایم، نه پوهېږم خوشحالي وه؛ خفګان و، لکه خوب چې وینم یا لکه د ټولې دنیا چرس مې چې څکولي وي، دباقر صیب خبره بېخي په پنځم موسم کې ګرځېدم، خو خیر د وخت په تېرېدو سره کرار کرار خپل نرمال حالت ته راوګرځېدم، برقونه خراب و، مبایل چارج خلاص کړو، مازدیګر یا دشپې ونه تاونېدم چې د کور سره تماس ونیسم. سهار وختي ښه و، برقونه راغلل مبایل مې چارج ته کېښود چای مای مو چې وخوړلو، له لیلیه راوتلم کورته مې زنګ وکړو، مبایل مدینې پورته کړو، له سلام وروسته یې وېل:

–لالا واده دې مبارک، په دې مبایل کې پیسې خلاصې دي کنې مخکې مې زنګ درته کولو.

–خیر یوسې خورې ژوند ! ستا دې هم ورېندار مبارک وي، څه غورې دي کور؛ مور چېرته ده؟

–خیر یوسې، کور خیرو خیرت دی مور په وړه کوټه کې ویده ده.

–لکه چې دشپې یې ځان په دریالو)دریا(او آتڼو ښه له پښو غوځولی؟

–نه دریال مو بېخي وهلی نه دی، پرون چې دوئ راورسېدل زه ورغلم په مرواء مې زېرې وکړو، مرواء د برنډې په څنډه ناسته وه، ګیلاسونه یې مینځل چیغه یې وکړه لاندې راولوېده، رامنډه مې کړل مور مې خبره کړه واپس ټولو ور منډه کړل برنډې ته مو پورته کړه اوبه مو پرې واچوې سترګې یې را رڼې نکړې، ډېر وخت ووتلو جوړه نشوه، بیا مو دا نور همسایګان هم پرې خبر کړل سلیم کاکا یې موټر راویستلو مور مې هم ورسره ولاړه د ډنډ کلنیک ته یې یوړه، هلته ډاکترانو ورته وېلي و، چې عاجل یې

کابل کې جمهوریت شیفاخانې ته ورسوئ، سلیم کاکا دمرواء تره او ښځه یې کلینیک ته ورته راغوښتې و؛ مور مې وېل: چې راغلل داسې غوړمبدل کنځلې یې ورته کولې موټر ته یې واچوه یوېې وړه، اوس احوال نه تري لرو چې څنګه به شوې وي.

– نځه، نځه، خدای ج دې ښه کړي، بېچاره، ښه مو کړي چې دریال مو نه دی وهلی، بد کار دی تر څو نه ده ښه شوې ویې نه وهئ.

– نه چېرې زموږ هم داسې زړونه پرې بد دي، د واده په خوشحالۍ بېخي پوه نشو.

– ددک یې څنګه دی؟

– د بېګاه ډوډۍ او سهار چای موږ ور وړل، ډوډۍ هم نشي خوړلی، خو ور وړو یې، وخت ناوخت پرې راګرځو څه یې چې پکار وي کمک ورسره کوو؛ بېچاره یو خو له ځای نه مریض و؛ بل اوس د مرواء غم داسې کړی چې هسې خدای ج ساه پکې چلوي.

– نځه، نځه الله ج یې دې مرسته وکړي، سرې څه ووایې؟

– آمین

– ښا مقصد چې جوړ وئ، پوښتنه مې کوله، هو رښتیا خاله دوئ شته که ولاړل؟

– شته بالا خانه کې چای خوري، زه آشپز خانه کې یم.

– چې ورغلې سلام مې ورته وایه، څه نور دې په خدای ج سپارم.

تماس مې ورقطعه کړو، راتاو شوم له پنجرې مې لمر ته غوړولی پتلون او یخنکاك راټول کړل، اطاق ته راغلم، د اطاق ملګرې مې لا د واده په موضوع نه و خبر، او ما هم کوشش کولو تر څو کور ته نه یم تللی پیسې مې نه وي راوړې باید خبر نشي، ځکه هر چا به چې واده وکړو هلکانو به ډېر تاواني کولو ساز به یې پرې راوستلو، یوه ښه درنده میهماني به یې پرې کوله، ددې سربېره ځینو نازولو به په انفرادي ډول شیرني غوښته سړی به یې له حلالو خلاص کړو. دا خو خیر خبر نه و، مګر د کلي له خوا هم هېڅ، کلیوال، دوست، ملګري زنګ راته ونکړو مبارکي یې رانه کړه، که څه هم ستړګې مې وې، خو دا ورځ او شپه هم تېر شول د چا زنګ مې ونه لیدو، دریشي مې واغوستله پوهنتون ته ولاړم، واپس چې له پوهنتون نه راغلم مور ته مې زنګ وکړو، د لمړې زنګ سره یې اوکې کړو، سلام مې ور واچولو پسې پیوست مې د کورنی د فرد فرد پوښتنه وکړه، مور د خپل صحت او آرامتیا ډاډ راکړو، همداسې ما هم دځان له حال او احوال نه ډاډمنه کړه، بیا مې د مرواء پوښتنه ترې وکړه؛ مور مې فکر کولو چې دی به د مرواء له کیسې بېخي خبر نه وي، د مدیني د پرونیو خبرو په تکرار یې شروع وکړه؛ خبره کې یې ور ولویدم، غږ مې پرې وکړو:

- پرون مدیني کیسه راته وکړه، اوس خبر ترې لرئ چې څنګه شوه؟

- کاکا او د کاکا ښځه یې سهار خپل کور ته ترې راغلي، مرواء یې خدایزده څه کړې؟ څوك وايي مړه شوې چېرته یې غورځولې، څوك وايي ضعف یې کړی و، په لارو ښه شوې وه، د کډو په کوچیانو یې خرڅه کړې دوئ ترې راغلي، څوك څه وايي، څوك څه وايي.

ورغبرګه مې کړه:

– هغه دکوټې خور به یې ورته راغلې وي؟

– نــه د هغــو نمبــر راســره دی، دا اوس مــې زنــګ ورتــه کــړی و، بېخــي پــرې خبــره نــه وه، مــا هــم خبــره نکــړه؛ ســتا د واده مــې ورتــه ووېــل ډېــره خوشــحاله شــو، وېــل یــې: چــې درغلــم لــه نــژدې یــې مبــارکي کــوم، خــو اوس دې هــم ډېــره ډېــره درتــه مبــارك وي، خــدای ج دې بختوره کړي.

– ولا عجیــب دی، دا بــه یــې نــو څــه کــړې وي؟ کاکــا یــې رښــتیا ډېــر بــې عقــل ســړی دی کــه یې وژلې وي، چېرته یې غورځولې وي، یا یې خرڅه کړې هم وي شك نشته.

– هــو مــوږ چــې کلینــك تــه راوغښــتلو هــم لکــه ســپی داســې غوړمبېــدو، هغــه بېچــاره ضــعف وه پــه هــېڅ هــم نــه خبرېــده؛ خــو څــه بــه ووایــم خــدای ج یــې دې جــوړه کــړي، پــه مــوږ یــې خپله ښادي پورې نه کړه.

– امین، میلمانه څوك نشته؟

– نــه څــوك نشــته مــا خــو هغــه ورځ درتــه ووېــل کــه دا نجلــۍ مــې درتــه وکــړه خلــك بــه لــه ډېــره زوره وچــوي، ودې لیــدل؟ تــر اوســه هېڅــوك مبــارکۍ تــه نــه دي راغلــي حتــا دا نــژدې همسایګان مو هم ځان نه پوهوي.

– ماته هم هېڅا زنګ ونکړو !

– بــلا دې پســې زوی بــه یــې هلتــه مــړ شــي چــې منــی یــې رانــاوې کــړم د کــور ســپوږمۍ مــې شــي، زور بــه ولــې نــه ورکــوي؟ دټــول کلــي نــاوې او پېغلــې چــې راغونــډې کــړې زمــا د

اینګــور د یــوه نــوک پــه ښایســت او انســانیت پســې نشــې رســېدلی، هغــه ســواد خــو یــې پــه ځای پر پرېږده.

– خــدایزده څــه مــې وېــل خبــره مــې هېــره شــوه، هــو رښــتیا دا ځــل چــې ورغلــې وئ، ښنګــه رویش یې درسره وکړو، خفه کړې خو به یې نه وئ؟

– نــه داســې قدردانــه خلــک و؛ دومــره خدمتونــه مــو یــې بیــا وکــړل؛ پــه هــر څــه کــې مــو یــې ډېــر لحــاظ وکــړو، یــاد کــې مــې نــه پــاتې کېــږي، څــه یــې چــې رابانــدې ایښــې کاغــذ کــې نوشــته دي، چې راغلې پخیر بیا به یې وګوري !

– نجلی دې ولیده؟

– نــه بېچــاره بېخــي خبــره نشــوه لــه هراتــه نــه وه راغلــې، زمــوږ تــر راتلــو وروســته بــه یــې پــلار زنګ ورته کړی وي !

– ښــا مــورې ! مقصــد چــې ښــه وئ، حــال مــې دې اخیســتلو کــه کــوم خــدمت نــه وي؟ پــه الله ج دې سپارم !

– خیــر یوســې زویــه ! پــه دې حــال شــکر دی، تــا دې هــم خــدای ج جــوړ لــري، څــه خــدای ج دې مل شه.

تمــاس مــې ورقطعــه کــړو؛ دا ورځ او شــپه هــم تېــر شــول، مــرواء تــه مــې ســودا وه، ســهار مــې بیــا کور ته زنګ وکړو، د مرواء برخلیک لا همغه سې نامعلوم و،

دا ځــل مــې دوې شــپې صــبر وکــړو اصــلاً مبایــل مــې خــراب و زنــګ نــه پــرې وهــل کېــدو، ایلــه پــه دریــم ســهار وتوانیــدم دکــور ســره مــې تمــاس روخ شــو، لمــړی ګوشــې فرینښــتې پورتــه

کړه، بیا یې مدینې ته ورکړه؛ له سلام کلام وروسته مې د مور پوښتنه ترې وکړه، ویل یې:

– سر یې خوږېدو بلاخانې ته وختله ویل یې: یو څو دقیقې مې آرام پرېږدئ.

– سر یې ولې خوږېدو؟

– پرون د مرواء پلار مړ و، کلیوالو تر مېنځلو وروسته؛ د مسجد سپاچې ته یوړو، وروریې)دمرواء کاکا(هم ورته راغلی و، جنازه یې وکړه، سم دلاسه یې خښ کړو، نن سهار وختي یې هغه لېونی وراره راغلی و، د کور ټول کالي او سامانونه یې یوړل، په همدې یې زړه خوږین و، ځکه یې سر خوږېدو.

– افف په دې خو ولا زما هم سخت زړه درد وکړو، خدای ج دې وبښي، خو دې لیونې ته مې بل شان قهر راغلو، اکلً یو دری شپې خو به یې صبر کړی و !

– هغه د مرواء چرګانې دې لیدلې وې؟

– هو !

– په هغه وخت کې چې د کاکا زوی یې کالي وړل دواړه زموږ کره وې، اوس هم شته !

– ښا، ښې دې چاته مه وایئ، کني که خبر شو، دا حرامونی په دې پسې هم راځي، هر وخت چې مرواء خدای ج راپید کړه بیا به یې پخپل لاس ورته وسپارئ.

– ښا !

– څه حوال يې نه دی معلوم شوی؟

– خلك هر، هر څه وايي خو صحيح حال يې نه دی معلوم.

– څوك څه نه وايي چې ولې داسي شوه؟

– ډېر وايي ملطين يې ښلي، ځيني وايي عصبي حمله پرې راغلې، ملطين خو يې نه دي ښلي چې ولوېده زه ورته ولاړه وم، عصبي حمله كه پرې راغلې وي، وي به؟ دمور له مرګك راهسي يې ډېره خپه وه.

– ښا خورې ! خدای ج يې دې كمك وكړي مورږ به څه وكړو؟ مور ته مې سلام كوه، زمورږ چاى لكه چې تيار دی، نوكري وال خو چيغې وهي !

– ښا، ښا څه خدای دې مل شه !

– ستاسره !

موبايل مې راقطعه كړو، د مرواء دوئ په داسې له پلوه دسر او مال وركه مې واقعاً طبعيت خراب شو. مور او پلار يې هم په هر صورت وخت پرې تېر و، صعيفه و، مريضان و، مګر د مرواء پېښه او نامعلومه سرنويشت رښتيا زيات خواشينونكى و، هېڅ مې له ذهن نه، نه وتله.

لنډه يې دا چې هر يوه ورځ پس مې يې پوښتنه كوله، ان تر دې چې يوه يونيمه مياشت تېره شوه، لا يې هم دركك معلوم نشو؛ د پلار له مرګك نه يې يوه مياشت وروسته مشره خور هم ددكك په مرګك او مرواء په كيسه خبره شوې وه، دمور له ګفتې مې چې كيسه يې راته كوله:

لکــه لیــونۍ راخطــاوتلي وه، د کاکــا د دروازې مــخ کــې یــې ســپېرې خــاورې پــه ســر بــاده وې، پــه چیغــو چیغــو یــې ژړل وېــل یــې: ظالمــه د ددك پــه مــرګ مــې دې ولــې خبــره نکــړم؟ او مــرواء دې څــه کــړه؟ مــره ده کــه ژونــدۍ؟ راویــې ښــیه ! کاکــا یــې لــه دوه دریــو څپــړو وهلو سربېره په ډېره قهرجنه غذبناکه لهجه صرف دومره ورته ویلي وه:

-رنــډۍ شــی وه، چېرتــه بــه مــرداره وي، خــدایزده څــه).....(یــې خــوړلي و، اوس دې هــم مــوږ خیــر یوســو چــې تــر جمهوریــت شــیفاخانې مــو ورســوله، شــیفاخانه کــې تــر یــو وختــه ډاکتران ترې تاو و، په هوش رانغله، وروسته یې

امبــولانس کــې واچولــه دوې ډاکتــرې ورســره وختلــې، خــدایزده چېرتــه یــې یــوړه، دســالم مور)ښځې(ته مې وېل:

-راځــه چــې ځــو، ولا لــه ځــان نــه شــرمېږم چــې پــه دې فاحشــه پســې منــډې وهــو، پــه ډاکترانــو یې ګرځو، سبا به ددې له رویه په موږ آسمان راولوېږي په مخه ترې راغلو.

دهمــدې ځــواب پــه ورکولــو یــې د مــرواء خــور دښــېرو، الکــو ســره پــه ســلګیو ســلګیو، نامیــده، د پوچ او سپکو پسې وېلو له خپل وربوی نه رخصت کړې وه.

خــو پــه هــر حــال چــې کیســه اوږده نشــي راځــم خپلــې مخکنــۍ خبــرې تــه، امتحــانو تــه کــم وخــت پــاتې و، بلاخېــر د څــو ورځــو پــه تېــردو ســره امتحانونــه شــروع شــول، تدرســی تــه بــه پــه اتــه بجــو ورتللــو خــو تــر څــو بــه اســتاذ راتلــو امتحــان بــه یــې اخیســتو نهــه نیمــې، لــس بجــې بــه شــوې، پــه همــدې ترتیــب دریــم امتحــان و، پــه اتــه بجــو تدریســی تــه ورســېدم اســتاذ نــه و راغلــی، واپــس راووتلــم اســتاذ تــه پــه انتظــار دېوهنتــو تــر مــخ پــارك کــې دې یــوې نــاجو تــر ونــه لانــدې پــه چــوکۍ کیناســتم، یــوه لاس کــې مــې دخپــل دیمــې عــادت ســره ســم ســرې

غتې غټې تـذبح اړولـې، بـل لاس مـې پکـې د کلولـه کـړې چپتـر سـره د ګونـډې پـه سـر اېښې و، خدایزده په کوم فکر کې تللی وم.

تقریبـاً لـس دقیقـې بـه مـې وتلـې وې، چـې یـو ناشـناخته ډنګـر جـګك ښایسـتوکی؛ نـری ګیـرې، غټـو غټـو سـترګو تـورو ښـکلو ویښـتو لرونکـی ځـوان مـې پـه طـرف راروان و، لـه را رسـېدو سـره سـم یـې سـلام وچـو؛ دسـلام ځـواب ورکولـو سـره جوخـت جـګك شـوم دسـتړي مشـي پـه پـار مـو لاسـونه سـره ورکـړل، لـه لهجـې یـې پـوه شـوم چـې وردګك خـو دی، دېښـتانو دودیـزه دوهـم ځلـې ښـه یـې؟ جـوړ یـې؟ پخیـر یـې؟ مـو سـره وکـړل، پسـې پیوسـت یـې وویل:

–خدای ج دې وکړي چې غلط شوی نه وم؛ اکبر یې د)......(کلي؟

–هو ورور‌ه همداسې ده، او ته؟

زما دپوښتنې په ځواب یې ځان تېر کړو خپل نوم یې ونه وېل زیاته یې کړه:

–بـاور وکـړه دا مـې خلورمـه شـپه ده چـې مـزار کـې مسـافرانه شـپې کـوم، او هـره ورځ پوهنتـون تـه راځـم نـه دې شـم پیـداکولی، خوشـبختانه نـن مـې چـې پوښـتنه وکـړه هغـه دروازه کـې لـه غونـډېو هلکـانو یـوه وېـل: هغـه تـر ونـه لانـدې چـې ناسـت دی، همغـه وردګك اکبر دی.

–ښا ډېر ښه کینه په دې چوکۍ !

هلـك مـې راسـته لاس تـه پـه چـوکۍ کېناسـتو د څـه ځنګونـو پـه تاوېـدو یـو بـل تـه سـره مخامخ شو. هلك پوښتنه وکړه د درسو سره دې څه حال دی؟

– شکر دی ښه دي !

سرې تعلیم یافته معلومېدو، دمجلس په حیث یې د مزار پوهنتون، استاذانو، دپښتانو او فارسي ژبانو تر منځ دتوپیري چلند په اړه یې ښې په ځای خو پوښتنې وکړې.

خو دا چې هلک مې نه پېژندو، هغه د چا خبره دومره پې مې نشوای ور سره پرېښولی، په لنډو، لنډو ځوابيه الفاظو مې یې پوښتنې ورځوابولې.

له خبرو مې پوه شو چې هسې ځان رانه خلاصوي، غواړي لمړی مې وپېژني. بلاخیره وېل یې:

– ښا وروره ! رابه شو اصلي خبرې ته، اما خبره مې شاید ظاهراً ډېر بد رنګ ولري، خو تر اوسه سرې وخت دی پرې غږېدل د دواړو په پایده دي، که همداسې یې پرېږدو تر بدو بتر کېږي، همدا وجه ده چې تر دي ځایه راغلی یم، ستا دپیداکولو په لټه دا درې، خلور شپې هوټلونو کې تېروم، دیو هوښیار باتعلیمه ښکلي ځوان په حیث هیله درنه کوم چې درک مې کړې، دخبرې په مقابل کې مې احساساتي برخورد راسره ونکړې، خیر که اوس نه وي، وروسته له دوه دریو ورځو په هر اړخ یې تر ښه فکر کولو په آرام ذهن ځواب راکړه.

– خیرت دی؟

– تقریباً یوه نیمه میاشت مخکې دي چې مدین خپلو کې دکومي نجلی سره واده وکړو؛ هغه نجلی زما کلیواله ده، دکلیوالی سربېره له کالونو راهسې د دواړو خورا مینه ده، کومه ورځ چې تاسو جوړ جاړي ته ورغلي وئ، دا کور کې نه وه، کنې ددي کار مخه یې نیوله، جیب ته یې لاس کړو، یو غټ موبایل یې راویستلو دیوې ډېرې ښایسته

نجلۍ تصویرونه یې په صفحه راوستل وېل یې: دغه یې تصویرونه دي، که باور دې نه کېږي زنګ به ورته ووهم، خپله ورسره وغږېږه، زه تنها نه بلکې ددې سره په مشوره راغلی یم، له دې سربېره مدین خیلو کې چې له هر چا پوښتنه وکړې زموږ په مینه خبر دي، حتا زموږ او نجلۍ تر کورنۍ پورې، خو له بدمرغه ان دنیکونو وخت کې مو دکورنیو تر منځ کوم مخالفت رامنځ ته شوای، پلار یې نن همغو ته په کتو دا کار زما او نجلۍ تر خبرېدو پرته کړی و، کنې زه خپله د کندهار پوهنتون ادبیاتو پوهنځی د اخېر کال محصیل یم؛ همدې ته منتظر و، له فراغت وروسته مو د واده کولو اراده لرله.

پسې اوږده یې کړه:

ستاسو هم امتحانونه دي، کوښښ کوم ډېر وخت دې ونه نیسم، په اخیر کې به صرف دومره درته ووایم، چې جنګ ته نیم راغلی وزر درته کوم زارئ درته کوم زنه دې نیسم زما مینه راپرېږده، هر څومره مصارف دي چې پرې شوي، په سر سترګو ټول درکوم، نور خو نجیني کمې نه دي بیا ستا په شان ځوان لپاره که اختیار راکړې ولاهې په ضرب دیوه هفته کې داسې واده درته وکړم چې زړه دې غوړي، رښتیا دا به هم درته ووایم: خپله یوه خور لرم دقرانکریم حافظه ده، نور به هم انشاءالله تر هېڅ نجلۍ کمه نه وي، کولی شې څوک راولېږې که خوښه مو شوه، په سر سترګو؛ البته دا په دې معنا هم نه ده چې زه یې د خپلې مینې قرباني کوم، نه

استغفرالله، په موږ د خپل انسانیت له مخې ډېره ګرانه ده، ولې واده کولو ته دهر ځوان هلک او نجلۍ مخه ده، دا چې مخه یې ده بیا نو دیوې نجلۍ لپاره ستا غوندې ښایسته او باتعلیمه ځوان پیداکول هم طلایې چانس دی، باوري یم چې خور به مې هم په تېر

ژونـد کـې ورسـره کـړې مینـې، اخـلاص او صـداقت تـه پـه کتـو زمـا پرېکـړې تـه لبیـک ووایي.

لـه دې خبـرې وروسـته هلـک ماتـه د نوبـت راکولـو پـه پـار دمـه ونیولـه؛ خـو دا چـې یـو ناڅاپـه ددې عجیبـې غریبـې کیسـې پـه اورېـدو زمـا حـال یـو خـدای ج لیـدلو؛ لکـه لاس او پښـو کـې مـې چـې سـاه نـه وي، یـو قسـم سـاړه او مـړه پـړه و، دخبـرو کولـو تـاب خـو بېخـل نـه و راپـاتې او بـل دا چـې ویلـی مـې ښـا نـو څـه بـه مـې وېـل؟ خـو پـه هـر حـال صـرف دومـره مـې ورتـه ووېل:

– تـه لـه دې عکسـو یـو دوه زمـا موبایـل تـه راولېـږه چـې همـدا نجلـی ده کنـه؟ نـور بـه بیـا غږېږو !

– ښا صحیح ده، زاپیا لرې؟

– هو !

عکسونه یې راولېږل، بیا یې ووېل:

– دموبایل شماره دې راکوې؟

شـماره مـې ورکـړه، پـه همـدې وخـت کـې مـې موبایـل تـه زنـګ راغلـو، چـې کتـل مـې پـروان و، ووېل یې:

– چېرتـه یـې راځـه اسـتاذ راغلـو نـور یـې موبایـل ورقطعـه کـړو، لـه چـوکۍ دڅګېـدو پـه حالت کې هلک بیا مخ راوړو ووېل یې:

– ښښنه غواړم، خپه نشي پوهېږم چې دا وخت ددې خبرې نه و، ځکه ستا امتحانونه دي، خو زما هم کلک مجبوريت و، قسم ده که ځمکه ځای راکوي، بل خوا کېدی شي ستاسو مصارف هم ورځ تر بلې زيات شوای وای، ولې اخېر کې بيا هم درته وايم فکر دې مه بېځايه کوه، خپلو امتحانو ته دې متوجې اوسه خدای ج به هر څه سم کړي ځينې وخت په شر کې دسرې خير وي. نور دې وخت نه نيسم وروركه ! ځه ورشه د امتحان صحنې ته دې، د خدای پاماني په پار يې لاس راته ونيولو؛ لاس مې ورکړو دلاس ورکولو په جريان کې مې ورته ووېل: که زنګ دې کولو پنځلس ورځې وروسته يې وکړه چې زه کور ته ولاړ شم.

– په سترګو !

نور هلک هسې او زه داسې دامتحان صحنې ته روان شوم، دپارک په چمن کې مې چې قدمونه اېښول داسې احساس مې کولو لکه په خټه کې چې روان يم تر ګونډو ګونډو مې پښې پکې ننوځي، وزن مې بېخي زيات راته ښکارېدو، دسترګو تر مخ مې يو قسم هفت رنګه سپرغي تاوېدل، لنډه دا چې د امتحان صحنې ته مې ځان ورسوه، د دسمال له پاسه د اوږدې برنډې په څنډه کېناستم په کاغذي پارچه کې د خپل نوم او ولد په ليکلو مې پيل وکړو، نور مې وليکله دا رانه هېر شول چې دکوم مضمون امتحان دی، په داسې حال کې چې ټوله شپه مې مطالعه هم کړې وه، بلاخير ځای مې يې سپين پرېښود، استاذ سوالونه شروع کړل، سوالونه مې نيم او نيمکله واخيستل د استاد د امر سره سم مو يې په حلولو شروع وکړه، سر مې بېخي کار نه کولو خدايزده څه شی مې پکې ور وليکل کوم سوال به مې سم حل کړی وي، کنه؟ دوهم نفر زه وم چې استاد ته مې پارچه ورکړه، لکه پوډرې ړنګو بنګ د ليليه په لور راوان شوم، په لارو مې بار

بــار زړه کــې راتــاو شــول، کاشــکې ځمکــه چــاودلې وای غــوټ پــرې ننــوتلی وای، خلاصــه لیلیــه تــه ورســېدم؛ تــر طعــام خــورۍ خــو همداســې تېــر شــوم ډوډۍ مــې زړه تــه نــه کېــده، امــا مخکــې لــه دې چــې د دریــم منــزل زینــو تــه ځــان برابــر کــړم، لمــړي منــزل کــې لــه مخــامخ اطــاق نــه هلکــانو ولیــدم، طالــب رامنــډه کــړل تــر مــټ یــې ونیولمــه دخپــل اطــاق پــه لــور یــې کــې کاږمــه، چــې کتــل مــې باچــا ربــاب پــه غېــږ کــې ایښــی و، هلکــان ور تــاو و، پــه نوبــت یــې ټپــې سره وېلې، طالب ته مې هر څو وویل:

–خوشــې مــې کــړه مــریض یــم، خــو ویــې نــه منــه باچــا تــه ور تــاو هلکــانو تــه یــې ور وســتلم، الهــام او میراحمــد تــر خپــل منــیخ ځــای راکــړو پــه کــې کېناســتم، کــه څــه هــم ډېــر ښــه بنــداړ و، باچــا خونــدور ربــاب غږولــو خــو زمــا لــه ننــې خــراب طبعــت ســره یــې هــېڅ نــه خــوږل، ولــې دوئ زمــا لــه زړه څــه خبــر و؟ مجبــور وم یــو څــه ووایــم، پــه لمــړي نوبــت کــې لانــدې ټپــې خولې ته راغله:

)پر پرده چې خړ سیلاب مې یوسي

زه د اشنا روغې راستې وهلی یمه(

دوهم نوبت کې:

) څوک مې له حاله خبر نه دي

لکه غنم دزړه په سر چاودلی یمه(

نور مې ترې رامنډه کړل طالبي ډېرې منګولې راپسې واچولې ښه و ګیر یې نکړم خپل اطاق ته راغلم دچپر کټ پرده مې راپسې راټیټه کړه اوږد وغځېدم کوشش مې کولو چې ویده شم، که دا عصاب مې لږ آرام شي، خو خوب له کومه شو یو ساعت اړخ په اړخ شوم بلاخېره راجګ شوم موبایل کې مې د صدف تصویرونه را واړل ښه په ځیر ځیر مې وکتل، رښتیا هم لکه ښکه مې چې مور ویلي و، د ظاهري ښکلا له لحاظه تا به ویل چې د کوم هندي فلم نجلۍ ده.

خو په هر راز موبایل مې واپس دبالښت تر ښګک کېښود؛ د سبا ورځې د امتحان چیټر مې راکش کړو خو لجظې مې یې پاڼې هاخوا دې خوا واړولې، خو فکر مې نه پرې کیناستلو، هیسته مې دکتابو سر ته ورخطا کړو، لنډه دا چې درې څلور ورځې مې بیخي وضعیت خراب و، پس له څلورو ورځو څه ښه شوم کنې خاصه خونده مې نه وه، ان تر دې چې سبا ته مو اخیري امتحان و، مازدیګر مې مور زنګک ووهلو پسې پیوست مو پوښتنه مښتنه وکړه له پوښتنې وروسته یې ویل:

– دا څو شپې مې سر په سر داسې بد خوبونه لیدل، موبایل کې مې پیسې نه وې تا هم زنګک نه وهلو مړ، مړ مې تر سترګو کېدې.

– نه مورې ژوندی یم کاشکې مړ وای !

– څه دې ووېل؟

– شکر دی ماوېل ښه یم، سبا مو اخیر امتحان دی بله ورځ پخیر که ژوند و، درځم.

–ښا زویه ! پخیر راشې څومره ښه زېرې دې وکړو.

–مننه مورې آمین ! څه غورې دې اینګور ته دې کوم زنګ مګګ نه دی وهلی؟

–نه زویه ! اوس یې موبایل د څنه کړو، چې ته راغلې پخیر پوښ)جوړه(مو اخیستله یو د برابرې بیه موبایل به هم ورته واخلو. په خندا یې پسې زیاته کړه: بیا به غورې ورسره کوي ساعت به دې تېر وي.

همچنان په خندا مې ورغبرګه کړه:

–سمه ده مورې ! نورې څه غورې دې، د مرواء څه معلومات ونه شو !

–نه زویه ! څه وخت مخکې یې مشره خور راغلې وه، هغه کیسه خو مې درته وکړه چې د تره په دروازه کې یې ژړل په سر یې خاورې بادولې؟ تره یې ورته وېل: چې په شیفاخانه کې مو همغه شان بې حاله پرېښوده مورډ ترې راغلو.

–هو ! هغه کیسه دې وکړه نوی څه احوال یې نه دی معلوم شوی؟

–نه، نه خلک دخپلو ګېډو غرېږې څوک وایې وژلې یې ده، څوک وایې ژوندی ده څوک څه وایی، څوک څه وایې صحیح حال یې نه دی معلوم.

–ښا مورې مقصد چې ښه وئ، که کوم خدمت نه وي، په خدای ج دې سپارم نور به بیا له نژدې غږېږو.

–ستاسره څه زویه ! خدای ج دې مل شه، ښه شو چې غږ مې دې واورېدو، داسې مې درته سودا وه.

تماس مو قطعه کړو، له دي نوي د شرمه، درده، او خپګان نه ډکي کیسي نه مي خبره نکړه، ماویل هسي نه سکته وکړي بیا به له نژدې ورسره وغږېږم تصویرونه به هم ورته وښایم چي همدا نجلی ده، کنه؟

خلاصه شپه تېره شوه، سبا له چای خوړلو پس د امتحان صحني ته ولاړم تر امتحان ورکولو وروسته واپس لیلیه ته راغلم په کالیو مالیو ټولولو مي پیل وکړو، چپتر کتابونه او کتابچي مي د بیک بېخ کي کېښودي له پاسه مي لباسونه پري ور واچول، سهار وختي له لمانځه وروسته مي دملګرو سره خدای پاماني وکړه بیک مي اوږي ته راواچو د کابل سه صدچهار موټرو اډي ته راغلم دمخي موټر ته وروختلم د ډریور له چوکی نه دري خلور چوکی وروسته یو ځوان راته تر خپل څنګ خالي چوکی ته په سترګو اشاره وکړه، زه هم ورغلم مننه مي تري وکړه، ورسره کیناستم، د څو دقیقو په لړ کي موټر ډک شو ډریور کلي پکي تاو کړه چالانده یي کړو، په شاه کي یوه ګیره ور سپینږیري غږ وکړو !

- دعا دخیر !

موټر کي ناستو خلکو لاسونه پورته کړل شونډې یي وپسیدي دعا مو وکړه موټر حرکت وکړو، د مزار له ښاره چي ووتلو ډریور ټیپ ته پیته ور واچوله اوس رانه هېر دی خو دیوي ښځینه سندرغاړي په غږ داسي څه سندره و)او په سالنګ در واوښتمه، دمزار سپینه کفتره یم(نور یي هم څه پسي ویل، خو که په ټول کي ووایم نظر د مزار او سالنګ تر منځ زموږ سفر ته په کتو بل شان چسپېدله هغه دچا خبره ددنیا غمونه مي یي لري کړل او ډریور هم داسي ښه ورکړي وه، تا به ویل چي الوتله کي سواره یو، که څه هم ماته یي خوند راکولو خو له شانه څو ځل غږ پري وشو

– استاذه ! احتيات کوه خير ځو دقيقې دې پس ورسېږو.

استاذ به مسکک شو کمنما کې به يې د سر په ښوررولو سره د اوکې اشاره ورکړه. مګر نور يې خپل کار کولو همغه سې را الوتو لوی او واړه موټر يې لاندې کول. خو په هر صورت هسې نه خسته مو کړم د سفر تر کيسه به راتېر شم، شاوخوا دولس، بجې يې دکابل ښار په شمالي برخه)سرای شمالي(کې بريک ووهلو، رانښکته شو، د کوټسنګې موټرو ته راغلم، په يوه تونس کې راوختلم کوټسنګې ته له رسېدلو سره سم دکمپنۍ موټر ته وختلم کمپنۍ ته تر رسېدو وروسته زمونږ سيميزې اډې ته ولاړم له لرې مې په صادق استاذ ستر کې ولګېدې، ځنګک ته يې ورغلم سلام مې ور واچو چې مخ يې راوړولو هسې دوې ګوتې يې راته ونيولې، ډېره بې خونده ستړي مشې يې راسره وکړه؛ خو خير دومره يې کيسه کې نشوم ځان سره مې ووېل: مشر سړی دی په څه شي به يې طبعيت خراب وي، ورغبرګه مې کړه موټر کې ځای شته؟

– هو يو نفر کم دی ورتاو شه دروازه راخلاصه کړه هغه شاه سپټ ته واوړه !

د استاذ د روهنمايۍ سره سم د موټر له پوزې راتاو شوم دروازه مې خلاصه کړه چې کتل مې موټر مو له کليوالو ډک و، سلام مې ورواچو په يوه ټيټ اواز مې دسلام ځواب واورېدو بيا مې دروازې ته نژدې کسانو ته دستړې مشې په پار لاس ونيولو، چا ته چې لاس نه رسېدو ځېره مې ورته پورته کړه، خو برعکس د کليوالو برخورد ډېر بې رنګه وه، يعنې هسې مې مجبور کړل کنې دوی شايد هيڅ ستړي مشې نه وای راسره کړې، زړه خو مې له ځای نه خوړين و، ددې خلکو دې چلند بيخي خراب کړم، او هيڅ پوهېږم هم نه چې دا ولې؟خو هر څه چې و، مقصد موټر حرکت وکړو په لارو مو کليوالو خپلو منځونو کې مجلس سره کولو له ما سره تر اخېره چا بنګک

ونکړو، ان تر دې چې کلي کې له موټر نه ښکته شو خلکو يو بل ته ساعت کولو)راځه ماسره ولاړ شه (،)پاتې شه شپه موږ سره وکړه(ولې ماته غر څه حتا کتل هم چانه چې ما ساعت ورته کړی وای؛ خلاصه خلک لور په لور تيت شول، زه هم د خپل کور په لور را روان شوم؛ کور ته نارسيده مې د مرواء دوئ په دروازه پراته لوی قلپ ستر ګې ولګېدې، دې قلف مې د زخمي زړه په زخمو لا مالګې و دوړولې، د مستو څرېکو وهونکې زړه سره خپل کور ته ننوتلم فرېښته همدا د دروازې تر شاه تش)لګن(ته ناسته وه، کالي يې مينځل راجګه شوه، ستړې مشې مو وکړه د بيک بند يې ور ونيولو غوښتل يې رانه وايې خلې، غږ مې پرې وکړو:

– پرېږده دروند دی ته يې نشې وړلی، امم دا خلته درسره واخله.

يوه کيلو غوښه، لږ ترکاري مرکاري پکې وه، دا خلته مې يې له لاسه واخيستله تر مخ مې يې منډه کړل په نور کور يې زېری وکړو؛ د دهلېزه وره کې مدينه هم په مخ راغله تر څو مې له دې سره ستړې مشې کوله مور مې هم راورسېده سلام مې ور واچو ستړې مشې مو وکړه پسې اتاق ته ننوتلو ترموز تيار له چايو ډک و، فرېښتې ګيلاس تري را ډک کړو شيرين دانې مې يې تر مخ کېښوده، چې مخامخ دېوال ته مې تام شو، زموږ د محلې دود سره سم، په سپين غټ خامکي جوړ شوي دسمال له پاسه د رنګ رنګ مريو ستن)ځونډې(راځوړند ده، او همداسې د ستنې له پاسه يو څلور پنځه د افغانيو سديان يو څو پينجايان بند و، يو ځنګ او بل ځنګ ته يې په تار کې د پيلو لونګو لاړونه په داسې حال کې چې د څو، څو لونګو تر منځ يوه؛ يوه غټه، غټه ککوي چاکليت هم پيل شوي وه، را زنګېدل. له دې مخکې به مې له مشرانو کله ناکله اورېدل چې ويل به يې: پلانکي ته، يا پلانکی پېښې ته مې له درده خندا راغله ماته به يې دا

خبره عجيب ښكاره شوه زړه كې به مې ويل: چې د درده كله چاته خندا ورځي؟ باور وكړئ ددي ستني په ليدو باندې ما ته هم د زړه د درد خندا راغله، دغه مشرانو خبره مې نيغه ستر ګو ته ودريده، خو په هر حال ځان مې هسې او داسې غلط كړو دچايو ګلاس مې راپورته كړو يو غوړپ مې وركړو، بيا مې مور ته ستر ګې ور واړولې ومې وېل:

- د مرواء څه حال نه دی معلوم شوی؟

- نه زويه ! خدايزده بېچاره دكومو بلاو خوراك شوه؛ له دې خبرې وروسته يې ستر ګې را ډكې شوې په ژړاغوني آواز يې پسې زياته كړه، دخوارانو داسې بېخ او بوټي وركځ شو ډېر مې زړه پرې بد دی، چې سرای)حويلي(ته يې كله كله ور وګورم له يو دوه سپينو كاغذونو پرته چې باد يې پكې رغړوي، رارغړوي نور هېڅ نشته، پردې يې هم ظالمانو ترې خلاصې كړې د اتاقو منځونه يې له كړكيو تور، تور معلومېږي د سړي وهم ترې وشي.

- افف سړی څه ووايي موري ! زما خپله ډېر زړه پرې بد دی.

نور مې مور مجلس راپرېښود دخپلو اوښكو په وچولو شوه، ما مې ګيلاس را جګ كړو يو ښه غوړپ مې بيا وركړو، د څو لحظو لپار خاموشي خوره شوه خبرې بندې شوې له اخيري غوړپ كولو وروسته مې چې ګيلاس په ځمكه كېښود مور مې ترموز ته لاس كړو، دګيلاس له پاسه مې لاس كېښود ومې وېل:

- بس دی نور نه څښنم !

- داسې ښه چاى دی وڅښه چې دمه دې جوړه شي، موټرو به خسته كړی يې؟

– دمه مې جوړه شوه بس دی نه یې شم ښنبلی !

– ښا زویه ! خوښه دې، د چا موټر کې راغلې له کابله؟

– دصادق استاذ سره راغلم خو نه پوهېږم چې څه کیسه و، په اډه کې مې چې سترې مشي ورسره کوله هسې دوې ګوتې یې راته ونیولې، په پوزو کې وبنګېدو هغه اخلاق یې نه و، موټر ته چې وختلم بادم ګل؛ حاجي روزي خان، پشم ګل، ډاکتر وحید، معلم صبور، او سورګل پکې ناست و، دې هم همداسې عمل راسره وکړو، هسې ما لاس ورته ونیولو مجبور شول زړه نا زړه سترې مشي یې راسره وکړه، له همغه سترې مشي پرته بیا تر دې ځایه یوه هم بنګ راسره ونکړو.

– بلا دې پسې کیسه کې یې مه کېږه زویه ! زما او خویندو سره دې هم دکلي یوه ښځه نه غږېږي، واده دې زور ورکړی ما خو مخکې درته وویل: چې که دا نجلی مې درته وکړه ډېر به وچوي داسې چیټي نجلی مې نه ده درته کړې ته به وایې: چې په ګوتو دې جوړه کړې.

– عجیب دی یو نه، دوه نه ټول کلی، موږ خو دچا سره بد هم نه دي کړې دا خلک بیا ولې دومره راباندې نیت بدي دي؟

– امم ته صبر ښځه به دې ووینې زور به ولې نه ورکوي؟ هغه ورځ مې هم درته وویل: چې دټول کلي پیغلې او ناوې چې راټولې کړې ستا دښځې په یوه نوک پسې نشي رسېدلی.

– ته وایې: چې همدا خبره ده؟

- نور مو نو څه دچا پلار وروژلی؟ خود !

جیب ته مې لاس کړو موبایل مې راویستلو مزار کې له مدین خیلي هلک نه رالیږلي دهغه نجلۍ)صدف(تصویرونه مي په صفحه راوستل مور ته مي وېل:

- دا پېژنې؟

د مور چې سترګې پرې ولګېدې په خندا شوه؛ جوړه لاسونه یې جګ کړل دګونډو له پاسه یې په شرک ووهل وروسته یې د الاااا په لوړ آواز ناري سره مدیني ته مخ ور واړو وېل یې:

- ما خو دومره نه پکې ګڼله بې شرمه بیا ځان ور رسولی عکسونه یې پرې اخیستي؛ توبه څه بې حیا زمانه راغله !

مدینه هم راکږه شوه دتصویر په لیدلو سره یې وېل:

- وااااا دا خو رښتیا داسې ښه شی ده

مور مي ورغبرګه کړه:

- تاته لکه چې زما خبرې ټوکې ښکارېدې؟ ښه ورته وګوره د کلیوالو به دي ولې زوی نه مري؟

د مور او خور ترمنځ ددې خبرو په آورېدو سره مې داسې احساس کولو لکه د سر وزن مي چې شل منه وي، غږ مي پرې وکړو:

- تاسو اوتې بوتې پر برېدئ کیسې ته غوږ شئ !

مور مې خوشحالوکې سترګې راوړولې ددې هیله وه، چې اوس به د نجلۍ سره د تماس او لیدو کیسه وکړي، خور مې هم په همدې امید حیا کې نغښتې خامې مسکا سره را څکه شوه، خلاصه کیسه مې ورته شروع کړله:

- داسې مزار کې دپوهنتون تر مخ پارک کې ناست وم، یو ناشناخته ځوان راغلو...

بلاخېره ټوله کیسه مې ورته وکړه، مور مې تندې ته په ټول فشار شړك ورکړو دمخ کاسه یې توره او شنه شوه، خوله یې خلاصه نیولې وه، نور یې خندا او ژړا نه معلومېدل زبون وهلې شوه. خور هاخوا ختلې ختلې له اوښکو ډکې سترګې حیرانه ناسته وه. څو دقیقې وروسته مې د مور له خولې په ډېم او پول جګ آواز غږ راووتلو وېل یې:

- دسمال مې راکړئ چې سر مې وچودو، مدینه جګه شوه له اتاق نه ووتله په منډه واپس راغله له هغه پخوانیو زېړ او سرو مبارك دسمالونه یې یو لوی دسمال لاس کې رانیولی و، کلك کلك یې تر سر ور وپېچلو شا طرفه ته یې ور غوټه)ګنډه(کړو له دې وروسته مې مور خپلې ځنګلې په ګونډو تکیه کړې د دواړو لاسو جوړه ورغوي یې په تندې کېښول د ورمېږ په را کږولو سره یې سر په لپه کې ونیولو، د درد له زوره یې یو نیم په ټیټ غږ زګېروی کولو. مجلس مو دخاموشۍ جامې واغوستلې، که څه هم د کیسې مې وروستۍ څو خبرې پاتې شوې، خو مور ته د اورېدو تاب نه و، ورپاتې وضعیت یې بېخې خراب شو، ماښام و جګ شوم لمونځ مې وکړو لماخستن بیا سره راټول شو، دمور وضعیت لا ښه نه و، په دسمال تړلی سر لکه میم)م(په ځان راټوله پرته وه، ډبل زمیستاني څادر یې په پښو اچولی و؛ مدینه او فرېښته هم لکه تربدلې هوسۍ یا لکه یخ یې چې کېږي، په مخونو یې د پوستکي میده سره وېښته ببر ببر ولاړ و، سترګو کې یې د وېرې، غم، او خلکو نه د شرم دریابونو څپې وهلې، نوراني مخونو

يې يوقسم سپېره رنګ خپل کړی و. خاموشه خاموشي وه، لا هم د خبرو کولو ،آورېدلو تاوان او حوصيله چا کې نه وه، ډوډی موډی مو، په پټو خولو سره وخوړله، له يو ګيلاس چای څښلو وروسته مې په مدينه غږ وکړو:

– زما کټ کې خو به مو کالي نه وي ټول کړي؟ ويده کېږم !

– نه کالي نشته پکې، ته صبر زه دې بستره درته هواره کړم !

څو لحظې وروسته يې غږ راوکړو:

– راځه !

په جګېدو کې مې په مور غږ وکړو:

– څنګه شو سر دې، که ښه نه وي، زما بيګ کې پراستامول ګولی شته يوه وخوره ترې.

غږ يې راته ونکړو خدايزده چې وايې نه وربدل که ويده و.

دوهم ځل ما هم غږ په ونکړو؛ که ويده وي، چې وينبه نشي ښه ده.

له اطاق نه راووتلم کټ کې مې وغځېدم؛ اګر چې بلا چورتونه، فکرونه راسره مل و، اما د اوږده سفر، موټرو جسمي او روحي سترپا مې په انديښنو برلاسي شو، د څو لحظو په تېرېدو سره ويده شوای وم، يو وخت مې چې سترګې رالوڅې کړې سهار و، راجګ شوم اودس او لمونځ مې وکړل، واپس ولاړم کټ کې مې پرېوتم، موبايل کې مې ګوتې وهلې څه وخت وروسته فرېښتې غږ راوکړو:

– لالا راځه چای تیار دی.

پسې ور روان شوم چې کتل مې مور مې مخامخ دېوال ته ناسته وه، تر مخ يې په آوار پلاستکي سوور بخونده دسترخوان خپور، خپر ړوړی هاخوا دېخوا کوله، مدينې ګيلاسونو کې بوره اچوله، په ور نژدې کېدلو سره مې سلام ور واچولو پسې پيوسته مې په مور غږ وکړو:

– څنګه دی سر دې؟

– اوس خو شکر ښه دی؛ دروند دی، خو خوږېږي نه.

– ځه خدای ج مهربانه دی چې دومره شو نور به هم ښه شي.

په چای څښلو مو شروع وکړه، تقريباً نيمايي ته مو رسولی و، چې مور په بلا مظلونه انداز کې سرې سرې سترګې راوړولې وېل يې:

– داسې خو هم نه کېږي چې کرار کينو، هيڅ نه پوهېږم چې اوس سړی څه ورسره وکړي؟

– ته به بېګاه راهسې په دې فکر کې يې زه دا دولس ورځې له مخه چې خبر شوی يم شپه ورځ همدا فکر کوم، تر ښځه خو تېر، تېر توبه مې ده، اما داسې يوه لاره مې هم پيدا نکړه چې صرف ددې کلي کور له شرم او پيغور نه پرې ووځو.

– الا خومره بې غيرته خبره دې تر خوله راووتله، بل کوم پښتون دې هم ليدلی چې ښځه يې کړې بيا ترې تېر وي؟

–نــو ځنګــه وکــړم ایــا دا بــې غیرتــي نــه ده چــې پــه خپلــو ســترګو مــې یــې دهغــه هلــک ســره تصــویونه ولیــدل شــماره یــې ورســره و؛ او پــه خپلــه خولــه یــې راتــه وویــل: چــې کالونــه کېــږي له ما سره یې ملګري ده، همدې ته کینم ښځه یې کړم؟

–تــرې تېــدلو خبــره مــه کــوه بدښــکارې، بــې غیرتــه ښــکارې پــه پښــتانو کــې تــر اوســه داســې نــه ده تېــره، یــوه بلــه وړه خــور یــې ده، ســبا بلــه ورځ پېغلــه کېــږي، ددې پــه ځــای هغــه درتــه تــرې کوم.

–یــره مــورې همــدا یــو شــرم مــې بــس دی، نــور مــې ددې خلکــو نــه توبــه ده، ســبا بــه د هغــې نتجه هم همدا شان راوتلې وي.

–ای زما بې غیرته زویه، لعنت دې زما په شیر)شیدو(شي چې تاته مې درکولي.

–بــې غیرتــه نــه یــم مــورې ! تــه ولاړې پــه دومــره نجینــو کــې، نــه یــې دې پوښــتنه وکــړه، نــه ښــه، نــه بــد، پــه رنــډی ســرېښ شــوې، زه دې هــم لکــه ماشــوم خطــا کــړم؛ اوس لا تنبــه هــم یــې چــې بلــه یــې درتــه کــوم، پرېــږدئ اصــلاً دا کــورنۍ لــه ســره خرابــه ده؛ پــه دې کیســه یــې مــور او پــلار هــم خبــر دي، کــه پــه دوئ کــې غیــرت وای مــخ نیــوی بــه یــې کــړی و. بلاخیــره د مــور خبــرې ډېــرې تونــدې او ترخــې شــوې، مــا تــر ډېــره ځــان کنټرولــو، احساســاتي ځــواب مــې نــه ورکولــو، اخیــر نشــوه زمــا حوصــیلې هــم کــار پرېښــود ښــه څــه مــو ســره وکــړل، داســې جنګ مــو وکــړو چــې پــه تېــر ټــول عمــر کــې مــو نــه و، کــړی البتــه لفظــي جنګ، کــه څــه هــم پــه دې اخیــر کــې یــې یــو ډك ګــیلاس راخوشــې کــړو، خــو خیــر دا بــه نــه حســابوم. د همــدې ګــیلاس ویشــتلو ســره راجګ شــوم لــه اطاقــه راووتلــم، کــالي مــې لانــده و، د څــو لحظــو لپــاره د وړې کــوټې پــه کړکــۍ کــې لمــر تــه ودرېــدم، بــوره وه یکــې چــای خــوړ و، دوچېــدو ســره ســم مــې

د مخــې لمــن او د پرتــوګك ګنــډه، دا يــوه پايڅــه لکــه وچــه خــرمن شــخ پــخ شــول، واپــس ورغلم له وره نه مې مدينې ته ور غږ کړل:

- يو جوړ نور پاک کالي مې شته؟

مـدينې ساه ونيولـه ځکـه چـې کـالي مـې سـهار بـدل کـړي و، طبعـاً زړه کـې بـه يـې ګرځېـدلي وي چـې کـالي خـو يـې سـهار بـدل کـړل اوس يـې بيـا ځنګـه غـواړي؟ ملامتـه هـم نـه وه زمـوږ د جنـګك اخيـري شـيبو، د ګـيلاس ويشـتلو پـه وخـت دا اشـپزخانه کـې وه، لـه دې جريـان خبره نه شوه.

له ساه نيولو وروسته يې کراړ وويل:

- هو شته !

سمدلاسـه پسـې راجګـه شـوه پـه دهلېـزه کـې يـې چـې زمـا لکـه د لرګـي شـخه پخـه لمـن وليـده، خنـدا ورغلـه خـو تـر خـو زه پـوه نشـم زر يـې مـخ واړو روانـه شـوه، پسـې شـوم د الماری پلې يې راخلاصې کړې ويل يې:

- دا دوه جـوړه پـاک کـالي دې شـته دواړه وطـو دي، هـر کـوم چـې اغونـدې، نـور دا رانـه روانـه شـوه، زر زر مـې دا خيـرن ويسـتل، زېـږ نـاخودې رنګـه کـالي مـې غـاړې تـه کـړل واسـکټ مـې لـه پاسـه پـرې ور واغوسـتلو، پـه وېښـتو مېښـتو مـې ګـوتې ووهلـې، بـرګ دسـمال مـې پـه اوږه واچولـو بهـر تـه دې وتلـو قصـد مـې وکـړو، را روان شـوم، د دهلېـزه د وره لـه ډېنګـك نـه مـې څپلـی راښـکته کـړې، د بنـدکو تـر خلاصـولو وروسـته مـې پښـو کـړې حـاوېلۍ تـه راووتلـم، د خـو قـدمونو پـه راخيسـتلو سـره د دروازې تـر څنـګ د مـرواء پـه جرګـانو مـې سـترګې ولګېـدې زمـوږ لـه جرګـانو جـودا د دېـوال خواتـه دواړه جـوړه لکـه

دمــور او پــلار نــه يتــيم شــوي کــوچني ماشــومان عــاجزي عــاجزي دلمــر وړانګــو تــه ولاړې وې، افقــف يقــين وکــړئ پــه ليــدو يــې ماوېــل زړه تــه مــې چــا خنجــر راواچولــو بــل شــان څرېکــې يــې وکــړې، يــوه شــيبه ورتــه تــم شــوم، د مــرواء د وخــت نازونــه يــې رايــاد شــول چــې تــل بــه يــې د برنــډې پــه بــر ســر زيــړ وړکــي جــام کــې رنــې اوبــه ورتــه اچــولې وې، تــوده ډوډۍ به يې چې پخه کړه، دوی پسې به يې په عاطفي لهجه آواز وکړو:

– بيو، بيو، بيو، بيو، بيو !

دوئ بــه هــم ورمنــډه کــړل؛ مــرواء بــه لــه ګرمــې ډوډۍ نــه يــوه انــدازه ميــده، ميــده کــړه همغــه شان ګرمه ګرمه به يې مخ کې ورته واچوه، او...

بلاخيــره ســترګې مــې لــه اوښــکو ورتــه را ډکــې شــوې، اخيــر کــې مــې لاس پورتــه کــړل:)يــا الله ج د مــــرواء دمړينــــې او نــــورې ټــــولې بــــدې آوازې دروغ کــــړې ددغــــو مظلومــــو چرګــــانو لــــه رويــه يــې جــوړه روغــه راپيــداکړې(د دســمال پيڅکــه مــې راجګــه کــړه ســترګې مــې وچــې کــړې روان شــوم، د مســجد تــر مــخ ســپاچې تــه تــر رســېدو دمخــه څــو کســه کليــوال پــه مخــه راغلــل، لمــړی خــو بــه يــې کوشــش کولــو چــې لار رانــه چپــه کــړي، ولــې چــې مجبــور بــه شــول، لکــه د يــو ناشــناخته مســافر ســره، هســې د زړه لــه پاســه ســتړي مشــي بــه يــې راســره وکــړه، پــه ســپاچه د راټولــو مشــرانو، ځوانــانو، کوچنيــانو کليوالــو وضــعيت هــم عــين شــي، ډېــر بــې خونــده و، حتــا هغــه نــږدې ملګــرو مــې هــم څنګــ رانــه کولــو، کــه څــه هــم لــه يــوې خــوا مــې ډېــر زړه بــد و، چــې دا خلــک ولــې دومــره رابانــدې نيــت بــدې دي، مــا خــو بــه ددوئ پــه وادونــو کــې آتڼونــه کــول، خوشــحالی بــه مــې کــولې، بلخــوا بــه مــې ځــان تــه داډ ورکولــو: څــه څــه کيســه کــې يــې، يــې؟ خــدای ج يــې دې ذره وچــووي، امــا پــه دې خبــره پســې پيوســت بــه مــې دا افســوز هــم کولــو چــې کاشــکې نجلــۍ)صــدف(خــو خــراب نــه وای ختلــې، دا خلــک

که له دي کيسې خبر شي خومره به چاغ شي، خلاصه د درئ څلورو ورځو په تېرېدو سره، د کليوالو ددې شوم وضعيت له کبله مې د کلي نه نفرت وشو، بل خوا د صدف کيسې بنګ راځکولي و، هوايي به ګرځېدم، مګر څه به مې کړي و، نه دي جګرخونيو دحال لاره لرله چې متې مې غړلې واى حرکت مې پرې ورکړى واى، نه يې په تيښته سر ورتللو، ليونى سپيلنى ګرځېدم؛ تر ډېره مې کوشش کولو له کوره نه راوتلم، په کور کې به هم شپه ورځ خپل کټ کې رغړېدم، چې دټول فاميل عمومي ناستې اطاق ته به ورغلم د مور مې هم عصاب شارت و، په جنګ به ورسره واوښتم، له همدې کبله مې خپل کټ غنمت ګڼلو، خو خير يوه ورځ فکر کړم له مزار نه د راتلو پنځمه ورځ مې وه، طبعت مې دنورو ورځو په پرتله ښخي ډېر خراب و، راجګ شوم باغ ته دتلو په نيت مې حرکت وکړو، په لار کې د فضل دوکان ته ورتاو شوم دوکان کې يې وړکى زوى و، پنځه روپۍ مې ورته ونيولې درى دانې سيګرېت مې ترې واخيستل په داسې حال کې چې تر دې دمه مې سيګرېټ په شونډو نه و لګېدلى، صرف اورېدلي مې و دا خلک چې معتادان شوي، دوئ لمړى دشديد خپګان په وخت د عصبي آرامتيا په خاطر نيشه کړې، د خوند په ورکولو سره يې دوام ورکړى بلاخېره معتادان شوي، نو ماوېل: راشه سړيه ! که رښتيا وي نن ته هم دا کار وکړه، له نن هاخوا به دوام نه ورکوم، سيګرېټ مې د سينې له پاسه د واسکټ په پاسني وړکي جيب کې ودرول را روان شوم، باغ ته چې ورسېدم د باغ منځ کې په غځېدلي پوله دېښو په سرکېناستم، سيګريت مې په شونډو کې ونيولو، چې راپام مې شو اووووو له دوکان نه خو دې ګوګرد راوانخيستلو؛ دې کار مې لا په عصابو فشار راوړو، ولې دوکان هم لرې و، د وسه مې ونشول چې بيا پسې ورشم، سيګريت مې واپس له شونډو راوخيستلو لاس کې مې نيولى و، زه په نورو فکرو کې تللى وم، يو وخت مې چې پام شو، سيګريت مې

ګوتــو کــې ســرويلى و، څــه تنبــاکو مــې د ګوتــو لــه قــاتو څمکــې تــه تــويې و، دا بــاقي او پلتــر يې ما پسې ورخطا کړل، لاس مې ترې ټکوهلو.

چــې کتــل مــې څــو شــيبې وروســته چرســي ثنــاګى، چــې چــا بــه لېــونى ثنــاګى ورتــه وېــل د بــر طــرف لــه کونجــه پــه بــاغ راګــډ شــو، زمــا همزولــى و، خــو پــه ډېــرو چرســو څکولــو يــې ځــان داســې کــړى و، چــې تقريبــا زمــا د پــلار پــه ســن ښــکارېدو؛ ددې ســربېره عقــل يــې هــم جنجــان يــاري نــه ورســره کولــه نــو ځکــه بــه ځينــو خلکــو لېــونى هــم ورتــه وېــل، زمــا حــد تــه پــه رانــژدې کېدو سره، له پنځه، شپږ قدمه لرې يې په جدي انداز غږ وکړو:

- څه وخت راغلى يې؟

- څلور پنځه شپې کېږي !

- اى خــداى ج دې خــور کــړه، ښــى لاس يــې ورجــګک کــړو خپلــه ګيــره يــې پــه مــوټې کــې ونيولــه؛ پســې زياتــه يــې کــړه: دغــه ګيــر دې د خــره پــه)..........(شــنه وي، کــه دې خيــر کــړى و.

نور نو ماته نژدې راوسېدو، تر خو مې پوښتنه ترې کوله، چې ولې څه چل دى؟

زمــا مخکــې پــه څمکــه پراتــو تنبــاکيو تــه يــې پــام شــو خنــدنک خنــدنک کېــدو دجــوړه وروځو ښوررولو په واسطه يې تنباکيو ته اشارې کولې وېل يې:

- امممم بچيش ! سګرېتي خو دې هم وهلى !

–ورك شه غرق شې لېونيه ! د چا نه خالي سيګريټ لوېدلی و، ما راواخستلو ميده، ميده مې کړو ومې غورځولو، پيوسته مې پسې زياته کړه: څه چل دی لمری دې ولې وويل: چې خدای ج دې خوار کړه؛ ولا که خير وکړې؟

–د رحيم ددك لور دې چې نکړله رنګه يې دې ولې وربدوله، دظالم بچيه ته وايې چې اوس به دې له هغو نه ښايسته ښځه کړې وي؟ بنده يې بوله ولا که دې خير تري کړی و، ايران مې وهلی، ترکيه مې وهلې؛ پاکستان مې وهلی، کابل کې خو زوړ شوم، په خدای ج کې مې د ددك د لور جوړه ليدلې وي، قسم ده چې څلور واړه خوراني مې د ادې سره يکې تللی که مې پرېښې وای، افسوز چې تا د ناځوانه زوی يې کار نه وای ور خراب کړی. اففف ډېر بد دې وکړل؛ ستا له لاسه يې مردګاو تره مړی ژوندی ورك کړو، دريمه ورځ يې د ددك زړه پسې وچاود مړ شو، دهغه خون هم ستا په غاړه دی؛ سخت کبر او ظلم دې وکړو، ته غوږ نيسه دغه ځای دې ښه وي، که همداسې د يوه لبه ورك نشوئ زه به سړی نه وم.

–دروه لېونلړته دا مرداري ښې دې پرې مينځه ما ته مصلح مه کوه !

–زړه مهم دی، ښې خير که خيرنې وي.

–عصاب مې مه خرابوه، څه وايم !

ددې خبرې په پای کې مخکې له دې چې ثناګی څه ووايي جيب کې مې کرنګار شو، موبايل ته مې زنګ راغلو، چې راومې ايستلو نمبر ناشناخته و، ورسره راجګ شوم مخامخ د ويالې په لور روان شوم خو تر څو مې اوکې کوو، قطعه شو، زما سيمكارت اتصالات و، فري کړی مې و، يوازې اتصالات سمكارت ته زنګ تري تلو، او دا د

روښـــن ســـیمکات نمبـــر و، نغـــد کردیـــت مـــې نـــه لـــرل، نـــه مـــې شـــوای کـــولی چـــې زنـــګ ورتـــه ووهـــم، لـــه همـــدې کبلـــه د بیـــا زنـــګ وهلـــو پـــه انتظـــار یـــې د ویـــالې پـــه څنـــډه کېناســـتم، څـــو لحظـــې موبایـــل تـــه متـــوجې وم، زنـــګ رامعلـــوم نشـــولو، چـــې تـــر شـــاه مـــې ورو کتـــل ثنـــاګی هـــم تللـــی و، خـــو زه یـــې پـــه خبـــرو کـــې فکـــر یـــوړم، کـــه څـــه هـــم خبـــرې یـــې ترخـــې وې، ولـــې دا یـــوه فایده مې وکړه،

هغـــه دا چـــې څنګـــه یـــې شـــروع وکـــړه پـــوه شـــوم چـــې امممـــم ددې خلکـــو مـــې پـــه واده کولـــو نیـــت نـــه دی بـــد؛ د مـــرواء د ورکـــې او پـــلار دمړینـــې لامـــل یـــې مـــا ګڼـــې، زړه یـــې پـــرې بـــد دی، ځکه یې بد رانه راځي.

ددې ســـربېره لـــه واده کولـــو راپـــه دېخـــوا راپېښـــو بـــدبختیو، خپګـــانو تـــه پـــه کتـــو شـــک یـــې راوچـــو چـــې دثنـــاګې خبـــره رښـــتیا دا بـــه دمـــرواء آزار وي؟ پـــه دې وروســـتیو کـــې یـــې چـــې مـــزار تـــه زنـــګ راوهلـــی و، بېچـــاره خـــومره زارۍ وکـــړې، څنګـــه ســـلګۍ یـــې وکـــړې، کاشـــکې مـــې ورســـره منلـــې وای اوس بـــه زه ولـــې دومـــره بدبختـــه؛ پـــه شـــرمو شـــرمېدلې، دټـــول کلـــي کـــور تـــر پامـــه بـــد وم، ددې بـــه ولـــې داســـې مـــړی او ژونـــدی ورک و، اخ افســـوز څـــه بـــد مې وکړل.

پـــه همـــدې فکـــر کـــې ډوب وم چـــې، ښـــا اوس نـــو چـــا، چـــا تـــه قناعـــت ورکـــړم چـــې مـــا د مـــرواء ســـره تـــر عـــادي خبـــرو کولـــو، هغـــه هـــم د ضـــرورت پـــه اســـاس، یـــا یـــو نـــیم کـــار دثـــواب پـــه نیـــت چـــې پـــلار یـــې ســـپینږیری و، مـــور یـــې ناروغـــه و، دا نجلـــی وه نـــه بـــه یـــې شـــوای کـــولی مـــا بـــه ورتـــه کولو، نور مې هېڅ خرابې اړیکې نه دي ورسره ساتلې تاسو هسې ګومان کړی.

او يا مرواء چېرته پيداکړم ترڅو ښېنه تري وغواړم، چې نور مې الله ج له دې د وزخونونه وباسي. قسم ده که بله خبره وي ربښتيا دا ددې آزار دی.

په همدې ترتيت د فکرونو لړۍ دوام دلرلود، چې کړنګار شو مبايل ته مې زنګ راغلو، له جيب نه رايستلو سره سم مې وليدو همغه مخکنۍ روښن نمبر و؛ د اوکې کېدو سره پيوست مې غږ پرېې وکړو:

– سلام عليکوم !

– وعليکوم سلام اکبرجانه، ښه يې !

– الحمدالله ښه يم، خدای ج دې وکړي ته هم ښه اوسې.

– په دې ساعت شکر دی مننه؛ شبير يم د مدين خپلو، مزار کې مې چې درسره وليدل.

– امم مهرباني !

– هلته چې دواړه پرې وغږېدو، طبعاً دهغه موضوع په اړه به دې اوس پوره فکر کړی وي، يوه پرېکړه به دې نيولې وي؟

– هو پرېکړه مې نيولې !

– کېدی شي راسره شريکه يې کړې؟

– هو؛ بس ته پوهېږې او مينه دې، تاته دې مبارک وي !

په دې وخت کې فکر کرم همدغه نجلۍ به دشبير ترخنګ ناسته وه، ځکه يو خف ښځينه غږ مې تر غوږه شو چې ويل يې: ځار ځار خومره ښه هلک دی زړه مې پرې

وسو، نور يې هم خديزده څه وېل خو، غږ يې دشبير خوشحالوکي دارنده غږ ورتت کړو چې وېل يې:

-آه تر خوله دې قربان برادره ! باور وکړه چې خبر شوم پوهنتون وايي باتعليمه ځوان يې، اويا سلنه دهمدې اميد سره دروان شوم چې شايد درك مې کړې، د رد څپړه په مخ رانکړې، او هلته مې چې بيا ستا ځواني وليده پوره ډاډه شوم، کور دې ودان. هو رښتيا هغه کومې وعدې چې ما درسره کړې کلك پرې ولاړ يم؛ تر دې دمه مو چې هر څومره پيسې پرې مصرف شوې وي، غږ وکړه چېرته چې غوړې در ورمه يې، دوهم که غواړې چې ديوې ښې نجلۍ په راپيداکېدو کې درسره همکار شم، انشاءالله دا کار هم کولی شم، او کوم يې داسې نجلۍ درته پيداکړم چې له هر اړخ؛ ښايست او شخصيت نه رانولې تر کورنۍ که ذره ستونزه پکې پيدا شوه، ځای دې زه يم؛ دريم مې دخپلې خور په باب درته وېلوي و، په دې وعده هم ټينګك ولاړ يم، کولی شې څوك راولېږې، که مو خوښه شوه په دواړ سترګو.

او له دې هاخوا که کوم خدمت وي، يا بل وخت څه ضرورت و، ډاډه امر کولی شې شبير دې دکوچني ورور په حيث تل خدمت کې دی.

-ژوند، څه اوس دې په خدای ج سپارم که اړتيا شوه بيا به ګورو.

له همدې سره مې تماس ورقطعه کړو، دتماس تر قطعه کېدو وروسته لکه دويالې پوښت چې ښورې يا لکه زلزله چې وي، يو قسم ټال مې وهلو، خو اصلاً هېڅ خبره نه و، بس هسې مې داسې احساس کولو، لنډه دا چې راجګك شوم، دکور په لور مې حرکت وکړو، سر مې لکه ډول داسې و او لا مې هم دټال وهلو احساس کولو، پوډرې

غونـدې کـوږ او کـيڼ راړوان وم پـه هـرو لسـو قـدمو کـې مـې يـو قـدم پټـې تـه ښـوېدو بلاخېـره کـور تـه راورسـېدم کـور هـم هغـه پخـوانى کـور نـه و چـې سـره راغونـډ بـه شـوو مجلـس ټـوکې ټکـالې بـه مـو وکـړې، و بـه مـو خنـدل يـو بـل تـه بـه مـو مينـه ورکـړه؛ بـس د ټولـو طبعيـت خـراب و، هـر سـړي کوشـش کولـو چـې ځـانګړي اطـاق تـه ننـوځي ور پسـې ورپـورې کـړي خپلې اندېښنې وکړي.

پـه همـدې تـړاو زه هـم مسـتقيماً خپـل کـټ تـه ولاړم پـه کـې وغځېـدم شـيبه وروسـته فرېښـتې غږ راوکړو:

– لالا ! راځه ټکله)ډوډۍ(تياره ده !

– څه شی مو پخ کړي؟

– وريځې او کچالو !

– ځه زه موړ يم اوس يې نه خورم !

فرېښـته ولاړه تـر دوه بجـو پـروت وم، پـس لـه دوه بجـو راجـګ شـوم د اودس کولـو پـه نيـت لانـدې د مهمـان خـانې د دهلېـزه تشـناب تـه ننـوتلم اودس مـې وکـړو واپـس راوخـتلم چـې لـه اطـاق نـه مـې د مـور پـه ډېـر لـوړ او تنـد آواز غـږ راوځـې بـد رد وايـې ښـکنځلې کـوي، زړه کـې مـې ووېـل: خدايـه ! خيـر کـړې بيـا څـه کيسـه ده؛ فکـر مـې وکـړو موبايـل کـې يـې لـه چـا سـره جنـګك دی ګړنـدې قدمونـه مـې ور واخسـتل ترڅـو زر ور ورسـېږم چـوف يـې کـړم، بـد کـار دی دا چـا تـه داسـې پـوچ او سـپك وايـې؟ چـې دهلېـزه تـه مـې لمـړی قـدم ور دننـه کـړو، لـه هـاخوا دا پـه مخـه راغلـه د ډېـر قهـر نـه يـې مـخ تـور او شـين و، ماتـه مخاطـب شـوه وېل يې:

–بې ننګه؛ بې غیرته خو وې، اوس دې چرسلاخان هم د ځانه راته جوړ کړو؟

تر خو مې ویل: چې څه چل دی؟

سیګریت یې راته کش کړل په دې مخ یې وویشتلم، د دیوال خوا ته پلاس پروت و، سم دم یې په دې ورترف کړل، څو یې راجګولو ترې همممم)منده(مې کړل، د احوبلې منځ ته رسېدلی وم چې سربږړ شو پلاس مې ددې یوې ډډې سره تېر شو، ښه و خدای ج ترې بچ کړم راباندې ونه لګېدو، دروازې ته له رسېدو سره سم، څنګه مې چې دستګیر ته لاس ور وړو، تر سر پورې مې یو خطرناك درذ شو خدیزده څه بلا یې راپسې راخوشې کړه، دروازه یې وویشتله، ښه و، له دې نه هم خدای ج بچ کړم نور ترې راووتلم.

نیک مرغ سیګریت دې شي، هغه دوه سیګریټ مې په جیب کې هېر شوي و، دلته زما فکر نه و، په کټ کې مې له جیب نه ښوېدلي و، د مور مې سترګې پرې لګېدلي وي.

په هر حال چې کیسه ګډه وډه نشي راځم خپلې مخکنۍ خبرې ته مور مې تر دروازې راپسې وه، نور ښه وه، وګرځېده زه مستقماً ولاړم مسجد ته د مسجد تر مخ مو یوه چینه ده، اوس هم شته ډېرې ښې صفا اوبه لري، په دې مې اودس کول شروع کړل، که څه هم اودس مې و، خو بیا هم ماوېل هسې نه په دې منده، منډو کې څه زیان ورته رسېدلی وي☺. لنډه دا چې تر اوداسه او لمانځه وروسته بیا باغ ته روان شوم؛ مجبور وم نور به چېرته تللی وم؟ کلیوال حتا پخواني ملګري هم؛ هغه د چا خبره ټول ټنډه و؛ چې له کوم یو سره مې وخت تېر کړی وای؛ بلاخره په باغ کې وم، وم، ان تر دې چې د مازدیګر او ماښام لمونځ مې هم دلته وکړو، ناوخته کور ته ولاړم دروازه مې کراره

راخلاصه کړه نرم، نرم ولاړ د ناستي اطاق ته مې تر کړکۍ ور وکتل، مدينه او فرښته ناستې وې په مجله کې يې د څه شي تصويرونه کتل، مور مې نه ښکارېده بيا هم نرم، نرم راغلم کرار مې د اطاق ور راخلاص کړو سلام مې واچوو، مدينې سلام عليک کړو، پوښتنه مې ترې وکړه:

مور چېرته ده؟

– سر يې خوږېږي په وړه کوټه کې ويده ده،

– لکه چې ډېره په قهر وه؟

– هو تر مازديګره يې ژړل ښکنځلې يې کولې !

– زه يې خبرې ته پرې نښودم، دا سيګريټ مې سهار لاره کې پيدا کړل؛ راپورته مې کړل ماوېل: کوم سيګريټي ته به يې ورکړم؛ څه خبر وم چې دومره غم به ترې جوړېږي، کني همغلته مې پښه پرې ايښوله ميده، ميده مې کول.

– دا بېچاره څه خبره وه؟ فکر يې وکړو چې ته يې څکوې، موږ هم خپه شو.

– نه بې غمه اوسئ زه چې دلته د هر قسم هلکانو سره ګرځېدم عملي نشوم؛ پوهنتون کې نه عملي کېږم هلته ټول باتعليمه هوښيان هلکان دي له دې شيانو نه ډېره بد وړي، پسې زياته مې کړه ورکه دا کيسې پرېږدئ وړی يم څه شي مو پخ کړي کنه؟

– د توپ)غرمې(وريځې او کچالو پاتې دي، که هغه نخورې، په مسکا يې وويل: هګۍ هم شته خو د فرښتې د چرګې دي خرڅوي يې !

– دانه په څو ده؟

مدينې فرېښتې ته مخ ور واړو غږ يې پرې وکړو:

– په څو روپۍ دې بيه کړې؟

– دانه په شل روپۍ !

په داسې حال کې چې دهګۍ عامه بيه پنځه اېلا شپږ روپۍ وه؛ د فرېښتې شلو روپيو لمړی وخندولو بيا مې ووېل:

– صحيح ده؛ څه ورشه د ځلو ښتو روپيو په منډه راپخې کړه هسې نه چې مور راشي بيا ويشتل شروع کړي، هر څه پاتې شي، مدينه ولاړه هګۍ يې راپخې کړې، د دوه‌ی خوړلو سره يو ځای مې چای هم غوړپولو، دوه‌ی مې زر زر وخوړله ګوتې مې د دسترخوان صافي کولو په څرې پاک کړې دعا مې وکړه، نور راجګ شوم خپل کټ ته مې راغلم.

فکر کړم زما له تللو وروسته مې مور راغلې وه؛ خويندو مې کيسه ورته کړې وه، چې سيګرېټ يې لار کې پيداکړي و، دی يې نه څکوي، ځکه سهار چې د چای خوړلو لپاره راغلم که څه هم په بسم الله؛ بسم الله اطاق ته ورننوتلم ددې سربېره منډې ته مې هم ځان تيار کړی و، کرار کرار ور روان وم له مور نه دې خوا ته دسترخوان په څنډه کېناستم په چای ښبلو مې پيل وکړو خو ښه و تر دې دمه يې هېڅ غږ ونکړو او نه ما جرئت وکړی شوی چې غږ پرې وکړم، يا يې د سر دخوږو پوښتنه ترې وکړم مخکې يې تيار له چايو ډک ګيلاس اېښی و، وېرېدم؛ دکندهاريانو خبره ماوېل هسې نه چې را اېله يې کړي، خلاصه چای مې وښبلو نرم جګ شوم له اطاق نه راووتلم واپس خپل کټ ته راغلم، څه کيسه اوږدوم مقصد له دې وروسته مو هم دکور اوضا ګونګه

وه، صـرف د ډوډۍ خوړلـو لپاره بـه يـوه دسترخوان تـه راټولېـدو؛ او د اړتيـا پـه اساس بـه مـو يـوه نيمـه خبـره سـره کولـه دي وضـعيت تـر ډېـره دوام وکـړو د نـورو ټولـو سـر دردیـو عـلاوه دکـور دي وضـعيت، بـې اتفـاقۍ يـو لـه بـل نـه لـرې والـي سـخت جګـر خـون کـړم؛ دکليوالـو ورځ تـر بلـې خـراب وضـعيت تـه پـه کتـو لـه کـوره بهـر وتلـو تـه مـې هـم زړه نـه کيـدو، ان تـر دې چـې د پوهنتـون رخصـتي پـوره شـوه، سـبا مـې دتللـو ورځ وه، داسـې خوشـحاله وم لکـه جنـت تـه چـې ځـم، کنـې نـور کلـه بـه پوهنتـون تـه تلـل رابانـدې بـوج و، امـا دا ځلـې زړه تنګـی شـوم، خـو پـه هـر صـورت پـس لـه ډېـرو شـپو ورځـو مرورتيـا وروسـته لماخوسـتن مـې پـه مـور غږ وکړو:

-مـوري ! زمـا روخصـتي خلاصـه شـوه، سـبا پخيـر ځـم؛ د صـدف پـه حسـاب چـورت مـه وهـه زه يـې جـوړوم، تـر دې دمـه چـې څـه شـوي، هغـه شـوي، لـه دې هـاخوا کـه جنـګ ورسـره وکـړې، کـه عرضـه پـرې وکـړې، کـه هـر څـه وکـړې فايـد نـه لـري، پرتـه لـه تـاوان نـه؛ لا بـه خلـك راکـې وغږيـږي، لا پـه شـرمو پسـې شـرمېږو؛ دا نجلـۍ خـو مـې نـور لـه سـره نـه ده پکـار، پـاتې شـوه هغـه بلـه ورّه خـور يـې هغـه هـم پـه درد نخـوري، پـه اول قـدم کـې خـو بـه اوس لـس کالـه دې تـه انتظـار يـو تـر څـو پېغلـه شـي، بيـا چـې پېغلـه شـي خـدايزده دا څـه بـلا وخېـژي د صـدف خـور ده. هغـه متـل بـه دې اورېـدلی وي)کـه سـل خويونـه نـور کـړې، يـو خو به دې مور کړي(؟ مقصد ته له سره کار مه ورسره لره زه ورسره پوهېږم.

دوهمـه خبـره دا درتـه کـوم، چـې مـوږ او تاسـو اشـتبا کـړې وه، ددې کليوالـو مـو پـه واده نيـت نـه ؤ بـد، دوئ فکـر کـوي چـې مـرواء پـه مـا مئينـه وه، پـه دروغـو مـې د واده کولـو پـه بهانـه ډېـر بـد کارونـه ورسـره کـړي، دبـل چـا سـره لـه واده کولـو مـې هـم ايسـتلې وه، خـو کلـه چـې مـا بـل ځـای واده وکـړو دې تـه بلـه لاره نـه وه پـاتې ذهـر يـې وخـوړل، بيـا يـې کاکـا لـه ډېـر

قهر او خلکو د شرمه خدایزده چېرته ترکي تامه کړه، دری شپې وروسته يې د زيات غم له وجې دېلار زړه پسې وچاودو؛ ددې د مرګ لامل هم ما ګڼې ځکه خلك راته غوسه دي، نفرت رانه کوي !

-خلك لېونيان دي چې څه يې ليدلي نه وي له خپلو ګېډو غبرېږي، تور لګوي، په مئين هلك او نجلۍ يوه ورځ، نه يوه ورځ سرې پوهېږي، خو ما په مرواء تر ننه داسې څه شك نه دی اخيستی، بيا که رښتيا مئينه وای وېلي به يې و، که تا ته يې نشوای وېلی ماته به يې وېلي و؛ که له ما هم شرمېدله دې نجينو ته به يې وېلي و، زړه کې مې وېل:)چې بېچاره ماته ډېرې زاری وکړې، خو بس خدای ج ووهلم(د مور خبرو مې دوام لرلو پسې زياته يې کړه مرواء ته زما هم زړه کېدو خلك چې نن په مرواء دا تور لګوي، زه قسم کوم چې د يوه په خور او لور کې د مرواء حيا؛ دينداري، انسانيت نشته، ددوئ خولې دې خدای ج په خاورو پټې کړي، مخکې مې ووېل چې زما هم ډېره خوښېدله، صرف په دې خاطر مې زړه ورته ونه نيولو چې تاسو دواړه له ماشومتوبه لکه خور او ورور داسې راستر شوئ، ډېر په دې شان يو ځای راستر شوئ، هلکان او نجينې مې ليدلي چې په يوه کور کې لوی شوي وي، له لويدو وروسته يې د کورنی له خوا نکاح وتړل شي، پس له نکاح بيا هغه هلك او نجلۍ ته په يوه بستره کې پرېوتل هغه شان ښه نه ښکاري ځنګه چې ښايي، ځکه ددوئ په مينه کې د خور او ورور دمينې رنګ ګډ وي،) ددې سره مې زړه کې وېل: ورك دې دا ديوې نيمې روپۍ دليل شه؛ هغه، هغه هلکان او نجينې دي چې نصبي ريشه سره ولري، موږ خو صرف ګونډيان يو کاشکې دې راته کړې وای، خو ته هم خدای ج ووهلې زه دې هم خطا ايستلم دغه دې په شنه آسمان دې غرق کړو(

امـا پـه خولـه مـې څـه ونـه وېـل، دمـور خبـرې مـې پسـې اوږدې شـوې وېـل يـې: مـرواء د خـداى ج پخيـر روغ او جـوړه راپيـداکړي، ددې خلکـو آرمـان خـو بـه هـرو مـرو ورپـوره کـړم او پـه دې هـم يقينـي شـوم چـې تـر مـرواء ښـه نجلـۍ بـه پـه ټولـه دنيـا پيـدانکړم؛) زړه کـې مـې بيـا راوګرځېـدل چـې کاشـکي دا عقـل دې مخکـې درسـره واى(خـو پـه هـر حـال مـور مـې پسـې زياتـه کـړه، ددنيـا پـه نجينـو کـې مـې پـه دې يـوه نجلـۍ مينـه راغلـه هغـه دومـره خطـا وختلـه نـور مـې د ناشـناخته نجينـو نـه توبـه ده؛ کـه سـر تـر پايـه دسـرو زرو هـم وي، خـوا تـه بـه يې ور ونه ګورم !

– هـو مـورې ! همداسـې ده، سـتا خبـره مـرواء دې خـداى ج پخيـر راپيـداکړي دا ځـل بـه حتمـاً ددې خلکـو پـه خـاطر دا کـار کـوو، بـده ده، دسـړي لـه ځـان نـه کرکـه وشـي چـې ټـول کلـى ځنـګ تـرې کـوي، خـو خيـر ډېـر چـورت مـه وه؛ خپـل کـور، ژونـد، او لورانـو تـه دې متـوجې اوسـه انشـاءالله د وخـت پـه تېرېـدو بـه د کليوالـو اړيکـې هـم د پخـوا پـه څېـر راسـره ښـې شـي، مـا پـوه کـول خـو داسـې ده چـې يـو نـه دى؛ دوه نـه دي، ټـول کلـى رانـه پـه ځنـګ دى، کـوم يـوه تـه سـړى قناعـت ورکـړي؟ او بـل دا چـې فعـلاً ډېـر غوسـه دي، د خبـرې کولـو موقـع راکـول څـه؛ حتـا خواتـه مـې نـه راګـوري، مګـر بيـا هـم وايـم انشـاءالله د وخـت پـه تېرېـدو بـه هـر څـه سـم شـي، ولـې تاسـو مـو فکرونـه خپـل ژونـد تـه راوګرځـوئ، ډېـر هـاخوا او دېخـوا چورتونـه مـه وهـئ، زه زنـګ درتـه کـوم حـال مـو اخلـم؛ او بـل مـې هـم خـدايزده چـې څـه درتـه وېـل خبـر مـې هېـره شـو؛ خـو خيـر تاسـو دا ډوډى راواخلـئ تـر هغـه کونـدې رايـاد شي.

مدينـه او فريښـته جګـې شـوې، شـيبه وروسـته يـې د لاس مينځلـو اوبـه راوړې، تـر لاس مينځلـو وروسـته يـې دسـترخوان راخـور کـړو، قابونـه يـې پـرې کېښـول، سـابه يـې پـخ کـړي

و، فکـر کـړم وچـه ریشـکه وه، یـوه، یـوه پخـه کـړې هګـۍ یـې هـم لـه پاسـه پـرې وراچـولې وه، ډوډۍ مـو وخوړلـه چـې سـاعت تـه مـې وکتـل ناوختـه وه، پاڅېـدم لمـونځ مـې وکـړو نـور د مـور او خونـدو نـه پـه اجـازه اخیسـتلو سـره خپلـې د خـوب بسـترې تـه ولاړم تـر څـو سـبا دسـفر لپـاره دم راسـته وم، لنـډه دا چـې شـپه تېـره شـوه، سـهار وختـي مـې خـدای ج پامـاني وکـړه، بیـک مـې اوږې تـه کـړو، لـه کـوره راووتلـم کـه څـه هـم د کلیوالـو مـوټر مـو هـم و، خـو ځنګـه چـې دوی څنـګ رانـه کولـو ماتـه یـې هـم خونـد نـه راکولـو چـې ورسـره وخېـژم تـر کابلـه ټولـه سـواري بـد، بـد راتـه وګـوري، مسـتقیماً ولاړم د ولسـوالی لـه عمـومي سـرک نـه پـه ناشـناخته مـوټر کـې وخـتلم، کابـل تـه تـر رسـېدو وروسـته، دخیرخـاني کوتـل سـر کـې د سـه صـدوچهار مـوټرو اډې تـه ولاړم، اول نمبـر مـوټر کـې وخـتلم نـیم سـاعت پـس مـوټر حرکـت وکـړو تـر چهارکـارو چـې تېـر شـو، هغـه دتېـر کـال سـفر دمـرواء رنځوښـی رایـاد شـوې چـې دې سـاحه کـې مـې خـوړلې پـه مـروا ګـۍ پسـې مـې زړه درد وکـړو سـترګې مـې راډکـې شـوې لاس مـې ورجـګ کـړو دګوتـو پـه څـټ مـې اوښـکې وچـې کـړې سـم دم هغه ټپی هم ذهن ته راغله:

)څوک چې په خپله په ځان وکړي،

نه دې ګیلې کړي نه دې اوښکې تویوینه(

خلاصـه تـر سـالنګ واوښـتلو، خنجـان مینجـان مـو هـم لانـدې کـړل ان تـر پلخمـري مـې یـې د صـحني، صـحني انځورونـه سـترګو کـې تاوېـدل، خـو پـه هـر حـال تـر څـو کیسـه اوږده نشـي دلار کیسـه پرېـږدم؛ پـه لنـډو کـې بـه ووایـم چـې د شـپې اوه بجـې وې لیلیـه تـه ورسـېدم د ملګـرو سـره مـې سـترې مشـې وکـړه، طعـام خـاني تـه ولاړم ډوډۍ مـې وخوړلـه واپـس راغلـم اطـاق کـې مـې ملګـرو سـر چـای وڅښـلو، څـه هـاخوا دې خـوا کیسـې مـو سـره وکـړې،

لـه دې وروسـته مـې د تېـر پـه څېـر عـادي ژونـد پيـل كـړو سـهار بـه پوهنتـون تـه تللـم، دشـپې بـه ليليـه كـې وم، وخـت ناوخـت مـې د مـرواء دپوښـتنې سـربېره د كـور احـوال اخيسـتلو زنـګ مې ورته كولو؛ تقريباً دوې مياشتې به مې وتلې وې يوه ورځ مې مور راته وېل:

- دكلـي خلـك د صـدف پـه كيسـه خبـر شـوي، داسـې خوشـحاله دي، ربښـتيا زويـه ! همغـه سـتا خبـره ده، چېـر تـه چـې دوه درى نفـره نـران يـا ښـځې سـره غونـډ شـي پـه خنـدا او ټوكـو وايي: همداسې ښه دي دا د رحيم ددك او لور آزار يې دى !

كه څه هم سخت زړه مې بد شو، خو مور ته مې دتسليت په پار ووېل:

- بـلا دې پسـې مـه پسـې ګرځـه خلـك څـه، څـه نـه وايـي، خپـل ژونـد كـوئ چـې كاسـه كـې يې رالېږي، غلبېل كې يې دې راولېږي چې تر مورږ راونه رسېږي.

فكـر كـړم دشـبكې سـتونزه وه تـر دې خبـر وروسـته دمـور موبايـل پرتـه لـه خـداى ج پامـانې ورقطعـه شـو، زه هـم پـه لار وم لـه تدرسـى نـه ليلېـه تـه راروان وم؛ نـور پسـې ونـه ګرځېـدم موبايـل مـې جيـب تـه كـړو، ليليـه تـه راغلـم، دتېـر پـه څېـر شـپې ورځ تېرېـدې ان تـر دې چـې دا سمسـتر هـم خـلاص شـو امتحانونـه شـروع شـول، دتېـر كـال بـرعكس دهـر امتحـان پـه تېـردو د روخصـتى پـه رانـژدې كېـدو مـې زړه تنګېـدو، دكليوالـو وضـعيت او صـدف پـه كيسـه خبرېـدو تـه يـې پـه كتـو كلـي تـه مـې بلكـل زړه نـه كېـدو لـه همـدې كبلـه يـوه ورځ چـې دوه امتحانونـه لا پـاتې و، ښـار تـه ولاړم، ديـو كنـدهاري ډاكتـر دواخـانې تـه ورغلـم د ډاكتـر كـور هـم همدلتـه مـزار كـې و ، لـه دې مخكـې هـم چـې دواه بـه مـې پكـار شـوه ورتللـم بـه، يـوازې دا دواخانـه يـې نـه وه؛ د دواخـانې لپاسـه)حيـات كلينيـك(هـم دې ده و، ډاكتـر تـه مې ور ياده كړه:

– ډاکتـر صـيب ! پـه دې دواخانـه يـا کلنيـک کـې دې کـوم کارمنـد تـه ضـرورت نشـته، کـه وي زه غواړم کار درسره وکړم؟

– نه کارمندان پوره دي، ته څه کار کولی شې؟

– هـر څـه چـې وي دشـپې کـار وي، کـه دورځـې کـولی يـې شـم، نيګـاواني، يـا بـل هـر کـار چـې وي؛ ددې سـربېره د کمپيـوتر سـاينس پـوهنځی محصـېل يـم پـه انګلسـي او کمپيـوتر هم تر يوې اندازې پوهېږم، ددې دواخانې او دې ته ورته کارونه کولی شم.

– کمپيوتر دې لږ زده دی که ډېر؟

– پنځه پروګرامه مې زده دی

– ښا ماشاءالله د کوم ځای يې؟

– د وردګو يم !

– ډېـر ښـه، کارمنـدانو تـه خـو ضـرورت نـه لـرم، ولـې کـه همداسـې کـار راسـره کـوې د دواخـانې کارونـه زده کـوې راځـه درې وختـه ډوډې او کـه دشـپې ځـای نـه لـرې پـاس کلنيـک کـې ځـانګړی وطـاق هـم درکـوم، تيـار فـرش او ضـرف لـري، ديـوه ډاکتـر اطـاق دی هغه ترې ولاړم.

مـا هـم لـه خـدای ج همـدومره يـوه سـرپنا غوښـته ورسـره اوکـې مـې کـړه، امـا دا مـې ورتـه وويـل: چـې دوه امتحانونـه پـاتې دي، چـې دا خـلاص شـول دوې ورځـې وروسـته راځـم، او پسرلی کله چې بيا درسونه شروع شول پس له نيمې ورځې راځم.

دا یې هم راسره ومنله؛ درې ورځې وروسته رخصتي شوه هلکان کورنو ته روان شول دلیلېه ساتونکي قلف په ګوته کې ګډولو په لیلیه کې په پاتې هلکانو یې ناري وهلې:

– زود، زود برایي دروازه ره قلف مي کنم.

ما هم بیک غاړه کې راوچولو کلنیک ته راغلم، ډاکتر مې اطاق راته تسلیم کړو، بیک مې پکې کېښود، نور ورښکته شوم، دواخانه کې مې کار ورسره شروع کړو؛ لمړی خو دا کېږده؛ دا راکړه دشپو ورځو په تېرېدو سره دسړي عتماد رابانـدې زیات شو ډېرې وخت به دواخانه کې تنها وم، دی به بل ځای تللی و، که څه هم راته ویلي یې نه و، خو ډاکتر دې خیر یوسې هره پنجشنبه یې ۱۵۰۰ افغانی دحمام، ویښتو جوړولو؛ موبایل کارت لپاره راکولې؛ شپې وې ډوډۍ او اطاق مې مفت و، دا ۱۰۰۰ افغانی زما دحمام او ځینو نورو اولیه ضرورتونو لپاره بس وې؛ په ۵۰۰ روپیو مې یو د کمپیوتر او انګلسي کورس ونیولو پس د مازدیګر له خلور بجو به ورتللم؛ مور ته مې هم همدا کورسونه د سږ ژمي نه ورتللو بهانه کړي و، لنډه دا چې د ډاکتر سره مې ددې ژمي علاوه ټول اوړی هم کار وکړو، پس له پسرلیه به نیمه ورځ پوهنتون کې وم، نیمه ورځ مې دواخانه کې کار کولو، او تر څنګ مې یې همغه کورسونه هم تقیبول، په دې وروستیو کې یې ډاکتر د موټر کلی هم راکړې وه، تر پوهنتون او دواخانې به پکې تللم راتلم، یوه ورځ چې د جمعې ورځ وه، پوهنتون او دواخانه دواړه رخصت و، له حمام نه راووتلم یو دوې هګۍ یو څو رومي بانجان، یوه دنانوایي ډوډۍ مې په لار کې راسره راوخیستل د اطاق په لور راروان شوم، که څه هم کلنیک کې ډوډۍ وه، خو هسې نن مې د هګیو شوق وکړو، اطاق ته د رارسېدو سره سم چې لا مې دلاس خلته په غولي نه وه، اېښې، موبایل ته مې زنګ راغلو؛ را ومې ایستلو چې کتل مې نمبر ناشناخته و،

لمړی مې خلته هاخوا کونج کې د ګاز تر څنګ کېښوده؛ واپس راتاو شوم دبسترې له پاسه لوړ کېناستم موبایل مې اوکې کړو، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

– سلامونه !

له مقابل لوري لمړی څښو پېښ راتلو وروسته په نرم ښځینه آواز ووېل شول:

– وعلیکوم سلام اکبر جانه ښه یې؟

فکر مې وکړو حتما له دوستانو مو څوک دي، ځواب مې ورکړو:

– الحمدالله ښه یم، تاسو ښه یی کور خیرت دی؟

– شکر دی ښه یو !

– وبښه ولاکه مې پېژندلي یې؟

– افففف له کومې خبرې چې وېرېدم همغه دې وکړه.

– په مطلب دې پوه نشوم؟

– میاشتې کېږي هر ورځ موبایل راځي کرم غواړم زنګ درته وکړم اما د پورتنی پوښتنې له وېرې یې دې واپس کېږدم.

– ته څه وایې؟ صحیح وغږېږه !

– نوم مې درته اخلم، خو ته او خدای)ج(ته او رسول)ص(ستا دې په خپله ځوانی او خپله مردانه ګۍ قسم وي، که به مې رټې !

– دا څه شی غږوې، ښا څه وواېه څوک يې؟

– نه داسې نه وايم؛ په پورتني قسم وعده راسره کوې کنه؟ چې رښې به مې نه او خبرې به مې اورې !

– هو څه وواېه:

– صه صه صه، افففف په کومو سترګو په کومه خوله، څه رنګه درته وواېم؟

– الګويي مه کوه، که وايې وواېه که نه وايې موبايل قطعه کومه؟

– نه، نه قطعه يې نکړې صه صه صه صدف يم له مدين خېلو نه مې زنګ وهلی !

ددې خبرې په آورېدو مې له ټول وجود سور تاو پورته شو، خو خير خپل احساسات مې کنترول کې راوستل د مخکې په شان عادي غږ مې وويل:

– ښا غوارې څه وواېې؟

– غوارم ښښنه درنه وغوارم؛ په ژړاغونې غږ يې پسې زياته کړه: ښېله شکه ته دخدای ډېر نازولی ولې يې، افففف ستا له آزاره توبه.

– ما ښنلې يې !

– نه، نه داسې ښښنه نه يادوم، درځم تر زنې دې نيسم ښښنه درنه غوارم، له ښښنې وروسته بې له کوم قيده؛ شرطه او مالي لګښته دشرعي نکاح په مشروعيت کې دې دژوند تر پايه په ټوله مينه او اخلاص خدمت کې حاضرېږم.

- لا زړه دې نـه دی یـخ غـواړې نـوري ملنـډې هـم رابانـدې ووهـې، تـر دې زیـات خلـك راوخندوې؟

- نه؛ نه؛ خدای ج دې نکړي، دا خو خبرې مې واوره.

ددې خبـرې سـره مـې خـرپ موبایـل ورقطعـه کـړو، جـګك شـوم پـه هګیـو پخولـو مـې شـروع وکـړه؛ د همـدې هګیـو پخولـو پـه جریـان کـې یـې پرلـه پسـې ځـو زنګونـه نـور هـم ووهـل، پـرې اوکـې مـې نکـړل؛ فکـر مـې د صـدف خبـرو کـې و، هګیـو هـم ځـه بـېخ رانـه ونیولـو، سـوی بـوی یـې ولګیـد، خـو خیـر هرکـاره)تخـم پـزي(مـې دګـاز لـه سـره ربنـکته کـړه پـه خوړلـو مـې یـې شـروع وکـړه، سـر سـر مـې یـې تـرې راټولولـو، پـه دې وخـت کـې د صـدف زنګونـه هـم بنـد شـول، تـر ځـو مـې ډوډۍ خوړلـه چـایبر هـم واېشـېدو چـای مـې وراچولـو د دم تـر اخیسـتلو مـې یـې؛ دوې، درې ګـولې ډوډۍ نـوره هـم وخـوړه لـه دې وروسـته مـې دسـترخوان او هرکـاره ټـول کـړل چـای مـې راوچولـو، نـیم ګـلاس یـا ځـه زیـات بـه مـې ځښـلی و، چـې ګرنـګك شـو موبایـل تـه مـې مسـېج راغلـو، لاس مـې ور اوږد کـړو د بسـترې لـه سـره مـې موبایـل راواخسـتلو، چـې کتـل مـې مسـېج هـم دصـدف لـه نمبـر نـه را اسـتول شـوی و؛ د راسـپړلو سـره سـم مـې یـې پـه لوسـتلو شـروع وکـړه، لا مـې پـوره نـه ولوسـتی چـې ګرنـګك شـو بـل مسـېج یـې راواسـتولو د لمـړي تـر لوسـتلو وروسـته مـې د دوهـم پـه لوسـتلو شـروع وکـړه، دا مـې هـم پـوره نـه و لوسـتی چـې بـل یـې راواسـتولو خلاصـه پرلـه پسـې یـې اوه مسـېجونه راواسـتول؛ پـه مسـېجو کـې د لیـك ترتیـب او پـه خپـل ځـای د لغـاتو اسـتعمال تـه پـه کتـو یـې، نجلـی پـه لـوړه کچـه باتعلیمـه معلومېـده، مـدین خیلـو کـې د نجینـو لیسـه وه، بـل ددې پـلار سـرمعلم و؛ زړه کـې مـې وېـل: د دولسـم شـهادت نامـه خـو بـه یـې طبعـاً اخیسـتې وي، که ځه هم د لیك له دیدګاه یې تحصیل لوړ ښکارېدو، خو په هر راز.

راځــم د مســپجونو محتــوا تــه، پــه لمړيــو دريــو کــې خــو يــې صــرف زارئ کــړې وې، پــه خپلــو بــدو عتــراف او بښــنې يــې غوښــتې وه، ددې ســربېره يــې هيلــه کــړې وه، چــې موبايــل مــه را قطعــه کــوه؛ پــه وروســتيو نــورو څلــور مســيجو کــې يــې ســر تــر پايــه تقريبــاً يــوه موضــوع را اســتولې وه، خــو فکــر کــړم ليــک يــې زيــات و، يــوه مســېج يــې ضــرفيت نــه لرلــو ځکــه يــې د څلــورو مســېجو پــه واســطه را اســتولې وه، چــې ددې هــم لمــړئ کرښــې تــر ډېــره پــه زاريــو او بښــنه غوښــتلو راڅرخېــدې، خــو پــه هــر حــال ټــول ټــال يــې دســلام پــه پيــل ســره داســې يــو څــه ليکلې و:

–ســتا غوســه او خپګــان پــه ځــای دي، تــه ملامــت نــه يــې مــنم زمــا لــه لاســه دعــالم د خنــدا شوې، طبعاً ډېرې انديښنې، بې خابی پرېشانی او ...

بــه دربانــدې تيــر وي، ماتــه بــه دې هــم ډېــر آزار کــړی وي؟ همداســې کــورنی بــه دې ډېــر آزار کــړې وي؟ چــې دا دې پــه ســزا يــې هــم ورســېدم مــلا يــې بوتــه راتــه ماتــه کــړه بدبختانــه شــبير مــې لــه لاســه ورکــړو؛ خــو پــه والله بــالله صــمت الله کــه زه خبــره وم، تاتــه زمــا د کــوزدې ګــل زمــا پــه غايــب کــې مــور او پــلار مــې درکــړی و، مــنم تاتــه زمــا لــه خــوا دا ټــولې بــدبختی در جــوړې شــوې، ولــې زه دومــره بــې احساســه دلکوشــه نــه يــم، دا هــر څــه زمــا لــه ارادې پرتــه او يوازې تا ته نه بلکې ما ته يې هم ډېرې سردردی جوړې کړې.

خــو پــه هــر راز؛ هســې نــه ليــک مــې ډېــر زيــات شــي پــرې خســته دې کــړم، مســتقيماً راځــم دې خبــرې تــه کــوم چــې شــبير هــم کيســه درتــه کــړې وه، لــه کــالونو راپــه دې خــوا مــې دشــبير ســره مينــه وه، يــو بــل تــه بــې انتهــا ګــران و، خــو کــه ووايــم شــايد درتــه دمنلــو نــه وي چــې تــه دې دمــه مــو لاس يــو دبــل پــه لاس نــه دی لګېــدلی، ملګرتيــا مــو يــوازې پــه لفظــي خبــرو ولاړه وه، هغــه هــم د ادب پــه دايــره کــې، دا نــه وايــم چــې زه ښــه نجلــی وم دځــان ســاتنه مــې کولــه، نــه بلکــې

شبیر خپله ډېر دینداره پاك نفسه انسان و، حتا ما به چې کوم قدم له چاوکاټ نه بهر کېښود ده به مې په کلکه مخالفت کولو، په ټول ددې ټول عمر دملګرتیا کې مو د ادب له دایرې وتل او زیاتی هغه عکسونه اخیستل و؛ چې شبیر مزار ته دروړل هغه هم د ډېرې اړتیا په اساس پرته له هغه عکسو ممکن ستا باوري کول هم آسانه نه وای. خدای ج مې په سر دی نور مو ډېره سپېڅلي ملګرتیا کړې؛ خو دا هم په هر حال فکر کړم کیسه بیا رانه اوږده شو، ترځینو خبرو به تېره شم رابه شم دې ځای ته کله چې شبیر ستاسره مزار کې ولیدل، ستا نه له راتلو وروسته کندهار ته ولاړو په وروستي ځل یې زنګ هم له کندهار درته وکړلو، زما شماره یې په ګروپي ډول وصل کړې وه، ستاسو ترمنځ خبرې ما آورېدلې، باور وکړه هغه خبرې ته مې دي تر بیګاه ژړلي چې ورته ویل دې: تاته دې مبارك وي، واقعاً ددې خبرې کول سخت دي، دیو ځوان لپاره هغه هم بیا زمونږ او تاسو پښتانو په ټولنه کې، سخت مې زړه در باندې و دردېدو؛ مور او پلار ته مې آزار، آزار په خوله راتلو، خو افسوز.

راځم مخکنی خبرې ته دشبیر پنځه میاشتې درسونه پاتې و، دده له فراغت وروسته مو دکوژدې کولو تصمیم لرلو، کله یې چې درسونه خلاص شول د واړه خوښیو؛ هیلو او امیدونو سره دکور په لور رازوان و؛ له بدمرغه مرګي لار ورته نیولې وه، دغزني ساحه کې یې موټر ترافکي پېښه کړې و، دشبیر په شمول ټولې سواری ساه پکې له لاسه ورکړې وه، انا الله وانا علیه راجعون.

ددې ستړې غمېزې سربېر له همغې ورځې راهسې چې تا وویل: تاته دې مبارك وي ګام په ګام یوه تر بله ژورې کندې دي له یوې خېژم په بله کې لوېږم، منم هر څه له

خـدای ج دي، ولـې ګناه مـې سـتا آزار ګـڼم، کـه ښښـنه راتـه ونکـړې، او داسـې ښښـنه چـې دټول عمر لپار دي د خدمت کولو وياړ راونه ښيې، ممکن همدا کړاونه مې ووژني.

هـوو رښـتيا دا فکـر هـم ونکـړې چـې ځـان را بانـدې ټـپ کـوي، نـه؛ نـه؛ کـه وغـواړم پـه يـوه ورځ کـې د ځـان لپـاره د ژونـد ملګـرې پيـداکوم؛ هغـه هـم ښـه د مينـې وړې تـرې مـې، ښـه ښـکلې پـه ماليـاتو سـنبال او زمـا واړه شـرطونه منـنـونکې، ولـې نـه زه لکـه بعضـې نـورې نجـونې نـه غـواړم چـې صـرف پـه څهـره هلـك يـا نارينـه بانـدې خپـل محرمـات مـات کـړم، ولوکـه پـه ظـاهر هـر څـو ښـکلې يـا مالـدار وي، البتـه دا غـرور زمـا پـه مـزاج کـې دی، لـه دې کبلـه مـې پـه خـورا ځوانـانو خيالـه نـه راځـې، او نـه يـې پـه خپـل بـدن تسـلط حـق ګـڼم، کنـې زمـوږ کلـې کـې د شـبير پـه پرتلـه ظـاهراً ډيـر ښـکلي ځوانـان ګرځـې، خـو شـبير مـا دخپلـې پـاکې، هوښـيارۍ، انسـانيت او پـه ټـول کـې دخپلـې درونـې مردانـه ګـۍ لـه مخـې پکـې انتخـاب کـړی و، خـو افسـوززز، او نـن هـم چـې تاتـه پـه ځـان رسـولو دومـره ټينګـار کـوم؛ هـرو مـرو دې څنګـ تـه درتلـل غـواړم، نـه يـوازې دا چـې سـتا نـه ښښـنه غـواړم، بلکـې دشـبير پـه شـان دې دمينـې وړې، تـرې او ملګرتياتـه ليوالـه يمـه، دشـبير تـر نـه روزې کېـدو وروسـته، يـوازنۍ انتخـاب مـې يـې؛ کـه تـه راتـه دا چـانس رانکـړې پرتـه لـه دې چـې د کـوم بـل ځـوان نوم واخلم، ټول عمر به يوازې تېر کړم، خو نه دا خبر به خامخا درباندې منم.

هـو رښـتيا کېـدی شـي دا سـوال هـم درتـه پيـدا شـوای وي، چـې کـه تاتـه رښـتيا پـه خـوی او خـواص يـا درونـي مردانګـۍ لرونکـې ځوانـان اوليـت لـري؟ شـبير خـو دې کليـوال و، هـر څـه يـې درمعلـوم و، دا بـه ومـنم چـې نمـوړې بـه دې د خپلـې ځانګړتيـا لـه رويـه انتخـاب کـړی وي، مګـر زمـا د څهـرې نـه ليـدلو سـربېره، د خـوی او خواصـو سـره هـم نااشـنا يـې، بيـا دې پـه کوم دليل دومره کلك باور راباندې وکړو؟

سوال دې په ځای دی، ولې لکه څنګه مې چې مخکې دشبير د ښکلو ځانګړتياو يادونه وکړه؛ همداسې دروغ، لاپې يا د چا په غيبت او توصيف يې هم بلکل وخت نه ضايه کولو عادت يې نه و، له همدې کبله ډيری خلک يې دنيکو اخلاقو، ناستې ولاړې نه متره و، خپله الګو يې ګرځولی و، دده په قدم به يې قدم اېښودو.

مګر يوازينی کس ته وې چې شبير دې له انسانيت او سترې حوصلې نه متره شوای و، تل به يې چې زنګ ووهلو ستا يادونه او توصيف به يې کولو، خصوصاً دغه اخيري جمله به يې دې ډېره په خواشنی سره يادوله چې وېل دې: تاته دې مبارک وي.

همدا د شبير له خولې ستا توصيفونه او شبير غوندې پراخه فکر لرونکی انسان له ځان نه متره کول، طبعاً سړی په دې يقين کوي چې دځمکې په سر له خال خال انسانانو نه ياست، له همدې کبله مې قاطع پرېکړه کړې چې ستا په وړاندې به مې تر هغو په سرو سترګو د عذر او زاريو لمن خوره کړې وي ترڅو ستا د ترحم تر سيوري لاندې نه يم راغلې؛ يا مې ددې آرمان قرباني شوې نه يم، ګورته مې نه وي راسره وړی.

مسېجونه همدومره و، اخير کې يې د وېرې تر څنګ دخوشبنۍ پنځه سټکرونه هم پسې لګولي و.

د مسېجونو تر لوستلو وروسته مې دځواب وراستولو يا نور څه وېلو نه ډډه وکړه،)زړه کې مې وېل اول خو دې شايد کوم بل فساد زړه کې وي، بيا که هيڅ فساد هم نه وي، زه دومره بېغيرته درته ښکارېږم چې په خپلو سترګو مې دې عاشق وليدلو؛ په خپله خوله دې هم راته ووېل: چې کالونه کالونه مې ملګري ورسره کړې، اوس به په دې ټولو سترګې پټوم او تا به خپل عزت او ناموس جوړوم؟(

موبایـل مـې واپـس د بسـترې لـه پاسـه کېښـود، ګـلاس مـې راپوتـه کـړو چـې غـوړپ مـې تـرې وکـړو د عـادي اوبـو پـه شـان يـخ کـرخ شـوای و، پـه چيبـر مـې لاس کېښـود، دا هـم د کومـا پـه حال کې و، دخښلو نه و.

جـګ شـوم خيـرن ګيلاسـونه مـې سـره د ظرفشـويۍ پـه هرکـاره کـې واچـول د دهلېـزه پـه دسـت شـويۍ کـې مـې يـې پـه مينځلـو شـروع وکـړه؛ واپـس چـې اطـاق تـه راغلـم د آذان غـږ مـې واورېـدو، سـاعت تـه مـې سـترګې ورجګـې کـړې خلـورنيمې بجـې وې د مـازديګر دلمانځـه وخـت و، څـو دقيقـې وروسـته مـې اطـاق قلـف کـړو مسـجد تـه روان شـوم، پـه لارو مـې پـه جيـب کـې کړنګـار شـو موبايـل تـه مـې زنـګ راغلـو، راومـې ايسـتلو چـې کتـل مـې بيـا صـدف وه، واپـس مـې ورقطعـه کـړو، مسـجد کـې وم چـې بـل زنـګ ئـې ووهلـو خـو ښـه و، موبايل مې مخکې له مخکې لړزه کې کړې و.

څـه سـر مـو خـوړوم پـه هـر نـيم سـاعت کـې يـې يـو زنـګ وهلـو يـا يـې مسـېج کولـو، زنـګ خـو مـې نـه اوکـې کولـو؛ پـه مسـېج کـې کلـه پـه يـو رنـګ غـذر او زارۍ کلـه پـه بـل، کلـه بـه يـې د موبايـل د اوکـې کولـو هيلـه کـړې و، خلاصـه دا لـړۍ شـپو، شـپو هفتـو، هفتـو تـه وغځېـده؛ بلاخېـره تنـګ يـې کـړم؛ دواخانـه کـې لـه ډاکتـر او کلنيـک کـې لـه نـورو کارمنـدانو هـم شـرمېدم، دم پـه دم بـه مـې جيـب کـې موبايـل لړزېـدو بـړ بـړ بـه يـې کـول، دشـرم تـر څنـګ وېرېدلم ترڅو هسې نه چې نور شکونه او بدګمانۍ وکړي.

لنډه دا چـې شـماره مـې يـې تورليسـت تـه واچولـه زنـګ او مسـيجونه مـې يـې وربنـد کـړل. لـه دې سـر دردۍ مـې ځـان خـلاص کـړو، د مخکـې پـه شـان آرام فکـر مـې دې دواخـانې د کـارونو تـر څنـګ خپلـو کورسـونو پـه تقيبولـو پيـل وکـړو، خـو دا چـې دتېـر ژمـې سـره سـره د

اوړي په رخصتۍ کې هم کور ته نه وم تللی؛ پس له امتحانو ددې ژمي په را رسېدو مې مور وېل:

– نور که ته نه راځې زه درځم؟

اګر چې زړه مې نه کېدو که د کليوالو له مانه بد راتلل برعکس ما يې هم په وړاندې حساسيت پيداکړی و، هېڅ مې نه خوښېدل چې مخ يې په مخ راولړي

خو مور مې مجبور کړم چې ورشم، که څه هم په موبايل مې يې ورځ کې درې څلور کرته احوال اخيستلو تر څنګ مې ئې دمرواء پوښتنه هم ترې کوله، ولې په دې يې بسنه ونکړه، له ډاکتر نه مې تر پسرليه اجازه وغوښتله د ډاکتر هم لاس راباندې سپک و، زړه يې نه کېدو چې ترې ولاړ شم وېل يې:

– مه ځه وردګو کې جنګونه دي، خوږ به شې.

اما د مور خبره مې چې ورسره شريکه کړه نور يې غږ ونه کړو، جيب ته يې لاس کړو پنځه زره افغانۍ يې راته ونيولې وېل يې:

– اممم دا دې کرايه کړه !

– خير يوسې پيسې لرم !

سرې په جدې انداز ووېل:

– واخله !

پيسې مې ترې راواخيستې خدای پماني مو سره وکړه ترې راروان شوم.

سهار وختي دمزار نه دکابل په لور موټر کې راوختلم، تر ټولې ورځې مزل وروسته قضا مازيګر کور ته راورسېدم، مور او خويندې مې ډېر راته خوشحاله شول همداسې زه يې هم په ليدو خوشحاله شوم اما رنګونه يې داسې خراب و، د سبب پوښتنه مې يې ترې وکړه:

- ولې مو رنګونه داسې الوتي خيرت خو به وي؟

- هو شکر خيرو خيرت دی،

کومه ستونزه يې راپه ګوته نکړه خو فکر کړم د کليوالو د بد برخورد، پس پسک، خبرو، دصدف په کيسه خبرېدو له وجې ځورېدل رنګونه يې الوتي و، ما هم په همدې تړاو ډاډګيرنه ورکړه:

- د چا کيسه کې نشئ خپل خوشحال ژوند کوئ، خلک چې هر څه وايي وايي يې دې، مورې او تاسو هيڅ بد يا دشرم کار نه دی کړی، صدف مورې وکړه؛ چې پوه شو بې لارې ده واپس مو ورپرېښوده، دا بې غيرتي نه ده بلکې غيرت مو کړی، ځکه زمونږ کور فاحش خانه نه ده، چې فاحشې ورته راټولې کړو؛ او همداسې د مرواء دوئ سره مو کوم بد کړي؟

مدينه مسکۍ شوه وېل يې:

- موري ! لالا رښتيا وايي مورې هم دا دومره وخت له فکر کولو پرته ځانونه د خداى ج په وړاندې ګناهګار او د خلکو په وړاندې ملامت ګڼل د زړه وينې مو ورسره خوړلې، بلا مو پسې.

کــه څــه هــم مــور مــې مــدينې تــه پــه خولــه څــه ونــه وېــل، ولــې د تنــدي لــه وريــن والــي يــې معلومېده چې خبرو مې خوند ورکړو.

خــو پــه هــر حــال راځــم دې ځــای تــه شــپه تېــره شــوه، ســهار لــه چــای خوړلــو وروســته بهــر ووتلــم، لمــړی د مســجد تــر ســپاچې ولاړم، چــې دا ســپاچه د ټــول کلــي مرکزيــت و، لــوی او واړه بــه يکــې راټولېــدل، پــه ســپاچه لــه څــو لحظــو تــم کېــدو وروســته بــاغ تــه روان شــوم؛ پــه زړه مــې تــوري لــړې راخــورې شــوې، د کــور نــه پــه راوتلــو پښــيمانه شــوم، پــه وړانــدې مــې دخلکــو چلنــد نظــر تېــر کــال تــه بېخــي ترينګلــی و؛ هغــه وخــت لا ښــه و، يــو نــيم بــه چــې مجبــور شــو، زړه نــازړه بــه يــې دوې ګــوتې راتــه ونيــولې، دا ځــل نــه يــوازې دا چــې هېچــا ســترې مشــې راســره ونکــړه؛ بلکــې خپلــو منځونــو کــې بــه يــې خنــدل ټــوکې يــې وهلــې، نتيجــه کــې يــې د صــدف دپېغــور پيــام پــه ښــکاره بڼــه تــر مــا رارســولو،)زړه کــې مــې وېــل: افــرين مــې پــه مــور او خويندو، ددې يهودو منځ کې به يې ولې رنګونه نه وي الوتي(

بــاغ کــې هــم لــه څــو دقيقــو وخــت ايســتلو وروســته واپــس کــور تــه راغلــم، لــه دې پــس دوه هفتــو کــې هــم يــو ځــل لــه کــوره نــه وتلــم، ژمــی مــې پــه همــدې شــان تېــر کــړو، پســرلی غزنــي تــه ولاړم د کــور تــر ټولــه ســودا راپــوره کولــو وروســته مــې مــور او خوينــدو تــه پــه لانــدې کلمــاتو ډاډګيرنه ورکړه:

-فقــط تــر راتلــونکي منــی صــبر وکــړئ چــې زمــا دا يــو اخيرنــی کــال دې پوهنتــون هــم خــلاص شــي، تــر هغــه پــورې د هېچــا کيســه کــې مــه کېــږئ، منــی کــه ددې يهــودو چلنــد پــه همدا شان و، هرو مرو مو غمه خورم داسې ځای ته مو بوځم چې...

خبره مې د همدې خوشبينۍ په نقطه کې ګونګه پرې ښوده، نور مې څه ونه وېل، سبا مې بيک اوږه کې واچوو، خدای پاماني مې وکړه د پوهنتون په لور روان شوم، پوهنتون کې تر اوليه کارونو کولو درې څلور ورځې وروسته بيا ډاکتر ته ورغلم، داکتر مې په ليدو ډېر خوشحاله شو، که څه هم ډوډۍ مې خوړلې وه، اما ده، پرته له دې چې ما وپوښتي، هوټل ته يې زنګ ووهلو، شيبه وروسته يوه هلک په هغه پلاستيکي يو بار مصرف کاسه ګکو کې يو خوارک پلو راوړو، ما هم په بسم الله سره شروع پرې وکړه، خو موړ وم تر نيمايي مې چې وخوړله نوره نه کېده، واپس مې د کاسه ګکې سر پوښ پرې ورنسکور کړو، جګ شوم بهر مې د يوه کانتنر تر څنګ کېښوده تر څو سپايان يا پشکې يې وخوري، دواخانې ته په راګرځېدو مې له ترموز نه چای راواچولو ددې تر څښکلو وروسته مې له ډاکتر نه د اطاق دکليو پوښتنه وکړه؛ دمېز روق يې کش کړو کلی يې راته ونيولې، دا مې را واخيستلې اطاق ته وختلم د بيک تر ايښودو، واپس دواخانه ته راښکته شوم، په کار مې پيل وکړو؛ ډاکتر نوي راوړې دواوې راته معرفي کړې، شيبه وروسته يې وېل:

-زه يوې جنازې ته ځم، ته کولی شې دواخانه وکړې، که خسته يې بيا ممتاز راغواړم؟ ممتاز يې دزوی نوم و.

ډاډ مې ورکړو:

-نه، نه زه شته يم بېغمه ورځه !

ډاکتر مې روخصت کړو.

فکـــر کـــړم کیســـه بیـــا رانـــه اوړده شـــوه، وبښـــئ، دا وړې، وړې پېښـــې او خبـــرې دې وې، راځـئ راسـاً بـه دا خبـره وکـړم چـې دا اوړی مـې هـم د تېـر کـال پـه شـان نیمـه ورځ پوهنتـون کـې نیمـه ورځ د دواخـانې پـه کولـو سـره تېـر کـړو، او همداسـې پـه څنـګ کـې مـې يـې يـو کـورس هـم ورسـره تقیبولـو، دشـپې لـه خـوا بـه مـې تـر لسـو، يولسـو بجـو د پوهنتـون د ورځنيـو درسو سره پخوا کې د کورس درسونه زده کول، کارخانګۍ به مې رسولې.

البتـه ديـوې خبـرې بايـد يادونـه وکـړم، مـا بـه فسبوک او انټرنټـې نـور افشـنونه ډېـر نـه کـارول ترڅـو لـه درسـونو پـرې ونـه وځـم هسـې پـه هفتـه کـې بـه مـې کـه يـو ځـل ډېټـا کليـک کـړه، پـه فسـبوک يـا کـوم بـل افشـن کـې بـه مـې څـو دقيقـې تېـرې کـړې؛ پـه همـدې اسـاس فکـر کـړم دمېـزان اخيـرې شـپې ورځـې وې، نـه پـوهېږم چـې د څـه پـه خـاطر ملـي روخصـتي وه، دلماسښـين لـه لمانځـه وروسـته مـې کمـيس پـه کـوټ بنـد راځوړنـد کـړو، هـوا ګرمـه وه، يـوازې پرتـوګ او زيـر پېرانـې مـې ځـان کـې وه، بسـترې تـه مـې څنـګ ووهلـو، ډېټـا مـې روشـن کـړه ګوګـل کـې مـې پـه څـه معلومـاتو پسـې سـرچ وکـړو؛ دمعلومـاتو تـر راپيدکيـدو مخـې کرنـګ شـو، واټسـاف تـه مـې يـو مسـېج راغلـو؛ راومـې سـپړلو نـوم يـې نـه و، واټسـاف نمبر ناشناخت و، ليکلي يې و:

– سلامونه او نيکې هيلې، الله ج دې وکړي اکبر جان اوسې اشتباه مې نه وي کړې؟

په ځواب کې مې ورته وليکل:

– وعليکوم سلام مننه؛

نه اشتباه دې نه ده کړې؛ هو اکبر يم؛ خو په بښنې سره ته مې هم ونه پېژندې؟

– چېرته يې؟

– مزار کې يم، خو خپل اسم مبارك دې راته ونه وېلو؟

– کور ته دې څه وخت ځې؟

– نوم دې نه وايې؟

– په قهر شوې؟

– نه په قهر نه يم، خو اکلاً دومره بايد سړی پوه شي چې د چاسره تماس کې يم؟

– صحيح ده، نوم درته وايم، ولې ستا دې په خپله ځوانۍ يا دهغه چا په سر قسم وي، چې تر ټولو ډېر درته ګران وي، که به مې بلاك کوې، واپساف مې دې د موبايل دشمارې له مخې ډېر په خوارۍ پيدا کړو، صدف يم !

قسم را اچولو ته په کتو يې، که څه هم ځان مې دومره راته مهم نه و، خو مور مې او ترخنګ يې خويندې مې راباندې ګرانې وې، بلاك مې نکړه ولې د ځواب له ورکولو نه مې يې ډډه وکړه.

دڅو دقيقو په تېرېدو سره يې بل مسيج وکړو؛ خلاصه تر څو آنلاين وم، ځلور و، که پنځه لوی لوی متن لرونکې مسېجونه يې نور هم وکړل، ولې محتوا يې همغه پخوانيو دسېمکارت مسېجونو ته ورته په بېل بېل ډول عذر، زاريو، قناعت آور او رضاء کوونکو خبرو راڅرخېده، که څه هم ټول مې ولوستل، ولې په ځواب ورکولو مې يې بيا هم خوله پټه کړه، ګوګل ته راغلم د اړتيا معلومات مې تري کاپي کړل، نور مې انټرنيټ آفلاين کړو؛ دې کيسه ته دفعلاً لپار همدلته دپای ټکی ايږدم.

را ګرځم خپلې مخکنۍ خبرې ته ترځو هېر شوي مو نه وي تکرار وايم لکه څنګه مې چې مخکې ووېل: دا اوړی مې هم د تېر کال په شان نیمه ورځ پوهنتون کې نیمه ورځ د دواخانې په کولو سره تېر کړو.

ان تر دې چې منی د امتحانو له ورکولو څخه څه وخت وروسته نتایج اعلان شول، د پنځه اتیاه فیصدۍ په تر لاسه کولو سره بریالی شوی وم، ایششش پس له وختونه هغه وه خوشحالي، کور ته مې زنګ ووهلو په مور او خویندو مې زېری وکړو هغه هم ډېرې خوشحاله شوې، مور مې د خپل عادت سره سم له ډېرې خوشحالۍ په ژړاه شوه)زړه کې مې په ډېر افسوز سره راتاو شول: کاشکې مرواګۍ هم وای اوس به څومره خوشحاله شوې وه(خو په هر حال د همصنفیانو او ملګرو سره مې خدای پامانی وکړې همداسې ټول محل، خدای پامانی، خدای پامانی خنداګانې او ژاړګانې وې؛ تقریباً دولس نیمې بجې وې دواخانې ته راغلم په ډاکتر مې زېری وکړو واقعاً ډاکتر هم ډېر خوشحاله شو وېل یې:

- زېری دې هرو مرو در کوم.

تر دوېئ خوړلو وروسته مې بیا تر تیاره ماښامه دواخانه کې کار وکړو، ماښام مې ډاکتر ته ووېل:

- ډاکتر صیب ! زه سهار وختې پخیر ځم، شاید بیا دې ونه وینم، غواړم خدای ج پاماني همدا اوس درسره وکړم.

ډاکتر د ټوکې په انداز راغبرګه کړه:

- څه شی کړې سړیه ! مه څه هاخوا جنګونه زیات دي سبا به مړ یې؟

په مسکاه مې ځواب ورکړو:

– توکل په خدای ج !

بیا یې وېل:

– راشه بله وکړه !

– څه؟

– دا مور ته مخامخ شاهین عالي تحصیلاتو موسسه په عالي کچه، د ماستري زده کړې ورکوي، سند یې هم ټولې دنیا ته دباور وړ دی، رائیس یې زما ملګری دی، لمړی خو دې بېله فیسه پرې شاملوم، ولې بیا هم که کم او توم څه یې غوښتل زه یې ورکوم.

– مننه ډاکتر صیب؛ نه اوس خو نشم کولی، پسرلی پخیر که ژوند و، تماس درسره نیسم که ممکن و، راځم.

– ښا سمه ده، پسرلی هم کېدلی شي.

نور د ډاکتر سره غېږ په غېږ شوم خدای پاماني مو وکړه تري راروان شوم دوه درې قدمه مې لا نه و اخیستي چې له شاه نه یې غږ وکړو:

– ااااا ته صبر، صبر اوس دې نژدې زېری رانه هېر و.

مېز کې یې د پیسو د دخل روق راکش کړو، پیسې یې تري راټولولې کړې چې شمار یې کړې، دیرلس زره اوه سوه)۱۳۷۰۰(افغانی شوې لمړی یې لس زره تري رابېلې کړې وېل یې:

– دا دې زېرى؛ ښه خو نه پرې کېږي اما يو برابر موبايل به پرې واخلې، پسې زياته يې کړه: داسې يو ناڅاپه دې د ټلو خبره وکړه کني ما ويل چې زه به سم زېرى درکوم.

مننه مې ترې وکړه

بيا يې په لاس کې له پاتې ۳۷۰۰ پيسو نه دوه زره راته ونيولې ويل يې:

– دا دې کرايه !

که څه هم هر څو مې ورته وويل: پيسې لرم، جيب ته مې لاس کړو درى زره روپۍ مې ورته را وايستلې، خو ده يې په جدي انداز د راکولو ټينګار وکړو، ددې پيسو ترې اخيستلو وروسته يې په لاس کې له پاتې ۱۷۰۰ پيسو ۷۰۰ نورې راته ونيولې ويل يې:

– په دې به په لارو ډوډۍ خورې، ددې پيسو ترې راخيستلو وروسته يې وروستى يو زرګونى راته ونيولو زياته يې کړه:

– په دې به د کور لپاره، له کابل نه لږ ترکاري مرکاري درسره واخلې !

په داسې حال کې چې ښى لاس يې زما لاس کې و، د چپ لاس په واسطه يې د اوږې له پاسه و ټپولمه کړل يې:

– ځه نور مې په خداى ج سپارلى يې !

همچنان ځوابيه مننه مې ترې وکړه اطاق ته راروان شوم شپه مې اطاق کې وکړه سهار وختي پاڅېدم تر اودس او لمونځ کولو وروسته د سه صدوچهار موټرو اډې ته راغلم يو موټر چې له اډې نه راوتلى و، د عمومي سرک په څنډه ولاړ و، کلنډر يې تکټونه

لاس کې نيولي و، ناري يې وهلې کابل کابل؛ دوه نفر کم است، چې په ما يې سترګې ولګېدې وېل يې:

- کابل ميری بيايي بچه کاکا حرکت است؟

ورغلم موټر ته له ختلو سره سم کلنډر د ډرېور تر شاه چوکی ته اشاره وکړه په فارسي يې وېل:

- دا چوکی هم خالي ده؛ خو کرايه يې د شاته چوکيو په پرتله سل افغاني زياته ده؛ همدلته کېناستم، تقريباً د لس، دولس دقيقو په تېرېدو سره سواري پوره شوه، د ډرېور دوېلو مطابق په دسته جمعي ډول مو د دعا په کولو سره حرکت وکړو تږلوه ورځ په سفر تېره شوه ماښام کور ته را ورسېدم د مور او خويندو په روغ او جوړ ليدلو مې خوشحاله شوم، همداسې دوی زما په ليدو خوښ شول، د مجلس په جريان کې مې د مرواء پوښتنه وکړه، مور مې وېل:

- نه د بېچاره تر اوسه هېڅ احوال نه دی معلوم، بېګاه مې په خوب ليده چې مړه وي، حوېلی کې په برنډه يې چارپايي کې ايښې وي، زه ورغلمه کفن مې يې له مخ نه واړولو، مسکې شونډې، ورين تندی لکه ويده ماشوم چې ملايکې خندوي، سپوږمی غوندې ځليده غونډه منډه پرته وه.

- توکل په خدای ج موري ! په خوب کې مړی، ژوندی دی؛ الله ج ته هېڅ دي کېدی شي يوه ورځ يې همداسې جوړه روغه او خوشحاله در ووينې،

- وی‌ی‌ی کاشکې زويه ! داسې مې يادېږي، نور يې ستونی را ډک شو په ژړا شوه خبرې ترې ولاړې په خپلو اوښکو وچولو شوه.

ما مدينې ته مخ ورواړو د ځو محرم کورنیو خبرو کولو وروسته مې ورسره د کلیوالو دچلند پوښتنه ترې وکړه، راغبرګه یې کړه:

– همغه شان دي، مور له کورنه بهر نه وځو او نه څوك راغلي.

د مدينې په وړاندې مې مايوسانه خاموشي اختيار کړه غږ مې ونکړو؛ يوه لحظه وروسته فرينښتي غږ راوکړو:

– لالا حمام کې مې اوبه درته ايښې، يخېږي ورشه حمام دې وکړه.

ورجګ شوم حمام مې وکړو، جامې مې بدلې کړې، لماخوستن له ډوډۍ خوړلو وروسته مې مور راته وېل:

– زويه ! تلفون کې مې نه درته وېل چې مسافر يې جګرخون کېږې، ځو ورځې مخکې چې غزني کې هغه ستر چاونده وشوه، ېدو زمونږ د دوکانو مخکې شوې وه، درې واړه دوکانونه مو يې ړنګ کړي و، کاکا دې ورغلو وېل يې: بېخي يې د خاورو سره خاورې کړې و، د دوکانو په ځای پرته له کوټ کوټ خاورو نور هيڅ نه معلومېدل، البته له يادولو دې پاتې نه وي نمونږې کاکا مې له مونږ بېل و، نور مو يو دبل په کار کې کار نه لرو صرف دا دوکانونه مو شريك و، خو په هرحال خدايي شي د مور په خبرو مې سخت خپه شوم، چون زمونږ ټول عايد همدا دوکانونه و، مياشت په مياشت به مو يې کرايه اخستله له اقتصادي اړخه مو ژوند ښه خوندور پرې روان و.

ولې مور ته مې دتسليت په بڼه ور وګرځوله:

– خیر موري ! مه خپه کېږه فعلاً خو دومره څه لرو چې ویې خورو وروسته هم الله ج مهربانه دی، دغه دي اوس خو زه هم فارغ شوم، پسرلی پخیر کوشش کوم چې یوه دنده راپیداکړم، یوه مړی)ګوله(حلاله دوډۍ لاس ته ترې راوړم.

– ښا خیر یوسې زویه ! زړه مې دي راتکیه کړو، زړه)بوډۍ(شوم که خدایزده څه بلا؟ اوس مې هغه پخوانی غټ زړه نشته، راهسې چې خبره شوې یم، شپه ورځ همدا اندېښنه کوم.

– نه، نه موري ! الله ج روزي رسان دی اوس به یې وخته له بلې خوا راته حواله کړې وي، اندېښنه مه کوه.

دې مجلس ته مو په همدې خبره د پای ټکی کېښود، د ویده کېدو لپاره مې خپل کټ ته ولاړم تر څو چې خوب راتلو موبایل مې راواخیستلو ډېټا مې کلیک کړه د انټرنیټ سره انلاین شوم؛ فسبوک افشن مې راوسپړلو ترڅو فسبوک عیارېدو چې کړنګک، کړنګک واتساف ته پرله پسې د دوه لیکلو پیامونو سربېر تر لسو زیات صفتي پیامونه راغلل، چې کتل مې صدف وه، په دسته جمعې ډول د ټولو مسېجو هدف یې دهمغه مخکنیو مسیجو په مطلب او زما په قانع کولو را څرخېدو؛ خو یو تر بل ډېر د عاطفي رنګ ور زیات والي، ژبې فصاحت او بلاغت، ښو ادبیاتو کارولو، له وجې هېڅ داسې نه ښکارېدل چې ددې ټولو مسېجو مقصد دې یو وي یا د یوه خبره پکې شوې وي.

بلاخېره ټول مسېجونه مې ولوستل وا مې وربېدل، اما برعکس په ځواب مې یې د تېر په څېر خاشه واچوله، له واتساف نه راووتلم د فسبوک په صفحه مې یو دوه کرته ګوته ښکته، پورته کش کړه، نور خوب راغلو انټرنیټ مې افلاین کړو ویده شوم.

دسهار په رارسېدو مې پخپلو عادي چارو لاس پورې کړو؛ لنډه دا چې ژمی د تېر ژمي په څېر ګونګ تېر شو، دکليوالو وضعيت همغه شان بې خونده و، ټول ژمي کې نه پوهېږم چې درى که څلور ځله بهر ووتلم هغه هم د زياتې اړتيا په اساس.

بناً دپسرلي په راسېدو چې د اشرف غني د واکمنۍ لمړۍ دوره وه، جنګونو زور واخيستلو، اکثره وخت به مو کلي د طالبانو او دولتي ځواکونو د جګړې تر منځ راتلو مرمۍ دخزان دپاڼو په شان اورېدلې، هوانونه دکورنو منځ کې لګېدل، ددې سربېره د شپې به امريکايانو چاپې وهلې، دروازې يې په بمونو آلوزولې خلک يې له کورونو ايستل، وهل ډبول يې، په چا به يې چې دطالب شک شو، له ځان سره يې وړل، لنډه دا چې دخلکو تر زغم او حوصيله خبره لوړه شوه، دچا چې وس کېدو د پېړيو پېړيو، ژوند کولو له مېنې، شنو باغونو، فصلونو، مالونو هر څه تېر شول کرار يوازې دسر ساتنې په پار دخپلو ځريو ځروکيو سره امن ځايونو ته دکډوالو په حيث روان شول، اصلاً امن ځای ټول وطن کې نه وو، خو بيا هم ځينې ځايونه نظر ځينې نور ته ښه و، په ټول کې ښارونو کې څه دسکن ساه اخيستل کېده، اګر چې ښارونو کې که جنګ نه وو، ولې ډېرې درندې، درندې چاودنې پکې کېدلې، روزانه لسګونه انسانانو خپل ژوند په داسې شان له لاسه پکې ورکولو چې خپلې نصبې به يې لا نه پېژندل، لاس به يې په يوه و؛ پښې په بله، حتا ډېر داسې شول چې کورنۍ ته يې يوه کيلو غوښه هم په لاس ورنغله د بم د درز سره ذره ذره شول، ولې بيا هم ښارونه نسبت کليو بانډو ته ښه ګڼل کېدل.

په همدې حساب موږ خو نو هسې هم له کلي او کليولو نه زړه توري او په توره تنبته و، له دې زرينې بهانې نه په استفاد ټوله زندګي مو تر شاه کړه، ځرې ځروکې مو رابار

کرل کابل ته راغلو، کوټه سنګي کې مو د کلا واحد کوڅه کې وړاندې په یوه فرعي پس کوڅه کې د ۵۰۰۰ افغانۍ په مقابل کې یو کور په کرایه ونیولو، سر له سبا د یوې دندې پیدا کولو په لټه کې شوم، هرې دولتي اداري او شخصي شرکتونو ته مې سیوېکانې ورسولې، امتحانونه مې ورکړل، مګر بدبختانه په نمورو ادارو کې به د امتحان دنتایجو سربېره سیوي، میوي هر څه ورك شول، لنډه دا چې میاشتې مې په دې منډو ترړو، تېرې کړې؛ کومې پیسې مو چې لرلې څه د کور کرایې یوړې څه مو وخوړې، نور نو د بېخرخۍ سر هم مخ شوو، تر لرې لرې ساحو به پلی تلم راتلم، اما دوخت په تېردو د دندې له پیداکېد بلکل نامیده شوم؛ دنده پیداکول زما غوندې بې پیسو او بې واسطې افرادو له سوبه ډېر لوړ کار و، حتا نور ورپسې په ګرځېدو یې هم ځان بې عقل راته ښکارېدو، له دندې، مندې بېخي تېر شوم هیڅ مې ځان باسوداه نه ګڼلو، وچ دشنو مزدوریو له طریقه دیوي مړې ډوډۍ پیداکېدو په لټه شوم، په لمړي قدم کې چې کراچۍ مو تیاره لرله ددې لپاره مې په نجار د)۸۰۰(افغانیو په مقابل کې یو تخت جوړ کړو؛ له دې وروسته مارکېټ ته لاړم په)۲۵۰۰(افغانۍ مې درې منه اوړه)سیر(واخیستله)۱۰۰۰(افغانۍ مې په تله، پاویو، چارکیو...... ورکړې سبا مې نر غوندې کار شروع کړو، لاسي کرچۍ وه، په ټول بازار کې مې هاخوا دې خوا ګرځوله تر مازدیګره مې د)۳۲۰(افغانیو خرڅه کړله چې حساب مې ورته وکړو سل، یوسل شل مزدوري راته پکې پاتې کېدله، نور نو ماښام و، یو نیم متر فراشوټي تیکه مې واخیسته دامې پرې کش کړه، کراچۍ مې یو سرای ته ننه ایستله تر سهاره یې په ساتلو شل روپۍ کرایه اخیستله، سرای لوی و، وړاندې تر یوه ریکۍ لاندې مې ودروله، شپه تېره شوله، سبا مو چې کتل سخت باران و، دکار ورځ خو بلکل نه و، ټوله ورځ ښه په شرنګ و اورېدل، په دې بل سبا هم همداسې خلاصه پوره درې ورځې یې

دوام وکړو، په خلورمه ورځ نو اسمان شين و، ښکلې تازه هوا وه، زه هم ډېر په طبعيت د خپلې کراچۍ او مزدورۍ په لور ور روان شوم، کرچۍ ته چې ورسېدم، پرې خور پراشوټ يو قسم بمبوخ)پورته(ولاړ وو، لکه څه ژوندي شۍ؛ پشکه، مشکه چې ور ننوتلې وي، چهارچاپېر ترې تاو شوم کوم سوری يا دپشکې دورننوتلو لاره نه پکې ښکارېده، بلاخېر پرې اخته شوم ترې تاو تسمه مې خلاصه کړه، چې پراشوټ مې تر پورته کړو، بووووو تک شين باغ ترې جوړ و، په قدرت دې خدای ج په تول ددې دريو ورځو کې په هر پلې اوږه کم او زيات يوه، يوه لوېشت شين بلګک)ډنډر(ولاړ و، چې ببخ ته به مې يې لاس ور وړو، چيشته پيشته شوی و، لکه څه شی درته ونښيم؟ خو ورکه وه يې بلا يې دي په مثال شي، راځم خپلې خبرې ته، نور بلکل ددې نه وه، چې سړی يې وباسي خرڅه يې کړي، ها خوا يو مازدا موټړ ولاړ و، ورغلم ددې دشا له تېر سره مې ګراچۍ ورخالي کړه، سرای ډېر غټ وو؛ ساتونکي ته نه ښکارېدم؛ مخته ډېرې نورې کراچۍ او موټړ ولاړ و؛ خلاصه اوږه خو په اوږه پسې ولاړه، په خالي کراچۍ مې ها پراشوټ هوار کړو پرې را روان شوم، په دروازه کې مې شل روپۍ ساتونکي ته کرايه ورکړه، له سرای نه راووتلم، دتور وينو ډک دکور په لوري راروان شوم، کور ته دداخلېدو سره سم مې مور غږ راباندې وکړو:

-زويه ! څنګه واپس راغلې، سهار خو دومره ورخطا وې په نيمه شپه دې پراټه غوښته چې کار ته ځم ناوخته کېږي؟ مور ته مې هسې يوه بهانه وکړه، په اصلې کيسه مې له مور او خوېندو هم شرمېدم، بل خوا مې ويل: زړه ښځه ده، زړه يې بدېږي، ددې سربېره چا ته کيسه ونکړي، شرم دی.

لنډه دا چې خو ورځې بیا بېکاره شوم، خو ددې بېکارۍ په لړ کې هم کور کې کرار نه وم غزېدلی، بلکې تولـه ورځ به بازار کې ګرځېدم تر څو دخپل وس مطابق یو کار او کسب پیداکړم، خو له بدمرغه ډېر وخت ووتلو لا مې هم پیدانکړو په همدې وختونو کې یوه ورځ مازیګر و، له ښاره راغلم ډېر ستړی هم وم، دکوټه سنګې تر هوايي پله راتېر شوم؛ دلته دایم ګڼه ګوڼه وي، هڅه مې کوله چې کلا واحد کوڅې ته ځان سیخ کړم، په همدې ګڼه ګوڼه کې مې له چپ لوري چا دنوم په اخیستلو غږ وکړو، چې سترګې مې ور واړوې، یو سپینږیری کاکا یې دکرچۍ تر څنګ ولاړ دی لاس ښوروي، ورتاو شوم؛ دا هغه څوک و، چې څه وخت مخکې مې دکراچۍ لپاره دتخت جوړولو مشوره ورسره کړې وه، نجار یې راته ښودلی و، د ورسېدو سره سم مو سترې مشې وکړه پسې پیوست کاکا پوښتنه وکړه:

–نه ښکارېږې، څنګه دې وکړل، هغه تخت دې جوړ کړو کنه، کوم کار او بار دې شروع نکړو؟

ومې خندل ورغبرګه مې کړه:

–رښتیا درته ووایم که دروغ؟

–دروغ ولې وایې؟ رښتیا ووایه !

د اوږې کیسه مې ورته شروع کړه، دکیسې په اورېدو سرې ډېر وخندل، په عین حال کې یې سخت زړه هم بد شو.

بیا یې ووېل:

–راشه یو بل کار دروښایم مخکې ما کولو ښه مزدوري پکې پاتې کېدله، خو لږ سرګرداني یې زیاته وه، زه سپینږیری یم، رسیده ګي مې پسې ونشوی کولای، ښځې یې ستړی کړم، ته یې ښه کولی شې.

– کوم کار؟

–د ښار مراد خانیو ساحې په قصاب کوڅه کې دېسونو سرونه، او پښې)کله پاچه(پاکوي بیا یې دعمده فروشی په حساب خرڅوي، دانه په اویا، اتیا، افغانی درته لویږي، د ورځې یو لس پنځلس راوړه، دلته په دوه سوه، یوسلو اتیا، یونیم سل افغانی ښه صحیح وځي، ما ډیر وخت دا کار کړی، ښه مزدوري پکې پاتې کېږي، افسوز چې زه سپینږیری نه وای.

–کومه یې ولا دا کار مې خوښ شو، هر ځای یې چې وینم خلک تري ورتاو وي، ښه خرڅېږي ته یې لږ سم آدرس راکړه !

آدرس یې راکړو پسې زیاته یې کړه: له مازیګره، مازیګره یې راوړه، چې سهار له سره ښه کار کېږي، که سهار پسې ولاړ شې تر دولسو بجو نشې رارسېدلی، رابندان وي.

–سمده، نور ستړی وم له کاکا مې خدای پاماني واخیستله ترې روان شوم،

مشوره مې یې واقعاً خوښه شوه، یو دوي چاړې، یوه هغه ستره مجمه او همداسې څه نور وسایل ورته پکارېدل، اټکلً یو دری، څلور زره روپۍ پرې لګېدلې، چې کور ته ولاړم، له مور نه مې پوښتنه وکړه، ۱۸۰۰ افغانی ورسره وې، دا ۸۰۰ مې ور پرېښوې ۱۰۰۰ مې دا ترې واخیستلې دری زره)۳۰۰۰(روپۍ مې سبا ډېر په سختی زر له یو نه؛ زر له بل او زر له بل نه، خلاصه وروسته له دوه ورځو مې یو پنځه زره روپۍ ورته

برابـري کـړي، پـه دريـم سـبا پسـې روان شـم، قصـاب کوځـه مـې پيـداکړه، يـو ځـای تـه ورغلـم چـې همـدا دپسـو سـرونه پکـې پاکېـدل)توربـدل(دلتـه يـې لـه)۱۵(پنځلسـو کـم نـه خرځـول، او څـومره بـه دې چـې زيـات اخيسـتل ارزانـه يـې حسـابول، حسـاب مـې ورتـه وکړو، يو سر د څلورو پنبو سره په ۹۰ افغانۍ تماميدو، دوکاندار ته مې وويل:

-زمـا لمـړی ځـل دی چـې دا کـار شـروع کـوم، نـن يـو پنځـه دانـې راکـړه، لـه يـوې خـوا ورسـره نابلـده يـم؛ بـل خـوا تـر څـو کوټـه سـنګي تـه رسـېږم کـار شـروع کـوم، دری بجـې کېږي، دشپې خو نه خرڅېږي؟

دوکاندر راغبرګه کړه:

– که تر پنځه لسو يو هم کم اخلې تر)۱۵۰(يې کم نه حسابوم.

خـو چـونې چـونې، ايلـه مـې)۱۱۰(افغـانيو تـه پـرې راوسـتل، نـور مـې نـو يـو پنځـه دانـې تـرې واخيستل، په پلاستکي بوجۍ)ګونۍ(کې يې راته واچول، راپه شاه مې کړل.

کـه څـه هـم اول خـو مـې زړه وه، چـې تـر سـينما پـامير دکوټـه سـنګي تـر ملـې بسـو يـې پـه شـاه راوړم؛ تـر ګوټـه سـنګيه بـه مـې د ځـان سـره پنځـه روپـۍ کرايـه پـرې ولـړي، خـو نشـوه ډېـر درانـه وه، دپلخشـتي سـره مـې تصـميم بـدل شـو، لـه همغـه لنـډ چـوک نـه دکوټسـنګي پـه واړه مـوټر يـوه سـراچه کـې وختلم، سـرونه مـې ډالـه کـې ور واچـول، سـواري پـوره شـوه حرکـت مـو وکـړو؛ پـاو بانـدې دولـس بجـې وې چـې کوټـه سـنګي تـه ورسـېدلم، تـر څـو مـې کرچـۍ مراچـۍ او نـور وسـايل برابـره ول، دوې بجـې شـوې، پـه دوه بجـو مـې دامنيتـې پسـتې چـپ لاس تـه پـه دې ګـڼه ګوڼـه کـې دسـرک پـه څنـډه کرچـۍ ودرولـه، لکـه څنګـه چـې هـر کـار پـه لومړيـو کـې سـتونزې لـري، همداسـې زمـا هـم د دکانـدارانو او نـورو کرچـۍ والـو سـره د

ځای هغه او دغه په سر لمړی لړ، لړ لانجې رامنځ ته شوې خو خیر کله به مې د دوئ سره دعوې وهلې، کله به مې دمشتریانو سره چنې وهلې، کار مې شروع کړو؛ پنځلس، شل دقیقې به لا نه وې وتلې چې یوه پاخه سن ولا ښځه راغله ویل یې:

- دا په څو دي؟

لمړی مې په دوه نیم سوه ورته ووېل، بلاخېره په پوره دوه سو جوړ شو.

پیسې یې راکړې چې پلاستیک کې مې ورته اچولو زیاته یې کړه:

وښکالي یې پرې غوڅ کړه، زامې یې ترې وباسه داسې یې نه اخلم.

شروع مې پرې وکړه، وښکالو کې خو مې یې چاړه وربنده کړه پرې غوڅ مې کړه، اما په زامو مې یې چې هر څو زوروونه ووهل ومې نشوی ایستلی لا مې هم زورنه پرې وهل، په عین حال کې وېرېدم هم چې ښځه روانه نشي همداسې یې پرې نږدي.

خو خیر دې یوسې وېل یې:

- لکه چې کار دې نوی شروع کړی؟ دا چل غواړي په بدماشی نه وځې، ځه خیر پرېږده یې، زه به یې کور کې پرې وباسم.

د خاله جانې خبره ملهم غوندې راوګېده.

- هو ولا نن مې اوله ورځ ده، نور یې تر زامو ایستلو تېر شوم، پلاستیک کې مې ورته واچولو، خاله مې روخصت کړه، څو دقیقې وروسته یو بل بایسکېل واله را وګرځېدو، د دوه سوه)۲۰۰(افغانیو په بدل کې مې یو دانه په دې خرڅ کړو؛ دا یې دوه برکت.

لنډه يې دا چې دکم وخت په تېرېدو سره مې دوه نور هم خرڅ کړل، پاتې شو يو دانه، دا هم په)۱۸۰(او)۱۹۰(څو مشتريانو رانه وغوښتلو؛ خو دا چې يو پاتې و، ډاډه وم خرڅېږي، تر)۲۵۰(مې چا ته نه کمولو، اما خبره زما دفکر برعکس شوه، کرار کرار بازار سوړ شو، دلمر وړانګې دآسمان لمنو ته شوې، نور نو زما سره هم چا بيه نکړو، که څه هم په مخکنيو مشتريانو د نه خرڅلاو له وجې پښېمانه وم؛ خو بيا هم د مور مې ورسره جوړه وه، دا مې دهغه لپاره په پلاستيک کې وچولو، کراچې مې سرای ته ننه ايستله، د پوره خوشحالی سره د کور په لور روان شوم، له يوې خوا نن چې نابلده هم وم؛ پس له نيمې ورځې مې دونيم سوه)۲۵۰(روپۍ مزدوري وکړه، يو پاتې دی په دي به دمور دعا واخلم، بل خوا له بېکاری خلاص شوم، ډېر خوندور کار مې پيداکړو، دي نيمې ورځې ته په کتو، که سهار له سره شروع شي، اوه، اته سوه مزدوري به سمه جوړېږي. زما د کور له خوراک او پوشاک رانيولې تر کرايه پورې رسيدګي کوي، نو طبعاً يوازې زه نه، بلکې چې هر څوک وای خوشحاله به و.

په همدې زرينو خيالو کې کور ته ورسېدم، تر دروازه دننه وتلو سره سم راسته لاس اشپزخانې ته ورګرځېدم، ديسه سر او پښې مې د داش په سر کېښودل، نور ولاړم دمور سره تر ليدو، وروسته مې فرينبتې ته غږ وکړو:

– سخت ستړی او وږی يم، ډوډی موډی څه شی شته؟

– هو لالا شته راوړم يې !

فرينبتې ډوډی راوړه، زر زر مې څو غټې غټې ګولې تري پورته کړې؛ يو ګلاس چای مې هم پسې وڅښلو، جګ شوم په منډه منډه مې لمانځ وکړو نور مستقيماً بسترې ته

ولاړم ویده شوم، فکر کړم دستړیا تاثیر و، چې مور مې غبرګ کړو لکه پنځه دقیقې چې وتلې وي، ولې چې سترګې مې رالوخې کړې سهار و، راپورته شوم اودس او لمونځ مې وکړل، پس له لمانځه وختلم بام ته دتلوېزون آنتن خراب و، دا مې جوړ کړو، مقصد تر دوه، دریو بجو مې کور کې په هغه او دغه ځان غلت کړو؛ په دریو بجو بیا مخ دښار په خوا دپسونو سر او پښو پسې روان شوم، ښار ته درسېدو په لمړي قدم کې منډوي ته ولاړم یو وړکی تبر مې واخیستلو، نور همداسې دپلخشتي په پله ور ووتلم، د مراد خانیو، قصاب کوخې ته مې ځان سیخ کړو، پرونی مشتري ته مې ورغلم، دا ځل مې پنځلس سرونه ترې واخیستل، دوه ورته پاتې شول نور دده سره هم نه و، ویل یې:

- دا دوه نو څه کړم؟ دا هم واخله.

دا مې هم ترې واخیستل، ټول اولس دانې شول، دهر یوه سره څلور، څلور پښې هم وې، په یوه بوجۍ)ګونۍ(کې نه ځایدل په دوو کې یې راته ځای په ځای کړل، دا ځل یې نو دکوټسنګي تر استادګاه په شاه وړل ناشوني و، د سړک له سر مې یوه ټکسي راوګرځوله، ډالې ته مې یې ورواچول راروان شو، د ماښام دآزانو کړنګو پرونګ وه، چې کوټه سنګي ته راورسېدو، سرونه مې دسرای مخکې له ټیکسي ښکته کړل، چوکیدار ته مې وویل:

- دې ته ګوره.

زه ولاړم کراچۍ مې له سرای نه راویستله، نیم پراشوټ مې په کراچۍ کې تر سرو لاندې کړو، پاتې نیم مې له پاسه پرې راواړه و، نور مې تسمه ښه کلکه ترې تاو کړه، کراچۍ مې روانه کړه، تر ډېرو موټرو کراچیو مې تېره کړه، وړاندې دسرای په بر سره

دیوه غټ موټر په ځنګ کې مې ور ودروله، زه د کور په لور تري راوان شوم، تیاره هم وه، کوڅو کې وېرېدلم هم، دمبایلو غله، چرسیان، لنډغر ډېر و، یو دم به له یوې خوا دربانډې راپورته شول چاقوګان به یې لاسونو کې و، ځان خو دې نشوای پرې وژلی مجبور وې چې مبایل کومه پیسه میسه دې جیب کې وای ورکړې دې وای.

خو خوشبختانه څه مې ونه لیدل په خیر کورته ورسېدم.

په خاطر ددې چې ستړې مو نکړم لنډه وایم دا شپه هم تېره شوه، سهار وختي پاڅېدم له لمانځه مخکې مې په مور د پراټې پخولو چیغې ګډې کړې؛ تر څو مې اودس او لمونځ کول، لباس کار مې آغوستلو، دپراټې بوی هم ولګېدو، آشپزخانې ته پسې ور روان شوم، چې کتل مې قریب پخه وه، یوه دوې دقیقې نور هم ورته تم شوم ترڅو سمه پخه شوه دا مې نوشیجان کړه، نور را روان شوم مور مې له شانه آواز راپسې وکړو، وېل یې:

-زویه ! دځان سره دې ډېر پام کوه دشپې مې داسې ګډه وډه خوبونه لیدل، خدای ج دې خیر کړي.

-بیغه اوسه مورې ! هېڅ خبره نشته.

خلاصه یو شل، پنځه ویشت دقیقې وروسته کوټسنګي ته راورسېدم، سرای ته ننوتلم، سل ګونه موټر او کرچی پکې ولاړې وې، په قات او قوت کې وړاندې تېر شوم دخپلې کرچۍ د دربېدو ځای ته لا نه وم رسېدلی تقریباً پنځه لس شل متره را دېخوا ته دیوې بلې کرچۍ په ټایرو کې مې یو دېسه سر ولیدو، ددې یوې ډېږې غوښې یې تري شکېدلې وې، ها بله خوا یې جوړه وه، په لیدلو سره مې یې د سر ویښته نیغ ودرېدل، خو خیر کلمه مې درسته کړه، ورتېر شوم، څومره چې وړاندې ورتلم د کراچیو،

موټرو ټایرونه په وینو سره و، نیم او نیمکله سرونه؛ پښې پکې رغړېدل، کرچې لا نه ښکارېده تر وروستي کاشتړ موټر چې راتاوېدم، یوه غټه تار تار په وینو او غوښو لېت، پېت لته پرته وه، چې سم ورته ځیر شوم ومې پېژندو هغه په سرونو غوړولې پراشوټ مې و، په سترګو مې توره شپه شوه، نه پوهېږم دهغه صحنې حال مې په کومو الفاظو درته انځور کړم؟ خو په هر صورت د کاشتر له دې بل کونج نه هم ور واوښتم، چې کتل مې ځای شته کراچۍ نشته، هاخوا دېخوا اوه، آته پښې او درې څلور کنډو کپر سرونه پراته دي، یو قسم ضعف مانندده حالت رابانديې راغلو ټول وجود مې سست پست شو، دیوې لحظې لپار مې د کاشتړ په دې یوه ډډې همداسې په ولاړو د مړوند له پاسه سر تکیه کړو، دصبر دعا)اناالله وانا الیه راجعون(مې درې کرته وویله؛ چې لږ مې په سترګو را رڼا شوه، سر مې راپورته کړو، کرچۍ پسې مې شا او خوا سترګې وغړولې، تر سترګو مې نشوه، راتاو شوم چپ لاس ته د زرې لارۍ موټر تر ګېډه لاندې مې سترګې ور ونیولې، چې ګورم یو چاغ لکه خر غټ، خړ رنګی سپی ترې لاندې پروت و، څو دپسو پښې یې له مخې یو سر یې دلکۍ سره پراته و؛ زما په ورکتلو وغورېدو؛ زر ترې راشاته شوم؛ تر خنګ یې ولاړ تر دې بل زاړه موټر لاندې مې ورو کتل دوه درې دلته وېده و، سرونه او پښې ور چارپېر و، ددې نه هم راشاته شوم، د کرچۍ په لټه د ځمکې په سره دوینو په خړبنديې پسې مخکې راغلم، د موټرو له قات او قت نه راووتلم، چې کتل مې هاخوا د دېوالي سره د کباړونو تر خنګ سر په تالاق چیته چمبوله په داسې حال پرته وه، تا به ویل له آسمانه دې راغورځولې، تر لاستیو مې ونیوله راسمه مې کړه، یوه ټوټه پراشوټ او هغه تسمه چې ترې تاو کړې مې وه، په پایو مایو پورې یې لوښت، لوښت ټوټې زنګېدې، ددېوال خنګ کې څو غټ غټ شنه بوټي ولاړ و، ورغلم دا مې راوشکول، دکراچۍ څنګونه، منګوه مې له وینو او پرې

سرېښ دغوښو، له ټوټو لر بر پاك كړل، دكبار له پاسه اخبارونه،)كاغذونه(پراته وه؛ يوه كبده مې ترې راوخيستل، په كراچۍ كې مې واچول، تر څو دروازه كې پيره دار پوه نشي، كني قسم ده يكه، يكه يې راباندې ټولوي.

خو په هر حال كراچۍ مې دراروانېدو په نيت تر لاستيو ونيوله، چې ټېله مې كړه، كغ كغ غږ ترې جګك شو، په ځاى ددې چې ټاير يې ورغړي، په ځمكه ښوېدو، بيا مې راچپه كړه اوسپني موسپني مې يې لر سره لغت كړې ټاير مې ترې خلاص كړو، د راجګولو سره سم مې بيا تر لاستيو ونيوله را روانه مې كړه، كه څه هم ډېره په نه زړه راروانه وه، خو خير بيا هم ښه شوه، ها كغاري يې ورك شو، يو پنځه متر به راغلى وم چې له شانه يوه سپي راپسې وغپل، سترګي مې ور تاو كړې، يو تور ډنګروكى يې تر مخ و غپل يې، درى څلور نور له اخيره پسې و، كراچۍ مې ودروله يوه تيږه مې ور وار كړه تر څو وګرځي.

مسلمانه !دتيږې ور واربدل نه وه، بلا مې ځان ته وګټله، دهر موټر او كراچۍ له ګيډې درى څلور راووتل، يو غپ او غوپ شو، ټول سراى يې په شور واخيستلو، خو ښه و، ډارن و، ډېر نژدې نه راتلل، له لرې لرې يې غپل منډې رامنډې يې وهلې، وېرېدم چې سراى وان راتېر نشي، په سپيانو مې ځان ناګومانه واچوو، كرچۍ مې را روانه كړه، دروازې ته چې راورسېدم، پيره دار په خپله سره پلاستكي چوكۍ ناست و، سر يې شاه طرف ته ځوړند كړى و، نصوار يې تف كول، كراچۍ مې دې خواته ديوې سراچې له پوزې سره د دروازه وان له سترګو پناه ودروله، زه ورتېر شوم، مخ يې راواړو، لا يې هم خوله كږ وږ كوله ترخې لاړې يې پكې راټولولې، شل روپۍ مې ورته ونيولې دا يې ور واخيستلې، ترې راتاو شوم، ده واپس ورمېږ شاه طرف ته كوږ كړو خوله كې پاتې

نصوار یې تف کول، له همدې موقع په استفاده مې کراچۍ بېغمه راویستله، ښه و، پوه نشو. له دې لانجې خو خدای ج پخیر خلاص کړم، نور مې نو د کلا واحد خامې کوڅې ته سیخه کړه، ګړزه ګړزه، ګړزه ګړزه، خلاصه کورته ورسېدم، تر دروازه د ننه کېدو سره سم، لمړی مې چپ لاس ته د آشپزخانې په دور پوري سرپښ دخښتو نغرې سره کراچۍ کې بار اخبارونه خالي کړل، وروسته مې کرچۍ د بلاخانې تر زینه لاندې ودرولله، خپله راتېر شوم دبرندې په اوله پایکه کې د قدم اېښودو سره سم، مې مور ددهلېز له وره راووتله، فکر کړم مخکې یې له کړکۍ لیدلی وم، ورخطا غږ یې وکړو،

–الاااا ولې داسې تک تور یې، جنګ دې کړی؟

–نه مور ستړی یم.

–ښا ځار، ستړی خیر ودې ډاره کړلمه، پسې زیاته یې کړه ولې بېرته)واپس(راغلې؟

–رخصتي وه مارکیټونه بند دي، کار نه وه، دهمدې خبرې په جریان کې له مور نه تېر شوم، دې دهلېز د وره تر ځنګ مې بوټ ویستل، لمړی دهلېز ته د حمام په راوتلې وره ورننوتلم پښې مې پرېمنځلې واپس اطاق ته راغلم، خوشبختانه په غولي تیار دترموز تر څنګ یو له چایو ډک ګیلاس اېښی و چې مور مې دځان لپاره ډک کړی و، ګیلاس مې راپورته کړو، لمړی مې په شونډو لمس کړو، تقریباً یخ و، سوزول یې نه کړل، په سر مې واړوه ټول مې په یوه ساه وڅښلو، لا مې تنده ماته نشوه ګیلاس مې بیا ډک کړو د سرېدو په انتظار یې، دمور په ځای اېښې پوشتۍ ته مې ولې تکیه کړل دغولي منځ ته راوغځېدم، دغځېدو سره سم مې په وجود یو قسم یخني راغله پوست مې ځیګ

ځيـګك شـو؛ اول خـو مـې بـاق پـرې رانـه وړو، ولـې دځـو شـيبو پـه تېرېـدو سـره لـړزه هـم ورسـره مـل شـوه، بلاخېـره ښـه سـمه لړزانـده تبـه مـې شـوه، پـه همـدې لمـړي قـدم کـې يـې لـه دې وغورځـولم تـر خـو جـګك شـم يـوه کمپلـه، ممپلـه راوخلـم، پـه خوينـدو پسـې مـې نـارې وکـړې، خـو لکـه ځنـګك چـې دجګېـدو تـوان مـې لـه لاسـه ورکـړو همداسـې کـاپې انـدازه غـږ مـې هـم لـه خـولې نـه وتلـو، ومـې نشـوی آورولـی، صـرف دومـره مـې وکـړل چـې پـه دې يـوه اړخ راووښـتلم واو)و(غونـدې پـه خپـل ځـان راتـول پرېـوتم، د زګېرويـو سـره هماهنـګك، دخياطۍ ماشين ته ورته د زامو کړفار مې ختلو.

ګومـان کـړم زګېـروی مـې يـې آورېـدلی و، د څـه وخـت تـر تېرېـدو وروسـته مـې مـور ورخطا اطاق ته راننوتله، د ننوتلو سره سم يې په وېرېدلي غږ ووېل:

– ولې، څه درباندې شوي، اوو وړکيه؟

– تبه مې ده، يخ مې کېږي، يوه ګمپله راباندې راوچوه !

– بازار کې به دې ناپاک څه خوړلي وي؟

– نه؛ نه همغه سهار مې چې پراټه خوړلی بيا مې هېڅ نه دې خوړلي.

لمړی خو يې کمپله راباندې راوچوله؛ بيا يې وېل:

– ددې ځنـګك ګونـډيانو تـه بـه غـږ وکـړم، کـه کـوم نارينـه يـې کـور کـې وي، چـې ډاکتـر تـه دې بوځي؟

– نـه، هغـه پرېـږده، تـه المـاری وګـوره يـوه ورځ مـې مـدينې تـه دځـان دردی ګـولی راوړې وې، که پاتې وي، له همغو نه يوه راکړه، که ښه نشوم بيا به ګورو.

تر څو مې مور روانېدله مدينې برنډې ته له وروتلې خلاصې کړکۍ غږ وکړو؛

-وی‌ی‌ی ولې؟

-سېره تبه مې ده، هـا ورځ مـې چـې ګـولۍ درتـه راوړې وې لـه هغـه نـه کومـه يـوه پـاتې ده کنه؟

-هـو شـته، پسـې منـډه يـې کـړل، دسـترګو پـه رپ کـې يـې ګـولۍ را ورسـولې، لـړزه څـه کـوې، تـا بـه وېـل چـې بـرق نيـولی يـم، اوس نـر څـوک دی چـې د ګوليـو خوړلـو لپـاره راسـم شـي، خـو خيـر د مـور او مـدينې پـه مرسـته راپورتـه شـوم ګـولۍ مـې خـولې تـه کـړه، نـيم ګلاس چای مې هم پسې وڅښلو، واپس پرېوتلم، په مدينه مې غږ وکړو:

-ښـه مـې پـټ کـړه يـو بـل څـه هـم رابانـدې راواچـوه، بلـه کمپلـه يـې هـم رابانـدې را واچولـه، زمـا عـادت نـه دی هـيڅ وخـت کمپلـه کـې سـر نـه پټـوم، سـاه مـې پکـې حصـارېږي، دلتـه نـو داسـې يـخ اخيسـتی وم چـې سـر مـې هـم پـه کمپلـو کـې ننـه ايسـتلو، مـور مـې دبالښـت تـر څنـګ ناسـته وه، شـيبه پـه شـيبه بـه مـې يـې تـر کمپـل لانـدې لاس پـه تنـدې را اېښـودو، کـه څـه هـم ډاډ مـې ورکولـو چـې انشـاءالله ښـه کېـږم عـادي تبـه ده اوس بـه مـې خوشـې کـړي، خـو بيـا هـم مـور ده نـو، يـو وخـت و، چـې تـر کمپلـه لانـدې مـې يـې دسـلګيو غـږ واورېـدو، کمپلـه مـې داسـې کـړه چـې کتـل مـې پلـو يـې سـترګو تـه نيـولی اوښـکې پـاکوي، غـږ مـې پـرې وکړو:

-ولـې ژاړې څـه سـرطان خـو نـه يـم؛ دا دې وجـود مـې کـرار کـرار را ګـرم شـو؛ راښـتيا هـم څـه ښـه شـوی وم؛ خـو څـه مـې ددې لپـاره ځـان بيـدار ونيولـو؛ راجـګ شـوم بالښـت مـې

دېوال تــه ودرولــو، تکیــه مــې ورتــه وکــړه، دچــای مخکنــی ډک کــړی ګــلاس مــې راپورتــه کړو، مور مې وېل:

– صبر کرم چای درته واچوم؛

– همداسې صحیح دی !

– وږی نه یې، څه شی خورې؟

– څه شی مو پخ کړي؟

– ســهار فرښــتې وېــل: بېګــانی شــوله پــاتې ده، نــور یــې لکــه چــې څــه شــی نــه دي پــخ کــړي، لــه ما سره شل روپۍ شته، ته که مستې، یا هګۍ څه شی خورې چې درته راېې وړم؟

کــه څــه هــم وږی وم، خــو لــه یــوې خــوا مــې مــور پــه فارســي نــه پوهېدلــه مــوږ تــه لنــډه دوکــان د یــو هــزاره و؛ دا بلکــل پــه پښــتو نــه پوهېــدو مخکــې هــم څــو ځــل همداســې تــرې راغلــې وه، هغــه شــی بــه دوکــان کــې و، خــو دوئ بــه نــه و ســره پــوه شــوي، بــل خــوا دوکــان هــم دومــره لنــډه نه و څه لاره وه؛ زړه مې پرې ونشو، ورغبرګه مې کړه،

– صــحیح ده مــورې ! همــدا شــوله راوخلــئ پــه فرېښــته پســې یــې غــږ وکــړو، شــوله یــې تــرې راوغوښــتله، فرېښــتې هــم پــه منــډه کــې راورســوله کاشــوغه مــې ورتــه بنــده کــړه نیمــایي قــاب مــې نوشــیجان کــړه، تــر څــو مــې دا خوړلــه تبــه هــم پــه مکمــل ډول وشــکېده، پــه بــدن مــې خولــه راماتــه شــوه او تــر ځنــګ مــې یــې ګــولی کــې د مخــدره عنصــر د فیصــدئ پــه ســبب د کــاذبې خوشــحالۍ احســاس هــم کولــو، خــو بیــا هــم د ســرونو د رایادېــدو لــه کبلــه بــه مــې پــه زړه ځړیکــه تېــره شــوه؛ لــه همــدې وجــې د پــام بــدلودو پــه پــار مــې موبایــل را واخیســتلو لمــړی مــې

یوه سندره پلې کړه، له سندرې اورېدو وروسته مې ډیټا کلیك کړه، فسبوك ته مې سر ورښکاره کړو، خو په عین حال کې کړنګو پړونګ شو د واټساف سرېره مسېنجر ته هم څو مسېجونه راغلل لمړی مې مسېنجري پیامونه وکتل، له بېلو بېلو کسانو درې مسېجونه راغلي و، یوه درودي شریف را استولی و، بل صرف سلام کړی و، او همداسې درېم یو طنزي تصویر و، دا مې ځای په ځای پرېښودل واټساف ته راغلم، دلته هم لمړی مسېج اوردو لیکنه وه، دیوه ناشناخت نمبر نه را استول شوې وه، پسې ونه کړځېدم دا واټساف صفحه مې ور بنده کړه؛ له دې لاندې د صدف په نمبر شنه رنګ کې دنویو مسېجو علامه ښکارېده؛ په ګوته مې ووهله کلیك مې کړه بووووو شاو خوا دېرش، څلوېښت متني او صفتي پیامونه یې را استولي و، ګوشکې مې ورته غوږو ته کړې له نورو تېر شوم، دا وروستي دوه، درې مې پلې کړل، نجلۍ په چیغو چیغو ژړل او تر څنګ یې وېل: د خدای په لحاظ، د قران په لحاظ او...

هغه د ژبې فصاحت او بلاغت، دښکلو ادبیاتو کارول ترې تللي و، لکه په اور ناسته په یوه چیغه وه.

خو په هر صورت بیا مې هم د تېرو څلونو په څېر ځان پرې پوه نکړو.

له واټساف نه را ووتلم په فسبوکي څو دقیقې ښکته پورته شوم، دلته هم د ساعتري خاص څه نه و، نور له دې هم را ووتلم انترنیت مې افلاین کړو.

په لنډو کې به ووایم دا پاتې ورځ او شپه هم تېره شول، سهار له کوره بهر شوم تر څو کوم بل کار راپیدا کړم؛ که څه هم بیا تبه رابانډې رانغله اما همغې یوې تبې دومره بې سیکه کړی وم؛ د کور تر مخ کوڅه مو خامه وه، منځ کې یې د کورو له تشنابو راوتلې

اوبــه ډنــډ وي صــرف دواړو څنګــو کــې يــې د دېــوال خــواو تــه نــرۍ، نــرۍ لار وه، خلــک بــه پــرې تېرېــدل، زه هــم پــه راســته لاس دې نــرۍ لار روان وم، ســتونی مــې وســولو ټــوخی راغلــو، د تــوخي ســره ړنګــو بنګــک شــوم، خــو ښــه و، نــور ځــان مــې بــچ کــړو؛ صــرف دا يــوه پښــه مــې لــه نــرۍ لارې هــاخوا مــرداړو ابــو تــه وررولوېــده، بــوټ مــې پــه چکــړو ليــت پــت شــو، د کــوڅې هغــه طــرف پــه نــرۍ لار دوې مکتبــۍ نجينــې روانــې وې، پــه خنــدا شــوې، چــې ور ومــې کتــل مخونــه يــې واړول روانــې شــوې، د دېــوال پــه درځ کــې مــې پــه کاغــذ ســترګې ولګېــدې دا مــې راوخيســتلو بــوټ مــې لــړ لــړ پــرې پــاک کــړو، واپــس روان شــوم پــه عــين حــال کــې لا هــم ښــه شــديد ټــوخی راتللــو خــو د لوېــدو لــه وېــرې مــې پــه ســتوني کــې حصــار کــړی و، لــه ډېــر فشــاره مــې نفــس پــاک حصــار و، تــر يــو ځايــه چــې راغلــم د دېــوال تــر څنګــک يــوه د بــرق وســپنيزه ډبلــه پايــه ولاړه وه، غېــږ مــې تــرې تــاو کــړه، ځــان مــې پــرې تکيــه کــړو، ښــه د زړه د خلاصــه وټوخيــدم، دمــه مــې جــوړه شــوه، نفــس وچلېــدو بيــا مــې حرکــت وکــړو کوټېســنګې ته راوتلم.

لنډه يــې دا لــه دې وروســته مــې چــې کــوم کارونــه وکــړل کــه همداســې پــه جوزيــاتو يــې درتــه بيــان کــړم نــو داســې يــې وګڼــئ چــې د کيســې يــوازې دا برخــه بــه تــر پنځــه ســوه صــفحو واوړي، لــه همــدې کبلــه نــه غــواړم خســته مــو کــړم؛ صــرف يــو خــو تــه يــې پــه لنډو کــې اشــاره کــوم نــور مســتقيماً ځــم د کيســې وروســتۍ يعنــي هغــې برخــې تــه چــې ايــا مــرواء څــه شــوه رښــتيا مــړه وه، کــه ژونــدۍ؟ او دصــدف هڅــو کالونــه کالونــه عــذر، زاريــو نتيجــه ورکــړه کنــه؟ چــې ددې دوو پوښتنو د ځواب سربېره، څه نورې جالبې هم پکې راغلې، راسره اوسئ.

دفعــلاً لېــاره واپــس راګــرځم دهمــدې برخــې پــات برخــې تــه او د بيــان شــوې هســې پــه تقيــب يــې وايــم د ســرونو لــه کــار او بــار وروســته کــه څــه هــم ډېــر چســپ پســې ګرځېــدم خــو تــر ډېــر

وختــه بــې کــاره شــوم؛ ان تــر دې چــې اقتصــادي وضــعیت مــو داســې حــال تــه راغلــو، د کــور کرایــې خــو پــه ځــای پرېــږده چــې رابانــدې واوښــتې، ډوډۍ مــو هــم نــه لرلــه، نــور څــه ښــه و، پــه وچــو توتــو، اب ګینــه اوکــره، هغــه او دغــه چــل مــو ځــان غولولــو، خــو فرېښــتې ډېخــې دلــوړې زور نــه لــرو وجــود یــې ضــعیفه و، اکثــره وخــت بــه بوخــه راواوښــته ضــعف بــه یــې وکــړو، د وخــت پــه تېرېــدو مــې مــور د فرېښــتې دا حالــت ونشــوای زغملــی، ســهار وختــي یــا مــازیګر بــه لــه کــوره بهــر ووتلــه، یــو ســاعت، نــیم ســاعت وروســته بــه یــې درې څلــور ډوډۍ خلتــه کــې را اچــولې وې پــه دروازه بــه راننوتلــه، ښــه پوهېــدم چــې د کــوم مســجد مخکــې کینــې ســوال کــوي مګــر پوښــتنه مــې نــه تــرې کولــه ترڅــو ددې لــه خــولې خــو وانــه ورم، طبعــاً دداســې صــحنې پــه لیــدو یــوازې زه نــه بلکــې زمــا پــه ځــای کــه بــل هــر ځــوان وای، پــه هــېڅ بــه نــه وبنــد شــوی، همــدا مجبوریتونــه ســبب شــول، چــې پــه دې وړکــې، عــاطفي زړه یــې د ډېــرو غــټ زړو، بــې رحمــه، انســانیت نــه تنبیــو، د محشــر د ورځــې لــه ســوال او ځــوب نــه منکــر افــرادو لــه جملــې یــې وګرځولم،نــور کــار خــو هســې نــه و، کنــې دې حــال تــه بــه ولــې راتلــو؟ چوکونــه)پلکې(له کارګرانو ډک و یو ته هم کار نه پیداکېدو.

بلــه چــاره نــه وه، لمــړی مــې پــه پوښــتنه؛ پوښــتنه ځــان تــر رئــیس ښــامار پــورې ورســوم؛ رئــیس ښــامار د چمــن حصــوري پــه ســاحه کــې هغــه کــس و، چــې لــه خیرخــانې رانیــولې تــر دارالمــان او کمپنــۍ نــه تــر پــولځرخي، کارتــه نــو پــورې یــې دخپلــو ســلګونه کــارګرانو پــه مــټ د ښــار دهــرې برخــې معتــادانو تــه مخــدره تــوکي رســول، مــا تــه یــې هــم پــه کــارګرانو کــې د ورســره نیولــو پــه لمــړي ســر کــې دهغــه وخــت د لوچکــانو بــوټ او لبــاس راپــه تــن کــړل، چلتــار مــې ووهلــو، ســپین پېــرړ ځنځیــري لاس بنــد یــې لاس کــې راواچولــو نــور مــې د درې ســوه افغــانیو ورځنــۍ مــزدورۍ پــه مقابــل کــې پــه کــار شــروع وکــړه، اګــر چــې دې دریــو ســو روپیــو مــو هــم تــر ټولــو ســتونزو رســیدګي نشــوای کــولی، خــو ښــې وې ورځنــۍ ډوډۍ مــو کېدلــه، امــا

دکور کرایه لا هم رابانديٍ آوښته، په داسې حال کې چې غوښتله به يې هم، مګر يوه او بله بهانه به مو ورته کوله.

خو په هر حال د ښامار سره مې څه وخت کار وکړو، دښار په سطحه چې څه لوچک پوچک خدای ج وهلی مخلوق و دلته راټول و، کار يې ورسره کولو د ټولو سره مې وپيژندل له څه وخت کار کولو وروسته دکوم نامعلوم دليل له مخې د موقعت وخت لپاره ښامار خپل کار ودرولو زما په شمول ټول کار مندان يې بېکاره شول، تر څو بيا کار شروع کېدو موږ څو ملګرو يوه څلور کسيزه ډله جوړه کړه، له دې وروسته به مو چې ښار کې کوم نوی کرولا يا سراچه ټيکسي موټر وليدو دربس به مو کړو، چېرته به چې ګوښه ځای ته ورسېدو په ډرېور به مو چاقوګان او تفانچه راويستل که مقامت به يې وکړو ويشتلو مو، کنې پرته له وهلو ډبولو صرف کلی به مو تري اخيستې موټر مو تري بولو، دکمپنی بازار شاه ته د ريګراشن سيمه کې زموږ ددې يوه ملګري په زړه حاويلی کې به مو ټوټه، ټوټه کول، بيا به مو پرزه پرزه په مستريانو خرڅول، يوه ورځ مو دهمزنګ کې يوه نوې سره کرولا کرغې ته دربس کړه، يو ببر سری شين سترګی هلک يې جلب ته ناست و، څهارهي کمبر ته نارسيده، متين د شاه له سيټ نه په سر تفانچه ورکېښوده، د ډرېور سره د مخې سېټ کې ناست مردا چې په شير شار هم مشور و، چاقو پرې راويستلو، موټر يې د سرك څنډې ته پرې ودرولو، له درولو وروسته متين غږ پرې وکړو:

– که غواړې چې ماغزه دې درباندې باد نکړم فقط پټه خوله له موټر نه ښکته شه.

ډرېور شنې شنې ډکې سترګې ور واړولې ويل يې:

– خوښه دې ماغزه مې رابانندې بادوې که يې پرېږدې؟ يو وړکې بچې او ميرمن، بوډۍ مور لرم، چې موټر تاسو ته درکړم، زه هغو ته ډوډۍ له کومه کړم؟

ددې خبرې په کولو سره شېر شار له څنګه په چاقو ووهلو تشې کې يې تر اخيره ننوتلو؛ ډرېور دچيغې په کولو سره شير شار ته مخ ور واړولو، متين له شانه ډز پرې وکړو په سر يې وويشتلو هلك چوکۍ کې را ړنګ شو، رازق دېوانه لاس ورتېر کړو دروازه يې ورته خلاصه کړه، ډرېور يې ترې وغوځو پسې ور ښکته شو، په جامو کې يې ګوتې وربندې کړې دسرك له څنډې يې هم لاندې ورغړولو؛ ما خپل چلتار دسمال راخلاص کړو زر زر مې په چوکۍ کې ډنډه وينې پرې وچې کړې، تر ښنو لاندې پای پاك مې دچوکۍ له پاسه وچولو جلب ته کېناستم، موټر مې ځای ته راورسولو، که څه هم ډېر ډرېوران مو تر تيغ تېر کړل، خو ددې هلك په وژلو مې سخت زړه بد و، رښې رښې شنې سترګې او ببر سر مې يې هېڅ له سترګو نه وتل، کور ته له راتلو وروسته مې پرېکړه وکړه چې نور به دا کار پرېږدم، چنجان پيسې هم نه وې پکې د څلورو، پنځو لکو، روپيو موټر به مو توته، توته کړو، ايله به مو دېرش يا څلوېښت زره پيسې پرې جوړې کړې، هغه هم تر ډېر وخت ستړياو منډو تررو وروسته.

اګر چې ما صرف ډرېوري ورته کوله نور د ډرېوانو له وهلو، ويشتلو او همداسې د پرزو خرڅولو نه خلاص وم، فقط اخير کې مې خپل حق پيسې ترې اخيسې، خو بيا هم له دې وروسته يې چې هر څومره زنګونه ووهل ورنغلم، هر سهار به له کوره راوتلم، که څه هم کارونه نه و، خو هسې د وجدان له ملامتيا د ځان ايستلو په پار به تر بېګاه د زرګونه نورو کارګرانو سره په پلکه) دمزدورانو په چوك(ولاړ وم، يوه ورځ چې د

نوررو ورځو په ځېر د پلکي په خنده ولاړ وم، هغه د مخدره جاتو د فروش دوخت يو ملګری مي عارف چي په ګرګ مشور و، لوکسه دريشي يې کړې و، ويښته يې اړولي و، عينکي يې د سيني په سر د يخنکاك تنيو)تکمو(کي ټنبلي وې، بل شان په سټايل کي روان و، غږ مي پرې وکړ:

– ګرګ !

شاو خوا يې وکتل چي سترګي يې راباندې ولړېدې را وګرځېدو، ستړي مشي مو وکړه سم دلاسه يې وېل:

– بچيش په دې کارونو يې نشي شل کولی راشه چي پيسو ته دې سيخ کړم

– چېرته؟

– ډرېوري خو دې زده ده کنه؟

– هو ښه تيټه !

– بس راځه يو چاته د معرفي کړم، ضمانت دې زه کوم، نور يې چي هر ولايت ته ولېږلې، تيار بار موټر په لاس درکوي فقط جلب ته کېنه په کابل کي يې ورته وسپاره، صرف درى پېري دې چي وکړې داسې يې وګڼه چي نور به د کاغذ تشناب په ځاى ډالر استعمالوې.

– د څه شي موټر دې؟

– د څه شي موټر؟ دا ښار کي چي له چاوديدونکو موادو بار موټر چاودني کوي دا له آسمانه را آوري؟

– ورك شه غرق شې، په هره چاودنه کې دښځو او ماشومانو په شمول ددې ښار خومره بې ګناه خلك مړه کېږي، هر کار به وکړم دا کار نه کوم.

هلك په مسکا کې راغبرګه کړه:

– په دې وړکې زړه به يې ښه شل کړي، چې د خلکو د مړکېدو غم درسره دی بيا نو ودرېږه همدلته تر بېګاه وچې شونډې، نور يې په ولې وټپولمه د بای بای په وېلو سره يې حرکت رانه وکړو.

ددې خبرې به تقريباً لس ورځې وتلې وې له همدې پلکې مې حرکت وکړو ماښام و، کور ته ورسېدمه، د ماخوستن تر ډوډۍ خوړلو وروسته مې مور راته وېل:

– درته وېلی هم نشم زويه ! جګرخون کېږي خو که نه درته وايم هم نه کېږي، نن د کور صاحب راغلی و، ډېر په قهر و، نور خو يې چې هر څه ووېل بلا پسې، اخير کې يې وېل د راتلونکې جمعې په ورځ راځم که کرايه مو نه و تياره کړې لور دې درنه بيايم.

ددې خبرې آورېدل نه و، سم برق ونيولم له ډېر قهر نه مې د سر وينې پښو، او د پښو سر ته وختلې، سخت احساساتي شوم، کله به مې وېل د جمعې په ورځ کور کېنم چې راغلو چاقو به يې خېټه کې وراچوم، کله به مې څه وېل کله څه. بلاخېره تر سهاره دې پرېکړې ته ورسېدم چې مبايل مې راويستلو عارف ګرګ ته مې زنګ وکړو په لمړي سلام عليك پسې پيوست مې ورته ووېل:

– هغه موټر راولم بچيش فقط ور معرفي مې کړه

په خندا يې وېل:

– هـا ورځ خــو د لــه ځانــه کاکــا صــالح راتــه جــوړ کــړو، دخلکــو د مړکيــدو غــم درســره و، نــن څه وشول؟

– هغه کيسې پرېږده، دا وايه چې چېر ته درشم؟

ادرس يــې راکــړو ګــرګ تــه تــر ورســېدو وروســته د پنجصــد فــامليو پــه ســاحه کــې دســمندر صــيب پــه نــوم يــوه چــاغ ســړي تــه ورغلــو تــوره کونــډۍ ګيــره يــې درلــوده غټــې غټــې ګــوتمی يــې پــه ګوتــه وې، دســر ك پــه ســر يــې د ايلکــس مــوټر ســيټ کــې ورســره کېناســتو، ګــرګ د يــوه زړور او راز ســتونکي ملګــري او ښــه ډريــور پــه حيــث ورتــه معرفــي کــړم، ســمندر صــيب ووېل:

– پــه لــوګر او ګنــړ کــې راتلــونکې جمعــې تــه دوه مــوټره بــارګيري لــرو، ماتــه يــې مــخ راوړولــو وېل يې:

– ځوانه ! نمبر دې راکړه.

ورغبرګه مې کړه

– سمندر صيب ! د جمعې له ورځې مخکې به کوم يو آمده نشي؟

– پــرون ملګــرو لــه زابــل نــه يــوه مــازده راولېږلــه، ډريــور يــې پــه لارو کــم جراتــي وکــړه د وردګــو دورانــي ســيمه کــې يــې پرېښــوده، ورشــه رايــې ولــه، زه بــه آغــا داود تــه زنــګ وکــړم چې درته ويې سپاري.

– په څو؟

- د دشلو دقیقو لاره ده، څلوېښت زره)۴۰۰۰۰(افغانۍ درکوم.

افغف لـه دې خوشـحالۍ خلاصـه تـذکره)پېژنـد پاڼـه(مـې سـمندر رانـه واخيسـتله زه مـازدا پسـې روان شـوم د دورانـي بـازار تـه لـه رسـېدو سـره سـم مـې زنـګ ورتـه ووهلـو دخـو لحظـو لـه تېرېـدو وروسـته مـې آغـا داود يـوه سـپينه کـرولا تـر مـخ ودرولـه ورسـره وخـتلم، کـوز د انـدړو، بـادم پـه سـاحه کـې لـه سـرک نـه وتلـې هـاخوا خامـه کـې ولاړه مـازدا يـې پـه لاس راکړه.

د هغـه غټـو ډمټـرک مازاګـانو نـه وه؛ لانـدې چاودېـدونکي مـواد و، پـه سـر يـې جغـل يـا چهـارمغزماننـده غـټ غـټ ګـاټي وراچـولي و. لنـډه دا چـې حرکـت مـې راوکـړو؛ کـه څـه هـم مـا غـټ مـوټر نـه و چلـولی لمـړی ورسـره نابلـده وم کـرار کـرار ورسـره بلـد شـوم ګېرونـه مـې پيـداکړل؛ آغـا داود ډېـر لـرې تـر مـخ رانـه روان و، د ميـدان ښـار لـه چـوک نـه راتېـر شـوم چې آغا داود زنګ ووهلو ويل يې:

- د کوتـل سـر کـې امنيـت ولاړ دی مـه پـرې راځـه، مـوټر مـې د سـرک څنـډه تـه ودرولـو زه تـرې راښـکته شـوم ټايرونـه، ميرونـه مـې ډېـول نـيم سـاعت وروسـته يـې بيـا زنـګ وکـړو ويـل يې:

- راځه ولاړل.

بيـا مـې حرکـت وکـړو د چـوک ارغنـدۍ تلاشـۍ تـه پـه رسـېدو مـې زړه درب درب کولـو خـو ښـه و عسـکر بېخـي لـه چـوکۍ راجـګ نشـو، د سـر پـه ښـورولو سـره يـې د تللـو اجـازه راکـړې، مـا هـم لـه موقـع نـه پـه اسـتفاده ښـه پـرې تختـه کـړه تـرې راتېـر شـوم څـه چـې راغلـم داود اغا بيا زنګ ووهلو ويل يې:

– له څو ک ارغندۍ راتېر شو؟

– هو !

– بېشکه ولا نور بېغمه راځه دې خوا هېڅ ممانعت نشته.

مقصد ماښام شپږ بجې نکاش ته را ورسېدم دلته پولس ولاړ و، د شپې تر اوه بجو مخکې يې ښار ته غټ موټر نه پرېښول، زه هم پکې ودرېدم، سمندر صيب هم زنګ وکړو؛ ورته ومې ويل:

– نکاش کې ولاړ يم پولس تر اوه بجو مخکې غټو موټرو ته اجازه نه ورکوي، لنډه دا چې په اوه بجو يې موټرو ته اجازه ورکړه له کمپنۍ چې راتېر شوم سمندر ته مې زنګ وکړو، ويل يې:

– د ديوان بېګي دټانګ سره د دغو، دغو نښو لرونکي دوه نفره درته ولاړ دي، موټر ورته تسليم کړه؛ ځلوېښت زره پيسې او تذکره دې تري واخله، نور دې موبايل فعال ساته د پنج شنبې په ورځ يوه بله بارکيري هم تيارېږي، په هغه کې دې بيا نازوم.

همداسې مې وکړل دټانګ سره مې موټر همغه نښو لرونکو کسانو ته تسليم کړو، خپلې پيسې او تذکره مې تري واخيستل، ډېر ناوخته کور ته ورسېدم، مور او خويندو مې د ناوخته راتلو له وجې ډېرې په قهر هم وې، خو خير ډوډۍ مې وخوړله؛ د چای خوړلو په جريان کې مو حساب وکړو، دېرش زره ۳۰۰۰۰ د کور کرايه او پنځه ۵۰۰۰ زره روپۍ خو مياشتنۍ د برق بيل شو، لمړی مې دا پنځه دېرش زره افغانۍ مور ته ورکړې بيا راپاتې)۵۰۰۰(افغانۍ مې د کور د خرخ لپاره ورکړې، دخويندو په شمول مور مې ډېر خوشحاله شول، ولې دخوشحالۍ تر څنګ بار بار يې د راپيداکېدو د منبع

پوښتنه هم وکړه؛ ولې ما به يې په خوب ځان تېر کړو، ددې مجلس تر پای ته رسېدو وروسته مې لمونځ وکړو، نور بېغمه ويده شوم؛ سهار تقريباً)٩(بجې وې د کوټسنګي ګلبار سلمانۍ کې مې وېښته جوړول، چې يو غرذ شو ډېره درنه چاودنه وشوه، ټول کوټسنګي يې ولړزول له کړنګار يې ښکارېده چې د ځينو تعميرونو شيشې هم راتويې شوې، په سلمانۍ کې علاوه ددې چې ځينې وسايل له مېز نه لاندې ولوېدل، تر سرپورې مو په چت کې راځوړند د کروپ ګل ټالي وهلې ځوندې يې شرګېدل، له سلمانۍ بهر خلک ترېدلې، ترېدلې، يو تر بل تېرېدل، ډېريو يې سترګې د باغ بالا طرف ته نيولې وې، د څو دقيقو په تېرېدو سره تلوېزون ته تازه خبر راغلو وېل يې:

-دکارت معامورين په خلور لارې کې ډېره درنده موټر بم چاودنه وشوه، چې زيات تلفات هم له ځان سره لري جزيات به څو دقيقې وروسته درسره شريک کړو.

بلاخېر د رسنيو کېمرې هم ور ورسېدلې دپيښې سيمه يې په ژوندۍ بڼه ښکاروله؛ افففف هغه شان د عرسات ورځ وه، دخلکو نيمه نيمه تنې په ونو کې راځوړندې وې لکه په قالينو فرش سرک په وينو سور پور و، پولس او روغ خلک اختـه و، مړي زخميان او پاشل شوې غوښې، يې ټولولې، لږ دې خوا چې کېمره راغله د يوه ورکې تک سپين ډېر بډ ماشوم بې لباسه نيمه تنه پرته وه، تر نامه پورته نه و، صرف دواړه پښې او چهاربند يې پاتې و، تر څنګ يې يو سور ټيکرى او زنانه يې کميس ته ورته يوه بله ګلداره لته پرته وه، فکر کړم ددې ماشوم مور به وه، تر لته چارپېر پاشلې غوښې به ددې وې، خو په هر حال ددې پېښې په ليدو مې لمړى همدې سلمانۍ کې خپل يخن ته تف کړل، بيا مې قصد وکړو چې ددې کوټسنګي له هوايي پلـه نه ځان راخطا کړم، ځان ته خپله سزا ورکړم؛ ولې بيا به مې د مور او خويندو په دې نابلده ځای کرايي کور

کې تنها پاتې کېدو اجازه رانکړه، خو ټوله ورځ لکه په سر وهلی داسې تاو شوم، بیګاه ته چې کور ته ولاړم، دمور او خویندو مې هم چاودنه کې په مړو شو خلک ډېر زړونه بد و، حتا مور خو مې یې لا عاملینو ته ښېرې هم کولې، زړه کې مې وېل چې ښېرې

مه کوه مورې ! ځان به غرق کړې، خو په خوله مې څه ونه وېل، ډوډۍ موډۍ مو چې وخوړله دخوب بسترې ته مې ولاړم، خوب له کومه شو دشپې تر دریو بجو ویښ په ځای کې اوښتم راوښتم په دریو بجو جګ شوم لمړی اودس بیا مې دولس رکعاته د استغفار لمونځ وکړو وروسته مې سر په سجده دقسم په کولو له الله ج سره وعده وکړه چې نور مې که خور خوک په قرض کې بیایي که مور، نه به له چاودیدونکو موادو بار موټر راولم، نه به مخدره توکي وپلورم، نه به دموټرو غلا وکړم؛ نه به بیا دسپیانو غوښو ته دیسونو، وزو په نوم قصابۍ جوړه کړم او همداسې د نورو ټولو کړو بدو کارونو دیادونې علاوه مې وعده ورسره وکړه، چې نه به د بل کوم ناروا کار هڅه وکړم، د همدې وعدې تر کولو وروسته مې دهغه ټولو ملګرو دموبایل شمارې وربندې کړې چې د مخدره توکو دپلورلو په وخت کې مې ورسره پېژندلي و، سر له سهاره مې لباس کار راسره وخیستلو د مزدورانو د چوک په لور ولاړم، ډېر وخت صرف تلم راتلم، کار نه و، ان تر دې چې بیا له سختې بې خرڅۍ سره مخ شوو، حیران وم چې خدایه اوس څه وکړم، شیطان ګام په ګام دهغه مخکنیو هلکانو سره بیا تماس نیولو ته هڅه ولم، خو لاهوالله والله قوت... به مې وویل بیا به د الله ج په امید د پلکې په لور روان شوم؛ په داسې حال کې چې نور مې پلکې ته له راتلو هم استفراق راتلل، خو د خدای ج مهرباني وه، تر خپل امتحان یې بریالی ویستلم په همدې اساس وخت کې یوه ورځ چې د نور ورځو په څېر د پلکې په څنډه لباس کار په لاس کې ولاړ وم؛ یو سوزکی موټر مې تر مخ ودرېدو ډرېور یې تر شیشه سر را بهر کړو وېل یې:

– کارګر مې پکار دی؟

مخکې له دې چې مزد او یا د کار نوعیت ورسره معلوم کړم موټر کې ورکېناستم تر ځو بل څوک ورسره ونه خېژي.

حرکت مو وکړو په لارو مې پوښتنه ترې وکړه:

– استازه ! ودې نه وېل چې کار مو څه دی؟

– راځه وبه یې وینې، کار مې دایمي دی، دوه نور کارګر هم لرم، څه چې هغه کوي ته به یې هم کوې.

– څو معاش ورکوې؟

– میاشتانه ۸۰۰۰ افغانۍ ورکوم، پسې زیاته یې کړه یو حمام او سلماني لرم البته خپل مې نه دي په کرایه مې نیولي دوه صفا کاران لري هغه رسېدګي نشي کولی ته به یې هم ملګری شي.

زړه کې مې ووېل: دا دحمامو او سلمانیو کار خو یوازې دخلفګانو یا په وطني اصطلاح د ډمانو کسب دی، کوم کلیوال، شناخته مناخته مې ونه ویني؟ واپس مې فکر وکړو چې سړیه ! له دې ښه دی چې مور دې بیا د کوم مسجد مخکې ناسته وي سوال کوي ډوډۍ پرې راوړي.

همدا و چې سر مې ورته وښورولو ګواکې صحیح ده.

سړي بیا ووېل:

- خو کار درنه غواړم ځکه چې دمیاشتې مې په دولس لکه)**۱۲۰۰۰۰۰**(افغانی نیولی دا خو هم پوره کول غواړي؟

ددې په ځواب کې مې هم د موفقیت سر ورته وښورو.

لنډه دا چې د ښارنو په مرکزي سیمه کې یوه ډېر ستر حمام ته ورننوتلو مخکنی برخه یې سلماني وه لسو سلمانانو هم محال کار پکې کولو، او دې بل طرف ته یې مردانه آرایشگاه وه، چې په دې کې هم لسو آریشگرو کار کولو، وړاندې برخه حمامونه و چې ټول ټال **۱۵۰** نمري حمامونه یې لرل، سمدلاسه یې د حمام دکار کوونکو ځانگړی لباس، بورسونه، میکروب ضد ډیټول راکړل کار مې شروع کړلو، تر څو بلدې دمه مخکنې دوه صفاه کاران مې تقیبول څه چې دوی کول ما هم همغه کار کولو ورروسته له دوه دریو شپو بلد شوم نور مې خپل کار او د کار کولو طریقه زده کړه، کاشیان به مې په ډیټولو مینځل، د تشنابونو په نولو به مې پام کولو تر څو بندې نشي د سلمانانو له پښو نه مو ویښته جرو کول او همداسې نور کارونه زما او هغه دوه نورو صفاه کارانو مسولیت و، هغه دواړه سپینږیري هزارگان و، له دې وجې ما به نظر دوی ته ډېر کار کولو؛ څه وخت کار مې چې وکړو بله ورځ یو نوی فرونر موټر دحمام تر مخ درسرک په څنډه ودرېدو، یو ډېر ښکلی جگک ځوان تري راښکته شو دحمام له منځ نه تر شیشه مې ورته کتل، هلک بیخي شناخته راته معلومیدو، صد فیصد یقیني وم چې دا ځوان مې چېرته لیدلی خو هر څومره زور مې چې په حافظه راوړو رایاد مې نشوای کړلی، هلک د موټر دروازه بنده کړه دحمام په لور راروان شو، زه هم له مخي چپ شوم فکر مې وکړو چې دومره شناخته راته ښکاري چېرته به مې لیدلي وي، شاید دی مې هم وپېژني؟ له سلمانیو وړاندې تېر شوم، په دې وخت کې

دآرایشګرو هم پرې پام شو خپلو منځو کې یې زر زر یو بل ته وېل: دحمام ملک راغلو، دحمام مالک راغلو...

هلک چې د حمام تر عمومي دروازه را داخل شو، د حمام مشر چې د دروازې راسته لاس ته به دپیسو د دخل مېز ته کېناستلو، ددې ښایسته ځوان هلک په لیدلو سره زر ځګ شو له مېز نه دراوتلو په حال کې یې وېل:

–اوووو انجینر صیب پخیر راغلې، نور سره غېږ په غېږ شول ستړي مشي یې وکړه، هلک بیا سلمانانو، او رایشګرانو ته مخ ور واړولو جوړه لاسونه یې جګ کړل د سر دښورولو په اشاره یې هر یوه ته جلا جلا په جګ غږ وېل: سلام، سلام، سلام.... ځنګه یاست؟

د سلمانانو او آرایشګر له خوا همچنان په ډېر احترام ځواب ورغبرګ شو، له دې وروسته د حمام د مشر په ځای د پیسو د دخل مېز ته په ابښې چوکۍ کېناستو د حمام مشر ته یې وېل:

– څه غوري دي رئیسه؟

–ولا تر اوسه خو خیرت دی، پسې زیاته یې کړه، د څه اشتیا لرې، چای، میوه...؟

–ژوند، ژوند کار لرم ځمه، د دفتر صفا کار مې بېچاره مریض و، کار یې راپېښود لاړو اوس تاته راغلم یو ښه تکړه صفا کار دې که راکړو ځواني به دې وي، مسکی شو زیاته یې کړه: ته خو هسې ورځ کې پنځه نیسې پنځه رخصتوې !

د حمام مشر زما همکار هزار کاکا ته د لاس په نیولو اشاره وکړه وېل یې:

- په سترګو بابه درسره بوځه !

هلك خندا کې ورغبرګه کړه:

- بابه قربان شم، زما د دفتر زينې خو دې ليدلې بابه بېچاره کله دومره انرژي لري چې په هغو کې ښکته پورته شي؟

دا چې دريم صفا کار ملګری مو هم سپينږيری و، مشر مو مجبور شو راناري يې کړې:

- اکبر !

نور به مې نو څه کړي وای؟ ور روان شوم، څو متره لرې د هلك سترګې رابانديې ولګېدې ويل يې:

- آه ريسه ! دا ملګری صحيح دی.

چې ور نږدې شوم، له سلام وراچولو وروسته مې ميلمه ته لاس ونيولو سترې مشي مو وکړه، پس له سترې مشي مو مشر سترګې راوړولې ويل يې:

- د انجينر صيب، د دفتر صفاکار تري تللی، اوس يې نو څنګه کړو، که خوښه دې وي ته به ورسره ولاړ شې؟

که څه هم زړه کې ډېر خوشحاله شوم، دلته وېرېدم که کوم شناخت مې ووينې ټول عمر به ډم راته وايي مور پښتانه خو هسې خلك يو، بلخوا ډېر چټل کار هم وه، حمامو کې به مردار ويښته باد و، د پوزې او د پوزې موادو ته ورته ټينګه، سربښناکه مايع به غوپ غوپ په قاشيانو سربښ وه؛ واقعاً مينځلو يې زور غوښتلو.

اما د مشر په وړاندې مې مايوسانه رنګه ووېل:

– ښا صحيح ده.

– ورشه لباس دې بدل کړه، په حساب پسې به دې څو ورځې ورسته راشې.

روان شوم له لباس خانې مې خپل لباس راوغوستلو واپس راغلم خداى پامانې مو وکړه انجینر مې تر مخ شو موټر ته وختلو حرکت مو وکړه، دهمدې حرکت په پیل کې یې موبایل راویستلو لړ لړ غږ مې اورېدلو د کومې ښځې سره په ګپ شو، ورروسته، ورروسته یې له خبرو پوه شوم چې خپله ښځه یې ده، خو ما ټوله لار سترګې په ده کې خښې کړې وې ځکه له یوې خوا یې څېره لا هم بېخي آشنا راته ښکارېده بل خوا یې د هوښیارې، چالاکه ښکلې دنګې ځوانۍ، سربېره شاته پرېښو په ولیو پرتو ترو وېښتو بل شان خوند ورسره کولو، خو په هر حال تقریباً دنیم ساعت په تېرېدو سره دفتر ته راوسېدو؛ که څه هم ډېر لرې نه و، خو لاربندان و، کنې دپنځو دقیقو لار نه و، لنډه دا چې د رسېدو سره سم د دفتر ساتونکې دروازه خلاصه کړه، چې ورننوتلو ډېره یوه ښایسته حاویلې و، ټوله ځمکه یې چمن، چمن ګلان او ګلدانې وې نرۍ نرۍ په ګلدارو مزایکو پوښل شوې لارې یکې تېرې وې په همدې لارو ورتېر شو وړاندې یو وړکې درۍ پوړه تعمیر ته چې ډېره ښه نقشه یې وه، ور دننه شو، ددې لاندینی پوړ ډېره برخه یې یوه سالون نیولې وه، چې په قالینو فرش و، میزونه او کوچونه یکې ایښې و، د مهمان خانې کار یې ترې اخیستلو، هاخوا پاتې نوره څه برخه یې آشپزخانې نیولې وه، دوهم پوړ یې د بیلو بیلو دندو مخ ته وړونکو کارمندانو شعبې وې، دریم پوړ مکمل خپله دې همدې انجینر دفتر و، دفتر ته درسېدو سره سم زنګ ورته راغلو موبایل یې اوکې کړو تقریبا پنځه شپږ دقیقې د چا سره ښه په ټوکو ټکالو او خندا

وغړېدو، فکر کړم ښځه يې وه، ځکه اخير کې يې د عياز په نوم ماشوم پوښتنه تري وکړه، دوخت په تېدو مې وپېژندو عياز خپله د همدې انجينر زوی و.

د زنګ تر قطعه کېدو وروسته يې ما ته مخ راوړولو ويل يې:

-نوم دې څه دی؟

-اکبر !

-اکبر جانه ! دفتر خو دې وليدو؟

د سر ښورولو سربېره مې وويل:

- هو !

-ښا وروکه ! بس همدلته لاندې باندې به ګرځې کوم کاغذ ماغذ، پاڼې يا بل داسې څه دې چې ليدل ټولوه يې کثافت دانۍ کې يې اچوه، د جمعې، جمعې په ورځ دې که په دې دهلېزو لږ لږ اوبه درسره تېرې کړې ډېر به ښه شي، بس ستا مسوليت به همدومره وي.

-سمده !

نور يې ويل:

-ښا چې سمده بيا نو داسې وکړه چې لمړی لاندې منزل کې د منشي شبعې ته ورشه ځان دې ورته معرفي کړه؛ بيا آشپزخانې ته ورښکته شه آشپز ته ووايه چې اول خو يو چای درکړي ترڅو دمه دې جوړه شي وروسته به د سامانونو اطاق هم درته وښايي.

همداسې مې وکړل لمړی منشي ته راغلم منشي مې نوم؛ د داخلېدو تاريخ او تذکرې له مخې ادرس کتاب ته ورسولو، بيا لاندې منزل کې اشپزخانې ته راغلم آشپز ته مې د ځان تر ورمعرفي کولو وروسته، دسامانونو د اطاق راښودلو ووېل، که څه هم انجينر راته ووېل خو ما اشپز ته د چاي څښلو خبره ونه کړه، ولې آشپز ډېر ښه سړی و، خپله يې مېز ته اېښې چوکۍ ته په اشاره سره وېل:

ته کېنه يو ګلاس چای وڅښه، دمسکا په کولو سره يې پسې زياته کړه: اطاق نه اطاقونه به بيا درته وښايم.

– مننه اشتيا يې نه لرم د چای څښلو وخت هم نه دی.

– اووووو د چايو لپاره چا وخت تعين کړی کينه زوروره !

نور ما هم نه او نو ونکړل کېناستم، پوخته ساله، ميانه چاغ اشپز کاکا کمه زېړ رنګه کونډۍ ګېره شوروله ځان سره يې په ټيټ آواز زمزمه کوله چای يې راتيار کړو، له چای خوړلو وروسته مې تر مخ شو د اشپزخانې تر څنګ اطاق ور يې خلاص کړو، اطاق کې د غټې او واړو بورسونو؛ ستلونو، علاوه رنګ رنګ ميکروب ضد تعمير مينځلو مايع اېښې وې، اشپز کاکا خندنی شو وېل يې:

– اممم نور دا ته، دا دې سامانونه !

– ښا مننه !

تر دې خبرې وروسته اشپز رانه روان شو، څو قدمه تللی و، بيا مې غږ پسې وکړو:

– کاکا ! دفتر د کارمندانو لپاره ځانګړی لباسکار نه لري؟

– انجینر عیاض پیسې درکوي لباس کار به دې خپله ځانته واخلې، دلته چې هر څوک نوي راشي پیسې ورکوي، تر هغو دې په همدغو لباس کې ګرځه.

– ښا صحیح شو مننه !

اشپز مې ددې جملې په ورغبرګولو سره دخپلې آشپزخانې په لور رخصت کړو، ما مېڼې راونغړلې دانجینر د خبرې په تقیب لمړی مې د یونیم هاخوا دې خوا پراته کاغذو په راټولو شروع وکړه.

کرار کرار مې خپل ټول مسولیت ته غېږه ورکړه.

زما علاوه دفتر شپږ خدمت ګاران نور هم لرل، چې دوه خپله همدا آشپز او شاګرد یې و، دریم یوازې د مهمان خانې حفاظت کونکی و، څلورم حویلۍ کې د چمن او ګلانو پالنه کوله، هغه دوه نور مسلحه ساتونکي و. خو په هر صورت زما کار دومره نه و، هسې به په تعمیر کې ښکته پورته کېدمه، صرف د جمعې په ورځ د دهلېزونو او زینو مېنځل څه ستونزمن و، نور ډېر ښه کار و، انجینر هم ډېر مهربانه او خوږ ژبی ځوان و، اګر چې دفتر ته به ډېر نه راتلوو په هفته کې به یو ایلا که دوه ځله راغلو خو د راتلو سره به یې ډېره ګڼه ګوڼه شوه مېلمانه به ورسره و، کله ناکله به چې تنها راغلو بیا به نو زموږ هم ساعت ورسره تېر شو، بلا جالب مجلس یې کولو، اګر چې هغه به هم ډېری وخت په موبایل کې غږېدو.

د څه وخت په تېرېدو سره زما او اشپز کاکا کلکه ملګري شوه، دایم به مو چې وخت پیداکړو دیو بل څنګ ته به ورتلو د نور

بنډار سربېره يګان راز به مو هم سره کولو، په همدې باب يوه ورځ مې ورته وېل: دا انجينر عجاز مې چې په لمړي ځل وليدو بېخي ډېر شناخته تر نظره راغلو اوس هم چې ورته ګورم داسې راته ښکاري لکه له مخکې مې چې چېرته ليدلی وي، اما هېڅ يې په ياد نشم راوړلی؟

آشپز راغبرګه کړه:

–ليدلی به دې وي دا دومره ډېر ګرځي، يو ځای په وزارت فوايد عامه کې د معين دنده مخ ته وړي، بل ځای په کوم شخصي پوهنتون کې استاذ دی، دوه يې ساختوماني شرکتونه دي دولتي ستر قراردادونه ټول دی نيسي ، درې يې په ښارنو کې حمامونه دي، په کرايه يې ورکړي، شايد نور کارونه به هم مخ ته وړي.

–ای هی دا دومره کارونه په يوازې ځان څه رنګه مديريت کوي؟

–امممم دا داسې بلا بيدار سړی دی، اوس يې هم ښځې له کاره ايستلې کنې دومره نور کارونه يې هم مخ ته وړل.

په خندنی لهجه مي ووېل:

–ښځه يې څنګه له کاره ايستلې؟

– ته يې نه وينې چې ګرده ورځ يې موبايل غوږ ته نيولی وي، خاندې ټوکې ټکالې سره کوي؟ افف بل شان پرې ګرانه ده، ته باور وکړه په ټوله ورځ کې درې برخې دخپلې ښځې سره لګياه وي غږېږي، په دې يوه برخه کې يې دا نور ټول کارونه کوي.

–څه وايې؟

– ټوکه مې ونکړه، ته صبر کرار کرار به يې خپله وپېژنې، يو ورکى زوى يې دى، هغه هم ډېر پرې ګران دى، اوږده ساه يې واخيستله بيا يې وېل: افففف داسې بنه نوم يې و، له ياده مې ووتلو هووو فياض نه، نه رښتيا عجاض نومېږي.

ددې خبرې له کولو وروسته له لاندې چا غږ وکړو، آشپز کاکا ورښکته شو، زه هم ځګ شوم مجلس مو همدلته رنګ شو.

خو رښتيا هم لکه څنګه چې آشپز کاکا ويلي و، د وخت په تېرېدو مې خپله وليدو ډېر چلاکه او بيدار هلک و دښځې سره د بې انتها مينې پاللو تر څنګه کوم چې آشپز کاکا يې يادونه کړې وه، ټول کارونه يې مديريت کول. ولې دا يې هم په هر حال راځم يوې بلې خبرې ته څنګه چې مخکې مې هم يادونه کړې ما او آشپز کاکا ځينې رازونه سره شريک کړي و، په همدې لړ کې ما دخپل غربت او سختو شپو ورځو حال هم ورسره شريک کړى و، همدا و چې هر ورځ به يې له ورځنې کتغ)پخلي(نه يوه اندازه په وړکي پلاستيکي ستل کې راته ستون کړى و، له مازيګر به يې راکولو ترڅو کور ته يې راسره يوسم، او ددې علاوه هر هفته کې به يوه بوجى له مهمانخانې نه رازياتې شوې د وچې ډوډۍ ټوټې هم برابرې دې دا به يې هم ماته راکوله ترڅو خرڅه يې کړم، خو له بد مرغه يوه ورځ چې د وچې ډوډۍ بوجى مې په شاه و، ستل مې لاس کې و، څنګه چې تر دروازه ووتلم کغغغ شو انجينر مې د مخې سره برېک ونيولو موټر يې ودرولو، له شيشې نه يې زما په شاه بوجى ته په سترګو اشاره وکړه ويل يې:

– اکبر جانه: دا څه دي؟

ایشـــش پــه داســـې حـــال د انجینـــر لـــه لیـــدلو ســـخت خجالـــت شـــوم؛ هغـــه د چـــا خبـــره کـــه چـــاره دې را اچــولې وای ځــاځکی وینــه بــه نــه وه، رانــه تللــې، خــو بلــه لار نــه وه، پــه غلــې غــږ ګنګــړو مې وویل:

- وچه ډوډۍ ده.

انجینر مې له خجالته په خراب وضعیت پوه شو زر زر یې وویل:

- ښــا، ښــا ډېــر ښــه دي و کــړل، ورځــه چــې ســتړی کــوي دي، کــه څــه هــم انجینــر خــو ددې شیانو کیسه کې نه و، نه پسي ګرځېدو.

ولــې زمــا وضــعت تــر ډېــره خــراب و، فکــر مــې کولــو د انجینــر تــر نظــره بــه څــومره خســتوز ورغلــی یــم؟ یــا بــه انجینــر فکــر کــړی وي چــې څــومره غــل ســړی دی پرتــه زمــا لــه اجــازې یــې وچــه ډوډۍ پــه شــاه کــړې وه، نــور بــه څــومره شــیان وړي؟ خــو دا زمــا فکرونــه و، ولــې خبــره بــرعکس وه، ســبا چــې ورغلــم آشــپز کیســه راتــه وکــړه انجینــر زمــا لــه را روخصــتولو وروســته دفتــر تــه ننــوتلی و، لــه آشــپز نــه یــې زمــا د ســتل او وچــې ډوډۍ پــه اړه پوښــتنه کــړې وه، څنګــه چــې مــا ورتــه وېلــې و، آشــپز هــم زمــوږ دغربــت او ســختو مجبوریتونــو ټولــه کیســه ورتــه کــړې وه، انجینــر دخپــل نــرم زړه لــه مخــې د آشــپز د خبــرو پــه آورېــدو ډېــر خپــه شــوای و، پــه مقابــل کــې یــې آشــپز تــه ویلــي و، هــیڅ وخــت بــې کتــغ درنــه ولاړ نشــي ســپورې ډوډۍ هــم ورکــوه؛ ولو که زموږ میلمانو ته کمې ده هم.

د آشــپز لــه خــولې ددې خبــرې پــه خبرېــدو خوشــحاله شــوم د کــوم څــه لــه وېــرې چــې مــا د انجینــر لــه دیــدګاه ځــان کړولــو انجینــر زمــا پــه اړه هغــه فکــر نــه و کــړی، خــو پــه عــین حــال کــې مــې لا هــم د خجالــت احســاس کولــو، زړه کــې مــې ویــل: کاشــکې دې ســړي پــه دې حــال نــه

وای لیدلی، اما اوبه تر ورخ تېرې وې، څه به مې کړي وای؟ واپس مې په خپله صفاکاري پیل وکړو، له دې پېښې درې ورځې تېرې شوې انجینر دفتر ته رانغلو څلورمه ورځ تقریباً لس بجې وې په دوهم پوړ کې په خپل کار اخته وم، د دروازې کړپار شو، تر کړکۍ مې ور وکتل ساتونکي دروازه خلاصه کړه، دانجینر موټر حاویلی ته راننوتلو وړاندې راغلو سره د یوه وړکی ماشوم له موټر نه راښکته شول، لاندیني پوړ کې دمهمان خاني له محافظت کونکي سره یې د سلام علیك غږ ولګېدو، بیا یې د آشپز سره جوړ پخیر شروع کړل، زه نو زر زر په صفاکارۍ اخته یم دسترګو تر کونجو زینو ته ګورم چې اوس به راجګېږي، اوس به راجګېږي، د سړي وخت ووتلو، چې کتل مې آشپز د زینو له نیمی نه غږ راوکړو ویل یې:

ـ راشه انجینر دې غوړي !

دېځو خبره زړه مې د پښو تر تلو تېر شو وویرېدم چې دهغه ورځې دوډۍ ایستلو څه غم نه وي؟ خو بله چاره نه وه ور روان شوم، انجینر مهمانخانه کې په کوچ ناست و، سلام مې ورواچولو ستړي مشي مو وکړه، بیا مې ماشوم په دوه ګوتو نرم تر دې یوه اننګې ونیولو لطفې خوش مې ورسره وکړو، دکیناستو سره سم انجینر دمخ په را اړولو سره وویل:

-اکبر ګله ! تاپسې راغلی یم دې خاله نادیه څوك مریضان دي، دا دوې هفتې نه ده، راغلې د کور برندې مو سختې خیرنې شوې، نن دې هغه راته مینځلې وای، بل شان ثوابونه به دې شوي و !

آشپز وخندل، ما ته يې هم دا د ثوابونو کلمه څه جالبه ښکاره شوه مسکی شوم، د سر د ښورولو سره جوخت مې ووېل:

– ښا صحیح ده !

نیم ګلاس چای ئې ځای په ځای پرېښودو جګك شو وېل یې:

– څه نو چې تا ورسوم، بیا مې میداني هوايي کې لږ کار دی ناوخته نشي.

بلاخیره راروان شو، په لارو مې د ماشوم سترګو، پوزې، خولې او همداسې دمخ نور جوړښت ته ور پام شو سره ددې چې ماشوم خپله هم ډېر ښکلی و، ولې سترګو، پوزې... ته په کتو يې هاخوا د ماشوم له وجود نه يو قسم ډېر مزه دار بهرنی خوند مې ترې حس کوو، هېڅ نه پوهېدم چې دې کې څه راز دی، ولې مې دې ماشوم ته کاته دعشق رنګینې دنیا ته وړې؟ او په عین حال کې لکه مخکې له مخکې مې چې ډېر لیدلی وي، تر پلار نه يې ډېر شناخته راته ښکارېدو، په داسې حال کې چې لمړی ځل دی وینم يې، زړه کې مې وېل: انجینر به کوم تعویذ معاویذ کړی وي، څنګك ټول داسې شناخته ښکاري؟ همدې فکر کې ډوب وم، چې د کارت پروان ساحه کې انجینر جلب ووهلو موټر يې له عمومي سرك نه فرعي سرك ته ويستلو په څه مخکې تلو سره دیوې لوئې کوټې خوله کې څلور پنځه پولس ولاړ و، د ډبلې اوسپنې په واسطه يې لاره بنده کړې وه، موټر ته يې راوکتل د انجینر سره يې سلام علیك وکړو اوسپنه يې جګك کړه تېر شو، د کوټې دواړو خوا ته ډېر ښایښته تعمیراتي کورونه و، دځینو دروازو مخکې ساتونکي هم ښکارېدل داسې انګېرل کېده چې ټول به دې دولتي غټو چارواکو کورنه وي.

خو په هر حال له خو کورونو چې تېر شو انجینر دیوي فولادي غټې دروازې مخته موټر راتاو کړو آورنګ یې وکړو، سم دلاسه یوه سپینږیري له قده ټیټ بابه دروازه خلاصه کړه، ورننوتلو تر څه وړاندې تېردو وروسته له موټر نه راښکته شو که څه هم حاویلي تر ډېره د دفتر حاویلی ته ورته وه، همغه شان چمنونه، رنګ رنګ ګلان او په ګلدارو مزایکو فرش نری نری لارې پکې تېرې وې، ولې تعمیر یې د دفتر له تعمیر نه بلا ښکلی و، بېخي نمونه نقشه یې وه؛ ددې سربېره عجیب غریب جذاب وړونه؛ کړکۍ، پنجرې یې پکې نصب کړې وې، او همداسې رفقونه، مناري، په بېلو بېلو برخو کې مصنوعي جوړ شوي ګلان ډېر جالب و.

خو تر څو کیسه اوږده نشي له تشریفاتي خبرو به راتېر او راساً به دې ځای ته راشم انجینر تر تعمیر چارپېره برنډه، بورسونه، دتعمیر شویی مایع دابو پیپونه راته وښودل، اخیر کې یې تر برنډه لاندې د حوض کونج کې کوټ وچې ډوډۍ ته لاس ونیولو وېل یې:

- دا ډوډۍ دې هم که له دې ځای نه درسره ورکه کړه، خومره به ښه شي، که څه هم د انجینر مطلب دا و، چې ګواکې درسر یوېې سه، لکه د دفتر نه دې چې یوړه د ځان لپاره یې دې خرڅه کړه، خو دخپل انسانیت له مخې ترڅو خجالت مې نکړي خبرې ته یې دا رنګ ور کړو.

خدایي چې شي زه هم ورته خوشحاله شوم ډېره ډوډۍ وه، زړه کې مې وېل: شپږ، اوه سوه روپۍ خو کېږي، مګر ده ته مې عادي ووېل:

- ښا سمده

نور مې په خپل کار شروع وکړه برنډې ته مې د ابو پیپ ونیو، انجینر یې څو دقیقې دکور داخیل کې ورک و، پس له څو دقیقو په عجله راووتلو موټر ته یې وختلو ولاړو.

یو، یونیم ساعت وروسته زما برنډې هم پاکې شوې، پیپونه میوونه مې خپل ځای ته ورتول کړل. د وچې ډوډۍ په بوجۍ کولو مې شروع وکړه، ډوډۍ زیاته وه، د بوجۍ تر ډکولو وروسته مې دغاړې دسمال ورته وغوړولو دا باقي مې په دې کې راپنډوکې کړله، دهمدې پنډوکي په پیڅو غوټه)ګنډه(کولو اخته وم، په دې وخت کې مې د سترګو له کونجو تر څنګ په برنډه د یوې ښځې څهره تر سترګو شوه چې زما په لور را روانه و، نور مې سترګې ور پورته نکړې چې زړه یې که څوانه یې حتا بېخي مې ځان پرې پوه نکړو چې ګواکي زه دې وینم، ښځه راغله، راغله زما حد ته په رارسېدو یې جوړه لاس د برنډې په پنجره کېښودل، په سیل مې ودرېده.

ما لا هم ځان ناګومانه پرې اچولی و، دخپل پنډوکي په غوټه کولو لګیاه وم، د پنډوکي تر غوټه کولو وروسته مې بوجۍ ته شاه ووهله دا مې راجګه کړه غوښتل مې چې پنډوکی مې لاس کې راسره واخلم نور همدسې راووځم خو څنګ مې چې پنډوکي ته لاس ورښکته کړو ښځې غږ وکړو:

–اکبر نه یې؟

په حیرانتیا مې سترګې ورپورته کړې چې یوه تک سپینه ډډه بډه د سپوږمۍ په شان ښکلې او لکه تازه د واده په تخت ولاړه ناوې، سینګار کړې نجلۍ ولاړه ده، که څه هم ډېر وخت وتلی و، قوارې یې څه نا څه تغیر کړی و، چاغه شوې وه بل خوا

ښکلايې هم بېخي سرشاري کوله، خو د اننګي له پاسه د پرېکړو ویښتو په لام مې فوراً وپېژنده چې مرواء ده، ددې سربېره هغه ورځ په خوب کې مې چې سېلاب ته وغورځوله دسېلاب منځ کې چې د ښکلي ځوان سره په تخت ناسته وه، عينې شان سينګار کړې وه، او همدغه اوسنی جامې يې په تن و، کټه مټه ښکلاء يې پنځوله. او ورسره پيوسته دا خبره هم ذهن ته راغله اووووو هغه ځوان خو همدا انجينر و، چې مرواء سره د سيلاب منځ کې په ګل پوش کړې تخت کې ناست و، ځکه شناخته، شناخته راته ښکارېدو.

خو په هر صورت، څنګه مې چې وپېژندله پرته له دې چې د خبرې ځواب يې ورکړم، په شاه کړې بوجې مې واپس ښکته په شاه وښويوله ځمکه ته مې خطا کړه، قدم مې ور واخيست په داسې حال کې چې مرواء مې دګېډې په اندازه جګه د برنډې په خنډه ولاړه وه، دپنجرې له دې خوا يې پښو ته ټيټ شوم، دټيټېدو سره سم مې وويل:

- ما وبښه دخدای ج په لحاظ، همدومره غذاب مې بس دی په کوم حال مې چې وينې او څه چې په ما تېر شول يو الله ج وليدل، دا هر څه ستا له آزار پرته نور هېڅ نه دي !

مرواء ديو قدم په اندازه شاته تللو سره په خواشني انداز وويل:

- پورته شه پښو ته مه ټيټېږه آسمان به راپرېوځي، کنې رښتيا، که څه هم ما به آزار نه کولو خو تر زړه مې غيرې ارادي سوې آهونه درپسې وتل ولې دومره خوار مې هم نه غوښتي لکه وينم دې چې، اما ځار دخدای ج تر خدايي.

له دې خبرې وروسته يې دواړه لاسونه جګ کړل يو زېږ ځينځير چې غټ لړم غوندې ګل هم پسې زنګېدو له خپلې غاړې راخلاص کړو پسې زياته يې کړه: امم دا وخله

ولاړ شه خرخ يې کړه، لمړی يوې سلمانی ته ولاړ شه دا ويښتان او ګيره دې جوړ کړه، بيا ښه صحيح يو حمام وکړه؛ له هغه وروسته يو دوه جوړه موسمي څپلۍ او کورتی واخله همداسې تر څو چې پرې کېدل وغيره ضرورتونه دې پوره کړه، نور به بيا غږېږو.

– نه، نه، څينځير دې نه اخلم، صرف يو ځل د زړه له خلاصه ښنه راته وکړه، خير دی؟

په جدي انداز يې راغبرګه کړه

– اممم واخله لمړی دې دا کارونه وکړه، بيا که رښتيا زما نه ښنه غوښتل دومره درته مهم و، سبا راشه.

ګوتي مې ورتېرې کړې څنځير مې راوخيستلو جيب ته مې واچولو نور ورتېټ شوم د پنډوکي په غوټه خلاصولو مې شروع وکړه؛ زړه مې و دوډۍ واپس تري تشه کړم، دسمال تري راخلاص کړم په اوږه يې واچوم خو مرواء غږ وکړو:

– پرېږده يې څه دسمال هم بل واخله.

ددې خبرې د آورېدو سره مې نرم لاس ترې راټول کړل جګ شوم دجګېدو سره سم مې کرار وويل:

– دخدای پمان !

– خدای دې مل شه !

دلاسو لړزې، ژبې بندېدو او څينې نورو بې واکه غېر نرمال حرکاتو ته مې په کتو زياته يې کړه: سبا حتماً راشه شرمېږه مه خير هيڅ خبره نه ده.

خدايي چې شي دي خبري يې اوچت راتيکه کړم سر مې وښورو ګواکي سمه ده، نور تري را روان شوم له دروازې نه راوتلو کې مې دسترګو تر څنګو لږ ورو وکتل مرواء لا هم په خپل ځای حيرانه، بريانه خواشوني راپسي ولاړه وه.

عمومي سرک ته تر راوتلو وروسته دکوټسنګي موټر کې راسور شوم، د مرواء ليدلو مې دعجيبې غريبې کيسې په حيث ذهن اشغال کړی و، دا هم په هر حال هغه کالونه مخکني ليدلي خوب ته مې ښخی عجيب وم چې کالونه مخکې مې مرواء او خاوند يې انجينر عين شان ښکلي، خوشحاله او همدغو لباسو کې ليدلي و، انجينر مې هم چې لمړی ځل دحمام له منځ نه وليدو ګټ مټ لکه څنګه مې چې خوب کې ليدی و، سپين کالي تور واسکټ شاته پرېښو په وليو پرتو ويښتو څوکې يې واپس د سر طرف ته راتاو وې بل شان خوند يې ورسره کولو.

ددې سره جوخت دا هم ذهن ته راغلل اووووو هغه پرون مې د انجينر ماشوم زوی ته په کتو چې حواسو رنګيني هواوې کولې دي کې خو د مرواء رنګ و.

په همدې فکرونو کې ډوب وم چې کلنډر غږ وکړو.

–بيايي بخير تا شوي.

چې سترګې مې وغړولې کوټسنګي ته رارسېدلي و، رابښکته شوم د مرواء دخبري مطابق لمړی طلاء فروشی ته ولاړم کله مې چې ځينځير له جيب نه راويستلو يو قسم مزداره د مرواء دبدن خوشبويي تري جګه شوه، زر مې په موټې کې راغونډ کړو، ديوي شيبې لپاره مې کلک په اننګي ونيولو؛ وروسته مې طلاء فروش ته ورکړو اوه

ډېرش زره)۳۷۰۰۰(افغانۍ یې شولې، که څه هم په خرڅولو مې یې بلکل زړه نه کېدو، خو دغم مجبوري دې شي، خدای ج دې په سپي نه راولي.

خلاصه تر خرڅلاو وروسته یې سلمانۍ ته ولاړم ویښتان او ګیره مې هغه د محصیلۍ د دورې غونډې ښه په طبیعت جوړ کړل او همداسې حمام مې وکړو، لکه څنګه چې مرواړ ویلي و، له دې وروسته مې دوه او درې جوړه ښه ښایسته، ښایسته روزې موډ لباسونه راونیول، چې حساب مې وکړو ټول ټال دولس زره افغانۍ مې مصرف کړې وې، له باقي پیسو مې درې زره ۳۰۰۰ نورې هم رابېلې کړې یوه نیمه کیلو غوښه، ترکاري، څلور پنځه نوعه تازه موسمي میوه مې راسره وخیستل دکور په لور روان شوم، ناوخته د ماښام ساه په ختو وه، کور ته ورسېدم، مور او خویندې مې دخوشحالۍ تر څنګ زما په پخواني سټایل ګیرې او ویښتان جوړېدو، او همدارنګه د رنګ رنګ لباسونو وغیره سودا رواړلو دپیسو منبع ورښودلو په پار زما خولې ته غوږ په آواز وې، ما هم ډېرې انتظار ته ورنکړې، ولې بیا هم لمړی مې جیب ته لاس کړو پاتې دوه ویشت ۲۲ زره افغانۍ مې راویستلې دوه ۲ زره مې واپس دخپل جیب خرچ لپاره ترې واخیستلې دا شل ۲۰ زره نورې مې د مور او خویندو تر مخ کېښودې، ومې ویل:

–امممم دا پیسې واخلئ لباسونه یې کوئ؟ چکرې پرې وهئ؟ کومو خواړو ته مو زړه کېږي پرې اخلئ یئ؟ مقصد هر څنګ مو چې طبیعت وي، هغه شان یې مصرف کړئ، خاص د همدې لپاره خدای ج راکړې، پاکې صفا حلالې پیسې دي، اینده کې هم هیڅ وولول نه لري، نه مې له چا غلا کړې، نه مې راقرض کړې، نور مه پسې ګرځئ.

که څه هم مستقیماً مې ورته ونه وېل چې د کومه مې کړې؟ ولې دا چې له مخکې نه مې هېڅ وخت دروغ نه ورته ویل، ددې پیسو په حلال والي او له نورو ستونزو په پاکولي هم باوري شوې، نور ددوئ په تندیو هم د خوښیو د مېتر ستني یوسلو اتیاو ته جګې شوې، مور مې لاس ورشکته کړو دپیسو راجګولو سره هم محال یې مدینې ته مخ وروازولو کړل یې:

– سهار مې درته ونه وېل: چې پیسه دار کېږو بېګاه مې مرداری په خوب لیدلې؟

ددې خبرې په کولو سره مور ډېر ورته و خندل.

خو په هر راز له کورني مور او خویندو سره دمجلس نه به هم راتېر شم لنډو کې به ووایم چې شپه تېره شوه، سهار له چای خوړلو وروسته مې په نویو لباسونو کې تر ټولو ښکلی لباس واغوستلو، په ویښتو مېښتو مې ګوتې ووهلې نور نو د مرواء سره د کړې وعدې له مخې ور روان شوم. اګر چې نظر پرونی زما پوډري مانند ځهرې او نن ددې د غاړې د ځینځیر خرخولو په پیسو له ځانه شازاده جوړول او ددې علاوه په پخوانی ورسره کړې ناځوانی مخې ته په ورتلو ډېر ترې شرمېدلم هم. خو څنګه کړې؟

بلاخېره کارته پروان ته په رسېدو سره د دوئ د کوڅې خوله کې کوڅه ساتونکو عسکرو ودرولم وېل یې:

– چېرته ځې؟

– د انجینر عیاض کور ته ځم !

پولس موبایل راویستلو زنګ یې ورته ووهلو زما نوم او نښې یې ورته وویلې بیا یې په غوښتنه ګوشې ماته راکړه، تر سلام علیك وروسته یې وویل:

– چیرې روان شوای یې؟

ځواب رانه ورك شو، حیران بریان خاموش ولاړ وم، زړه کې مې ویل که ورته ووایم چې مرواء ورغوښتی یم هسې نه بده پرې ولګې، شیبه وروسته چې لا مې هم ځواب نه و ورکړی په له لاسه ورکړو روحیاتو او رانه ځواب ورکې حالت مې پوه شو ویې خندل ویل یې: ګوشې قومندان ته ورکړه، موبایل مې همغه شان په پټه خوله واپس عسکر ته ورکړو، انجینر زما د پرېښولو ورته وویل، فکر کړم زما په باب او بیا راغوښتلو په اړه مې مرواء ورته ویلي و.

خو چې هر څه و مقصد عسکرو مخه راکړه دروازې ته درسېدو سره سم مې د دروازې د زنګ په بټنه ګوته تخته کړه، دروازه ساتونکي بابه دروازه خلاصه کړه، که څه هم څه یې د پرونی لیدنې له مخې پېژندلم هم، ولې بیا هم ځان مې ورته معرفي کړو، او د کور داخیل ته دتلو مې ورته وویل، بابه لیني ګوشې راجګه کړه زنګ یې ووهلو زما دنوم په اخیستلو د ورتلو مې یې ورته وویل، له هغه خوا ځواب مثبت و، بابه لار راکړه، مخکې له دې چې تعمیر ته ور ورسېږم مرواء د تعمیر له برنډې په زینو کې کړپ، کړپ میده میده حاویلی ته راښکته شوه همدلته سره مخامخ شو د دری څلور متره فاصیلې په لرلو سره مې سلام وراچو په ټیټ آواز یې د سلام جواب راکړو بیا یې دسترګو په معمولي حرکت چپ لاسه دګلانو په سریو کې چارپېر څلور کونجه چمن کې میز او چوکیو ته اشاره وکړه، ورتاو شوم خو قدم مې ونیولو دا مې تر مخ کړه چمن کې لکه د وادونو تالار کې دطعام خوری دوه ګرد ګرد مېزونه اېښې و، چوکی

ور چارپېرې وې مرواء همدا د مخې مېز کې کېناسته زه ورانډې دوهم مېز ته تېر شوم چې تقریباً یو نیم متر ددې مخې له میز نه هاخوا ایښی و، مخامخ ورته کیناستم، په دې وخت کې فکر کړم انجینر زنګ ورته ووهلو، ځکه دې ورته وېل هو راوسېدو، دلته راسره ناست دی، نور خدایزده هغو څه ورته وېل غږ مې یې نه آورېدو خو دا ورته مسکه مسکه کېدله.

د تلیفون له قطعه کېدو سره سم یې ما ته مخ را واړولو په تونډ لهجه یې ووېل:

– ما فکر کولو چې تر دې وروسته به ټول کارت پروان ته له شرمه رانشې دلته خو لا څه کوي اما داسې ښکاري چې دشرم او حیا په نوم هېڅ نه پېژنې، ایا ته په کومو سترګو له ما نه دبښنې هیله کوې؟ ستا خو هغه مسلماني او ترحم وه چې زما په ورانډې دې کار تري واخیستلو؛ هسې خدای ج مې مل و، کنې تا خو دهغه طوفانو په خوله ورکړم چې تصور یې نکېږي، په داسې حال کې چې زما لمړی خدای ج ته هیله و، بیا تاته، اما تا زما دهیلې برعکس زه د مرګ اخیري سلګۍ په خوله دې خوا راولېږلم، ددک مې له جګرخون نه دریمه ورځ سکته وکړه مړ شو، څرې څروکې مو کاکا چور کړل، بلاخېره په دروازه مو قلپ ولوېدو په ضرب دې دوو ورځو کې مو سر، ملک او مل ستا له لاسه ورک شول، او نن بیا په ټوله سپین سترګۍ سره راغلی یې بښنه غواړې؟

ددې خبرې په کولو سره مې یې تر هر ویښته خولې وبهولې، نور د خبرو کولو تاب راپاتې نشو صرف دومره مې ووېل:

– منم همدا وجه ده، چې نن دې په ټوله آجزۍ پښو ته ټیټېږم بښنه غواړم، خو ستا خبره رښتیا هم زه د دومره ظلم کولو سره چې ستا او همداسې خپل ځان په ورانډې مې

وکړو د بښنې لايک نه يم، پرېږده چې حال مې تر دې بدتر شي، په راجګېدو کې مې پسې زياته کړه: خو دا شکر چې ته مې جوړه روغه او آسوده وليدې لوی ارمان مې و، نور دخدای ج پامان ولاړم !

ددې خبرې سره دا هم اچت جګه شو لار يې ونيوله په يوه ساه يې ووېل:

– نه، نه، نه، ته کينه، ته کينه ولاړ به شې يو ځل غوږ ونيسه !

لا هم خو شيبې ولاړم ددې تر خه نور ټينګار وروسته واپس نرم په خپله چوکۍ کيناستم، مرواء په مسکاه سره زياته کړه:

– و پرولې مې خو دومره هم نه فکر کړم زياتی مې وکړو په بښنې سره، که څه هم ډېره دردېدلې وم، ولې داسې حال مې هم نه دربانډې لورېدو لکه پرون مې چې دځنګلې په شان بېرسر، ګيره، چټلې زړې جامې او ګازې چپلکې په پښو وليدې هغه هم په داسې حال کې چې وچې ډوډۍ دې ټولولې، نور به په هغه خبرو درونډ کانې کېږدو، ځکه ستا همدومره سزا بس ده، طبعاً چې ته په دې حال يې خالله به هم څه ناڅه په خپله سزا رسيدلې وې،) زړه کې مې وېل چې بيچاره خو په مسجدونه کې د ډوډۍ لپار سوال وکړو نور به نو سزا څنګه وي؟(خو دې ته مې غږ ونکړو. مراوء زياته کړه: زما لپاره يې په مقابل کې همدومره اجر بس دی چې دټول اشرف المخلوقات، شريف انسان عياض يې راکړو قربان دخدای ج تر مهربانې.

اما اوس له دې وروستۍ کيسې هاخوا کومې نيکۍ چې خالله، مدينې، فرېښتې او خصوصاً تا راسره کړې غواړم سترګې پرې پټې نه کړم په عوض کې يې دې لاسنوی وکړم، وايه څه درسره وکړم؟

– یوازې ستا په وړاندې کړې غرور او سهوې په خاطر مې داسې یوه ښه د زړه له خلاصه ښښنه راته وکړه او بس.

په خندا شوه بیا یې وویل:

– هو رښتیا خاله، مدینه، فرېښته ښې دې، او دملګرې نوم دې څه دی، ښه ده؟

– الحمدالله ښه دې.

تکرار یې وویل:

– ملګرې دې څه نومېږي؟

– ملګرې پسې مه ګرځه، ورکه وه یې.

– څنګه؟

په دې وخت کې مخکې له دې چې ځواب ورکړم یوې چاغې تقریباً دېرش کلنې ښځې چای راوړو د نورې وچې مېوې علاوه په یو قاب کې ډېرې ښې سمبوسې وې، ددې نیک مرغو سره زما ډېره جوړه هم ده، خدایې چې شې ورته خوشحاله شوم، ښځې مو چای تر مخ کېښودو دا ولاړه له آشپزې لباس نه یې پوه شوم چې آشپزه ده، مقصد د چایو په څښلو مو پیل وکړو؛ په دې وخت کې یې بیا راپام شو ویل یې:

– دملګرې خبره دې پرېښوده !

– رښتیا درته ووایم؟

– هو !

کیسه مې ورته شروع کړه دا مې ټول ورته ووېل چې عاشق یې مزار ته راغلو عکسونه یې راوړي و بلاخره ور پرې مې شوده، وروسته له یوه کال نجلۍ بیا زنګ راته وکړه وېل یې عاشق مې مړ شو، زه غواړم واپس ستاسره واده وکړم، خو ما ځواب ورنکړو، که څه هم ډېرې زارۍ یې وکړې اوس هم وخت ناوخت مسېجونه کوي ځان نه پرې پوهوم.

په مسکا کې یې راغبرګه کړه

–لېونی شوی نه یې دا څه وایې؟

– که یې نه منې مسېجونه درته وښایم؟

نور مې ددې ځواب ته غوږ ونه نیولو سم دلاسه مې جیب ته لاس کړو موبایل مې راویستلو لمړی مې هغه اولیني لوی لوی متني مسېجونه دصفحه سر ته ورته راوستل موبایل مې ورکړو دمسېجو په لوستلو یې پیل وکړو خدایزده تر کوم ځای به یې لوستي و چې سترګې یې راډکې شوې، لاس یې ورجګ کړو اوښکې یې وچې کړې بیا یې په لوستلو پیل وکړو، شیبه ورسته یې وېل:

ـــما ته مې یې هغه خپلې خبرې رایاد کړې، مزار ته مې چې زنګ دروهلی وه، یاد دې دي؟

ددې خبر په کولو سره ئې اچت خوله کې لاړې را وچې کړې، خو خیر

سترګې مې ښکته واچولې لمړی مې سر وښورولو ګواکې هو ! زر بیا دا خبره ذهن ته راغله ومې وېل:

– نــه بابــا تــا خــو همغــه یــوه ورځ ووېــل او بــس دا داســې شــله انســان دی تــه صــبر چــې زه یــې وتښاف ته را استولې صفتي مسېجونه درته وښایم.

زر زر واتښـــاف تـــه ولاړم د صـــدف صـــفحه مـــې را وســـپړله لـــه وروســـتیو را اســـتولو پنځـــو پیامونو مې لمړی پیام پلې کړو،

پکې ژړل یې زارئ یې کولې،

بیا مې بل پلې کړو وېلې یې و:

– دخدای ج په لحاظ، د قران په لحاظ غږ مې واوره.

دریم پیام مې پلې کړو:

په دې کې یې هم په چیغو چیغو ژړل همداسې څه عذري الفاظ یې ویلي و.

له دریم وروسته مې په صفحه زر زر له پورته نه ښکته ګوته کش کړه ومې وېل:

– دا سلګونه پیامونه ټول ددې دې ټولو کې یې همدا یوه غوښتنه کړې.

نور مې لاس راټول کړو له واتساف نه راووتلم موبایل مې دمېز له پاسه تر مخ کېښودو.

مـرواء یـوه لحظـه حیـران حیـران راتـه وکتـل وروسـته یـې سـاه وخیسـتله لاړې یـې تېـرې کـړې وېل یې:

– هغه پوهنتون دې څنګه کړو، ودې وېلو کنه؟

– هو پوهنتون مې ووېلو اسناد مې یې واخیستل.

-بیا نو ولې دخلکو له کورونو وچه ډوډۍ ټولوې یا یې صفاکارۍ کوې؟

-بس نصیب دی، کنې دپوهنتون علاوه دخپل مسلک مربوط ډېر وخت مې کورسونه ووېل، انګلسي او کمپیتر مې ښه سم زده کړل، او داسې هم نه ده چې زه دنده پسې نه یم تاو شوی، باور وکړه پښې مې پسې تنا کې کړې، داسې لویه او کوچنی اداره به نه وي، چې ما مې سپویګانې، نه وي ورسولې یا مې امتحان نه وي ورکړی.

-پوهېږې دا ټول د صدف آزار دی؟ هغه بېچاره سلګونه متنې او صفتي پیامونه درته استولې په چیغو چیغو یې پکې ژړلي، ولې تا ظالم بیا هم...

نور یې څه ونه وېل خبره یې په همدې ځای نیمګړې پرېښوده، ما ورغبرګه کړه:

-نه، نه، دا چې ستا خبره نن راغلی یم په ټوله سپین سترګی دې مخ کې ناست یم ښښنه غواړم، آزار یوازې ستا دی او که مې ونه ښښې کېدی شي یوه ورځ ذهر رابانده وخوري. د صدف مدف سره ما کوم ظلم نه دی کړی.

-ایا دا ظلم نه ګڼې چې یو انسان دې چاته دومره وژاړې عذرونه او زارۍ دې وکړې هغه دې ځان نه پرې هوپوې؟

-ایا نو ته مناسب ګڼې چې زه دې ددې نجلۍ سره واده وکړم په داسې حال کې چې عاشق مې یې په خپلو سترګو ولیدو، او خپله نجلۍ هم راته ووېل چې کالونه مې مینه ورسره کړې،ستره بغیرتي به نه وي؟

– امممم ته چې دومره ننګ يالی يې بيا دې له ما ولې مچو اخيستله ايا داسې دې نه وېل چې دا به دچا لور وي، اينده کې به د چا ناموس وي، که نه دا غيرت دې يوازې د ځان لپاره خوښېږي؟

افففف خبره نه وه، تا به وېل تناره کې يې غوپه کړم تر تول وجود مې سور تاو جګ شو، حيران بريان شوم چې څه ووايم زر زر مې بانه رپول شو يو ځواب را زده کړم، خلاصه وخت ووتلو ذهن ته څه رانغلل همداسې مې سترګې پسې کړې.

مرواء بيا ووېل:

– لکه څنګه چې وايې که رښتيا له ما بښنه غوښتل همدومره درته مهم وي؟ نو قسم ده، تر څو دې دا غرور له رګونه نه وي وتلی، که مې بښلی وي، حال دې تر دې بدتر غوارم.

– يعني صدف سره واده وکړم همداسې وايې؟

– صد فيصد خو په دې شرط، ته يې نمبر راکړه يو ځل زه ورسره غږېږم که اوس هم جدي وه، خبرو کې يې اخلاص و، او لکه څنګه يې چې مسيج کې ليکلي خپل پېغلتوب يې ساتلی و، صرف لفظي مينه يې کړې وه.

که څه هم ډېرې بهانې چونې مې وکړې خو مرواء په همدې يوه خبره ټينګار کولو، بلاخېر و مې وېل:

– سمده ولې اوس خو له اقتصادي پلوه هم واده کولو ته نشم آماده کېدلی.

خو دې بهانې مې هم آنتن ورنکړو وېل يې:

- څه د مصارفو نه يې هم ته خلاص يې مصارف يې زما په غاړه، ددې سربېر عياض ته وايم چې سر له سبا يوه ښه دنده هم درته پيدا کړي.

مخکې له دې چې زه څه ووايم سم د لاسه يې عياض ته زنګ ووهلو، له لمړي سلام کلام وروسته يې د ټوکې په انداز ورته وېل:

- افف ته څومره ظالم سړی وختلې؟

موبايل بلندګو و عياض هم په خندا وويل؟

- څه شوي؟

- ته وګوره اکبر دولس کاله ليسه وېلې، څلور کاله يې پوهنتون وېلی ددې علاوه څومره کورسونه يې ويلي؟ انګلسي او کمپيتر يې زده دي او ته صفاکاري پرې کوې؟

عياض ور غبرګه کړه:

- دا خو رښتيا هم ظلم دی اما ظالمان خپله تاسو ياست چې تر دې دمه مو حتا دا هم نه و، وېلي چې موږ کليوال يا دېوال په دېوال ګونډيان يو خو څه ښه شو چې اوس مو هم ووېل کني ما به تر څو فکر کولو چې اکبر خليفه)دم(دی ځکه ما خو له حمام نه راوستلو، حمام کې خو ټول...

تر څو يې خبره بشپړوله دواړه په خندا شول خبره يې همدلته نيمګړې پاتې شوه په عين حال کې زه يې هم ښه خولې کړم خو په هر حال تر يوه ښه شېبه خندا وروسته مراوء ورته وويل:

- دغه دي اوس خو مو خبر کړې، معلوم شي چې سبا يوه ښه دنده ورته پيدا کړې.

– حتماً انشاءالله که نور نه وي، خپله چوکۍ خو مې شته چې ورته ویې سپارم ستا له لانجې ځان پرې وژغورم.

دلته بیا دواړه په خندا شول همدې خندا کې مرواء ورغبرګه کړه:

– څه خدای ج دې مل شه موبایل بلندګو دی اکبر دې هم غږ آوري.

نور یې تماس ورقطعه کړو ماته یې سترګې راواړولې وېل یې:

– دا دې عیاض به سبا پخیر دنده هم درته پیداکړي، راکړه اوس د صدف نمبر !

نور به مې نو څه ویلي و؟ سر مې ښکته واچولو په موبایل اخته شوم شماره مې ورکړه، بیا یې وېل:

– خپله شماره دې هم راکړه، چې څه کېږي زه بیا زنګ درته وهم.

خپله شماره مې هم ورکړه، تر شماره نیولو وروسته یې وېل:

– مننه، چې خبره مې دې ومنله که دې نه وای منلې منه چې یوه ورځ به دې ددې نجلۍ له آزاره د آسمان ستوري شمارل، ځکه چې دا نجلۍ ما درک کړه دا درد ما لیدلی، پسې زیاته یې کړه له دې وروسته نه یوازې دا چې ما فلالا بښلی یې بلکې دعا به هم درته کوم، څه خدای ج دې پاچا کړه.

– مننه ژوندۍ اوسې همداسې تا دې هم الله ج نه خپه کوي چې زما په واړه بدو دې سترګې پټې کړې ښښنه دې وکړه بیا هم نرۍ مننه درنه کوم. ساعت ته مې وکتل پنځلس پاتې وي یولسو ته پسې زیاته مې کړه: که اجازه وي نور زه ځم، شماره خو مې درکړه که څه خدمت و، بیا به زنګ وکړي.

– کینه ډوډۍ وخوره زموږ آشپزي لکه چې نن د مکرونیو تصمیم درلود.

– خیر یوسې سمبوسو ډېره ښه مزه وکړه د ډوډۍ اشتیا نه لرم.

دهمدې خبرې سره راجګ شوم، نور مې د خدای پاماني ترې راخیستلو سره مرواء په خپله چوکۍ کې ولاړه پرېښوده راروان شوم، له عمومي سرک نه دکوتسنګي په موټرو کې راوختلم دسیلو په ساحه کې مې موبایل ته زنګ راغلو چې اوکې مې کړو سلام علیک مو وکړو په فارسي یې وویل:

– برادار ! از وزارت زراعت زنګ زدم شما که برای وظیفه ګرفتن امتحان داده بودي، تبرکي ایشان میګم کامیاب شودي، سر از روز شنبه بیایي.

مننه مې ترې وکړه، په عین حال کې خندا هم راغله، زړه کې مې ویل قسم ده دا بدبختي مې لکه چې رښتیا ټوله دمرواء د آزار له کبله وه، وګوره نن یې چې څنګه بښنه وکړه، دې هم زنګ ووهلو، کنې دا امتحان مې څه وخت، ورکړی و؟ خو په هر حال فکر مې وکړو چې: د شنبې تر ورځې دوې درې شپې وخت شته که انجینر عیاض په دې دوه دریو شپو کې کومه سمه دنده راته پیدانکړه هرو مرو به همدې ته ورځم.

څه سر مو خوږوم، کوټسنګي ته تر رسېدو وروسته کمپنۍ ته ولاړم تر څو واپس راتللم ورځ تېره شوه، ماښام د کلا واحد په خامه چټله کوڅه کې د کور په لور روان وم، چې جیب کې مې د موبایل کړنګار شو، را ومې ایستلو له یو ناشناخت هغه هم خارجي غونډي نمبر نه زنګ و، چې اوکې مې کړو مرواء وه، له جوړ پخیر وروسته یې وویل:

- د صدف سره وغږېدم، ویدیویي زنګ مې ورته کړی و، ډېره ښایسته او هوښیاره نجلۍ وه، مسېجونو کې یې چې څه ویلي دي، د زړه له تله یې ویلي وه، ډېرې کیسې مو وکړې بلاخره ددې میاشتې تر اخیره مې د واده کولو وعده ورسره وکړه.

- نه بابا دومره زر هم نه، ته صبر بیا زه درته وایم.

- ته اوس کیسې مه پکې لټوه، او مه دې ځان ته په غوره کې کېږه، دا نجلۍ په تا نه وه مئینه، ته یې له سره لیدلی نه وې، صرف چا دې دښه خوی او بااحساسی ورته ویلي و، خصوصاً له هغې خبرې دې ډېره متثره شوې وه، چې پرته له کوم شور او شره دې هغه بل هلک ته ویلي و:)تاته دې مبارک وي(په عین حال کې په دې خبره یې ډېر زړه هم دربانديې سوی و، مقصد د خپل ښکلي احساس له مخې یې انتخاب کړی وې، دا طلایي چانس له لاسه مه ورکوه، کني که په داسې حال یې ولیدې لکه هغه ورځ چې ما ولیدې صدف خو پرېږده، منه که شاوګله انا هم زړه درته ښه کړي، ولو که له اخلاقو دې ببخي...

نور خندا واخستله خبره همدلته نیمګړې ترې پاتې شوه. تر یوه شیبه خندا وروسته یې ځان بیا کابو کړو پسې زیاته یې کړه: زما هم صرف په دې نجلۍ زړه وسو مسېجونو یې دې ته لېواله کړم، کني نور...

دلته یې بیا خبره نیمګړې پرې ښوده،

د اوږدې ساه اخیستو په بهانه یې په بشپړولو پسې اوبه وڅښې، آخېر کې یې هغه هم په ګواښي انداز فقط دومره وویل: څنګه دې خوښه ده؟

څه به مې ویلي و؟ په غلي غږ مې ورغبرګه کړه:

–ښا صحيح ده، څه نو توکل په خدای ج !

–آفرين، پس داسې وکړه کله دې چې وخت پيداکړو يو چکر دېخوا راشه زه يو څو روپۍ درکړم، کور ته يې يوسه تر هغو به مدينه دوئ د ځانونو لپاره جامې مامې پرې برابرې کړي.

ددې خبرې په ځواب کې يې غلی شوم.

خو ښه وه زما ځواب ته ډېره په طمعه پاتې نشوه زر يې ووېل:

څه نور دې په خدای ج سپارم ښه شپه !

– همداسې تاته هم ښه شپه، خدای ج دې مل شه

موبايل قطعه شوه، نور نو کور ته هم رسېدلی وم، دروازه مې ټک ټک کړه، فرېښتې رامنډه کړل د دروازې خلاصولو علاوه، خلته مې يې هم له لاس نه وخيستله، په حاويلی کې مې د مور سره وليدل، د مدينې په آشپزخانه کې کړپ او کړوپ و، لنډه دا چې شپه تېره شوه سهار بيا د دفتر په لور روان شوم، که څه هم ناوخته شوه تقريباً لس بجې وې چې ورسېدم دفتر د مېلمانو ډک و، دمېلمانو تر تللو وروسته دتعمير مخ کې رحمت ګل دتاق بورۍ کچې پرې راخيستې وه، دګلانو سرۍ يې اصلاح کولې، زه هسې ورته ولاړ وم مجلس مو کولو، چې انجينر راووتلو خندل يې، اګر چې تل به همداسې خنده رويه و، خو دلته يې په ما تاثير وکړو وشرمېدم داسې راته ښکاره شوه، لکه زما ستاېلې سر او ګيرې جوړولو؛ نويو پاکو جامو، بوټونو يعنې يو دم له ځکې نه اسمان ته ختلو چې خندا وروستلې وي، خو په هر حال ستړې مشې مو وکړه؛ په ستړې مشې پسې پيوست يې وېل:

– پرون دې کليوالې د پوهنتون خبره وکړه تړوکې يې وهلې که رښتيا وايي؟

– هوو انجينر صيب ! د مزار پوهنتون کمپيوتر ساينس له څانګې فارغ يم.

– ظالمه ! نو ته خو بيا پوره سړی يې ولې دې مخکې نه ويل؟

– سر مې کوږ کړو په خوله مې څه ونه ويل، ولې زړه کې مې ويل: چې په همدې درس ويلو وغولېدم، دا دومره وخت په دنده پيداکولو پسې بې کاره شوم؛ کنې چې لمړی مې په دې مزدوريو شروع کړې وی، منه که داسې شپې ورځې رابانـدې راغلې وای. انجينر زياته کړه، په کمپيوتري پروګرامونو کې څو علمي پوښتنې وکړې.

دا مې هم ورځواب کړې، ددې ځواب په ورکول سره مې يې ويل:

– اووو سړيه ته خو نابغه وختلې تر لاس يې ونيولم دموټر په لور يې ورسره روان کړم، کړل يې:

– ايا پوهيږې چې زه مې په رسمي دنده کې ستا په شان يوه مرستيال ته څومره اړتيا لرم؟ اما ته ناځوانه هيڅ ځان نه پوهوې.

بيا مې هم په مسکا سره تېره کړه نور مې غږ ونکړو اصلاً پوهېدم هم نه چې تړوکې وهې که رښتيا وايي، خو خلاصه موټړ ته وختلو تر دروازه چې ځنګه بهر شو، عمومي سړک ته د ورګډېدو سره سم يې موبايل ته زنګ راغلو تر اوکې وروسته په لمړيو خبرو يې پوه شوم چې زنګ مرواء وهلی؛ که څه هم غږ مې يې نه اوريدلو خو فکر کړم مرواء پوښتنه تري وکړه چې څېرته يې، يا چېرته ځې؟ ځکه دده له ځواب نه داسې ښکارېده په تړوکيز رنګ کې يې ورته ويل:

- امر دي په ځای کوم اکبر راسره دی د وزارت طرف ته روان یو.

نه پوهیږم چې هغه په ځواب کې څه ورته وویل: خو دواړو بنه وخندل، همدې خندا خندا کې یې تماس سره قطعه شو،

شیبه وروسته اوس مې هېر دي چې کیسه د څه نه رایاده شوه، خو انجینر په روغتون کې د مرواء د منډلو کیسه راوچوله پسې زیاته یې کړه دری ورځې وروسته په هوش راغله ولې حافظې یې لا هم کار نه کولو نه یې شوای ویلی چې دکوم ځای یم، دچا لور یم، روغتون ته چا راوستلې یم، پنځمه ورځ له روغتون نه دخارجېدو په محال چې لا یې هم پایواز نه و پیداشوی، کور ته مو راوستله مور مې دې الله ج وبښي ډېره مهربانه ښځه وه، دخپلې لور په شان پالنه یې ترې وکړه، ددې د اړتیا وړ خواړه یې ورته تهیه کړل، ښکلې، ښکلې جامې یې ورته واخیستلې، علاوه له دې د روغتون نه د خارجېدو په محال د ډاکترانو د توصیه سره سم، هره هفته به مو روغتون ته ور وستله، دوا به یې ورته تبدیلوله، پس له شپږ میاشتې مسلسلې تداوی وروسته یې حافظې کار وکړو، سم دلاسه یې په ژړا او زاریو پیل وکړو په یوه ساه یې وېل، ما مې پلار ته ورسوئ، ما مې پلار ته ورسوئ هغه سخت ناروغ دی بل هېڅوک د خدمت نه لري، سره ددې چې نه پوهېده دلته چا راوستلې یم، ولې یې راوستلې یم؟ څومره وخت مې وتلی

صرف په همدې یوه خبره پلار ته په رسېدو یې ټینګار کولو، مازیګر و، مور مې سهار ته د وروستلو وعده ورسره وکړه، ددې سربېره پوښتنه یې ترې وکړه:

- په دوستانو کې دې دچا شماره یاد کې نشته ترڅو زنګ ورته وکړو، چې دپلار پوښتنه دې ترې وکړې؟

که څه هم څو ځل یې یوه شماره وویله، خو غلطه به وه، ایله لماخوستن وتوانیده چې صحیح یې رایاد کړه، شماره یې د مشرې خور وه، کوټې ته یې زنګ ووهلو، خور ئې دمرواء دغږ په اوریدو له ډېرې خوشحالۍ په ژړا شوه، بلاخېر مرواء ته یې وویل: تر هغو همدغلته اوسه سبا زه درځم، همدا و چې سبا مابنام یې د کابل ښار له دلویدیځ برخې کمپنۍ نه، زنګ وکړو، پسې ورغلم خاوند یې هم ورسره و کورته مې راوستل، دمرواء سره یې ولیدل له مرواء نه دښې پالنې له وجې یې زموږ نه هم مننه وکړه، دسهار په رارسیدو سره مرواء له دوئ هم زر تر زره پلار ته ئې ددې په ورسولو غوښتنه او ټینګار کولو، بلاخېره خور یې اړ کړه ترڅو دپلار دمړینې یې ورته ووېل، او پسې زیاته یې کړه چې له موږ سره به کوټې ته ځې، دا چې ددې خبرې له کبله د مرواء وضعیت بیا ډېر خراب شو، اجازه مو ورنکړه ترڅو نن ولاړشي دبلې شپې لپاره مو هم راپاتې کړل، د دوهمې شپې په لماخوستن د مرواء خور زما مور ته د خپلې او خصوصاً مرواء د بې کسۍ کیسه کړې وه، دا چې مور مې ډېره مهربانه او په زړه نازک ښځه وه، بیا هم وایم الله ج دې جنتونه ورکړي، ښې سلګۍ یې ورته کړې وې، خلاصه همدلته یې زما دمور د غوښتنې له مخې زما او مرواء د واده موافقه هم کړې وه، کله چې زه او مرواء خبرېږو خدایزده چې د مرواء احساس به څنګه و؟ ولې خدایي چې شي زه ډېر خوشحاله شوم، په جریان ددې شپږو میاشتو کې اګر چې لا هم سخته ناروغه وه حافظې یې په فعالیت پیل نه و کړی خو بیا هم دښاپېرزادې څهرې، باانسانیته ناستې پاستې، سربېره په باطن کې مې یې دریاب، دریاب مینه درک کړې و، د همدې پرېکړې دشپې تر تېردو وروسته سبا تقریبا پولس بجې وې له، شرکت نه کور ته راغلم

موټر مې حویلۍ کې ودرولو، یوه اطاق، بل او بل ته مې سر ورلرې کړو هېڅوک هم نه و، اشپزخانه کې کړېو کړوپ و، په وره کې ور ودرېدم چې کټل مې مرواء په سلاټ جوړولو لګیاه و، د مور پوښتنه مې ترې وکړه ویل یې:

– هغه مې د خور سر پارک ته وتلې.

– ښا څه ښه یې کړي، دهمدې آرامې فضاء نه په استفاده مې پسې زیاته کړه: رښتیا بېګاه یې چې زما او ستا په باب کومه موفقه کړې ترې راضع یې؟

ځو شیبې یې ځواب ته غوږ په آواز وم، اما هیڅ غږ یې ونکړو بیا مې وویل:

ګوره ته نجلۍ یې په نجینو کې هم بیا هغه مظلومه بې وسه او بې کسه نجلۍ که خوښه دې نه وي، یوه ذره هم چاته اجازه نه ورکوم چې جبراً خپله اراده دربانددې تحمیل کړي، ان تر دې چې که له ما سره واده کولو ته دې زړه نه وي، لکه تېرې شپږ میاشتې د تل لپاره دخور په صفت راسره اوسې هم د سر تورې سترګې مې یې، ولو که بل چېرته دې خوشحالي وینې هم همداسې؟

نجلۍ اوښکلنې سترګې راواړولې په پرې، پرې غږ یې وویل:

خو زه یو عیب لرم دا که درنه پټه ومه طبعاً په وراندې به دې تول عمر ځان وجداً خجالت ملامت او یوه بده میرمن احساسوم.

او که وروسته د نکاح درته وایم ممکن ته ووایې: چې ولې دې تر مخ نه ویل، هغه داسې دی چې ایا پوهېږې ولې د داسې شدیدې عصبي حملې ښکار شوم؟ دا ځکه چې زموږ یو ګونډی هلک و، که څه هم ځوانۍ کې دومره ښایسته نه و، ولې له ښو

اخلاقـو، عـادتونو، ځانګړتیـاو یـې سـربېره لـه مـوږ سـره د کـړو همکـاریو لـه مخـې مـې خـورا مینـه ورسـره لرلـه، پـه ټولـه هیلـه مـې غوښـتل چـې همـدا هلـک مـې د ژونـد ملګـری شـي، ان تـر دې چـې پـه ډېـرو مظلومـو الفـاظو مـې وړانـدیز هـم ورتـه وکـړو، ولـې هغـه ونـه منلـو د بلـې نجلـۍ سـره یـې واده وکـړو، ددې پېښـې دهمغـه اول ځـل خبرېـدو سـره نـور پـه ځـان نـه یـم پـوه شـوې مګـر دغـه دې چـې پـس لـه شـپږو میاشـتو خپـل نورمـال حالـت تـه راوګرځېـدم، مقصد عاشقي یې ګڼې، ګناه یې ګڼې همدومره یو کار رانه شوی.

په خندا مې ورغبرګه کړه:

–اووووو ظـالمې ودې وېـرولم ماویـل څـه کفـر دې کـړی، د وړانـدیزنو کـول او رد خـو کـه ګنـاه وي زه هـم منـه کـه جنـت پـه سـترګو ووینـم، خـو ښـه وه، چـې دا کیسـه دې خپلـه وکړه که له کومې بلې خوا خبر شوای ډېرو شکونو ته به یې وړی وم.

ددې خبـرې سـره یـې شـین چـراغ راکـړو یعنـي مسـکۍ شـوه واپـس یـې پـه خپـل سـلاټ تهیـه کولو لګیاه شوه، نور زه هم دخپل اطاق په لور ترې راروان شوم.

البتـه دا کیسـه مـې لـه دې خـاطره درتـه وکـړه چـې زمـا پـه خوشـبخۍ کـې مسـتقماً سـتا لاس دی، کنـې زه بېچـاره چېرتـه او دا دجنـت فـردوس دحـورو میـره مـرواء چیرتـه؟ سـتا لاس ځکـه دی، هغـه ورځ مـې چـې د برنـډو مینځلـو لپـاره راسـره بـوتلې کلـه چـې مـرواء لیـدلې وي ماته یې زنګ وکړو ویل یې:

دا صـفاکار دې چـې راوسـتلې هغـه زمـوږ ګونـډۍ هلـک دی چـې زمـا وړانـدیز یـې رد کړی و، ما له دېخوا ټوکتاً ورته وویل:

– ته او خدای ج نو د تا سترګې وې کنه؟ چې په دې پسې دې شپږ میاشتې حافظه...

نـــور وزارت تـــه راورســـېدو دانجينـــر کيســـه د همـــدي حـــافظي پـــه لفـــظ پـــاتي شـــوه لـــه مـــوټر نـــه ښـکته شـو، کـه څـه هـم پـه دفتـر کـې يـې چـې وويـل، مـا فکـر وکـړو ټوکـه يـې راسـره وکـړه، ولــي وزارت تــه پــه راسـېدو ســره يــې رښــتيا هــم دخپــل ځــان ســره يعنــي معــين د مرســتيا پــه حيــث زمــا پــه دنــده ګمارنــه پيــل وکــړو، د وزيــر ســربېر د وزارت پــه لــوی او واړو مــامورينو يـې ډېـر نـاز چلېـدو ټولـو ډېـر درنـاوی ورتـه لرلـو، همـدا وجـه وه چـې پـه تـول د دريـو ورځـو کـې يـې ټـول کارونـه راتـه خـلاص کـړل رسـماً يـې پـه (۴۲۰۰۰) دوه څلوېښـت زره افغـانۍ معــاش ســره خپــل مرســتيال وګمــارلم، ددي عــلاوه د وزارت پــه فــاميلو کــې کــوم چــې د وزارت لــوړ رتبــه مــامورين پکــې اوســېدل يــو دری اتاقــه کــور راتــه تســليم کــړو، دريمــه ورځ مـې د کـلا واحـد لـه کـوټې خپـل ځـري ځړوکـي ورټـول کـړل ورغلـو، او همداسـې پـه دنـده مـې پيـل وکـړو، پنځـه ويشـت ورځـې وروسـته دمـرواء د فشـار او مـالي ملاتـړ پـه مـټ مـو د فـاميليو پـه تـالار کـې يـو متوسـط د واده محفـل ونيولـو صـدف مـو رانـاوې کړلـه، کـه څـه هـم نـــور مـــو ژونـــد ښخـــي عـــالي شـــوه د کـــلا واحـــد خـــامي د مـــردارو ابـــو ډکـــې کـــوټې او زاړه خـاورين کـور کـې ژونـد او غربتونـه تـه پـه کتـو، داسـې احسـاس مـو کولـو لکـه دوزخـي چـې پــه دوزخ کــې ګنــاه وتــوغي جنــت تــه راشــي، ولــي بيــا هــم يــو درونــد درد مــې زړه کــې دېــره و، پـټ پـټ يـې رنځـولم لا ځـوروي مـې، هغـه دا چـې کـه څـه هـم صـدف پـه ښـکلاء کـې لـه مـوره يـوه وه او همداسـې ښـه باادبـه، هوښـياره، باتعليمـه، مينـه ناکـه نجلـۍ وه، ولـې صـرف هغـه عاشـق تـه پـه کتـو يـې چـې ان تـر مـزاره راپسـې راغلـو، دموبايـل شـماره او تصـويرونه يـې ورسـره و، لکـه څنګـه چـې ښـايي يـا لکـه څـومره چـې دا ښـکلې وه، هغـه شـان رجـع مـې نـه ورتـه کېـده، ځـان يـو قسـم بـې غيرتـه راتـه ښـکارېدو، اګـر چـې خپـل پېغلـوب يـې سـاتلې و، امـا بيـا هـم زړه کـې بـه مـې ويـل: رغړولـې رارغړولـې مچوګـاني خـو بـه يـې ښـې ډېـرې ورنـه اخيسـتې وي، ددې سـره سـم بـه لـه مـرواء نـه مـا اخيسـتې مچـو رايـاد شـوه او پـه څنـګ کـې بـه

مـېِ يـېِ هغـه حـديث شـريف نيـغ سـترګو تـه ودرېـدو چـېِ حضـرت محمـد)ص(فرمـايلي:
کـه مـو دنـورو خلکـو د ښـځو حيـا تـه زيـان ورسـولو، دخپلـو ښـځېِ عـزت بـه مـو دنـورو لـه خـوا
لوټ يا خپلي ښځې به مو بې حيا شي.

)پای(

ــــــــــــــليکوال محمد نعيم وردګ ـــــــــــــ

Download From: www.aghalibrary.com